

Hra na fanty

Dick Francis

1

Dopis z Tally přišel v den, kdy zemřel Bert Checkov. Vypadal nevinně, redakce vznešeného časopisu zdvořile žádala článek o Lamp-lighter Gold Cupu. Hodil jsem list papíru přes stůl sportovnímu redaktorovi a pokračoval v otevírání pošty. Do pátku se mi toho vždycky dost nahromadilo. Luke-John Morton zamručel a líně se pro dopis natáhl. Nepřítomně pomrkvával a poslouchal kohosi mnohořečného na druhém konci telefonu.

„Jistě, to zbourá barák...“ řekl.

„Zbourat barák“ bylo hlavním cílem Sunday Blaze, našeho milovaného, cynického, nelítostného týdeníku. Proč prý nepíšu pro nedělní Timesy, ptávala se moje tchyně, proč píšu pro takový laciný plátek, jako je Blaze? Protože mě v Sunday Times nepotřebují, proto. To paní tchyně nepovažovala za argument. Když se nedokázala přemoci, omlouvala se svým známým na všechny strany za mé politováníhodné zaměstnání. Že mi v Blaze platí o dvacet osm procent víc, než by mi platily Timesy, a že má poněkud finančně náročnou dceru, opomíjela.

Otevřel jsem lacinou hnědou obálku. Psal mi nějaký cvok, že jen zcela zvrhlý, bezzásadový člověk jako já může brát v ochranu člověka, kterého jsem se zastal v minulém čísle. Psal na toaletní papír a z jeho slov čísel zloba a zášť jako bahenní plyn. Derry Clark si to dílko přečetl přes mé rameno a dal se do smíchu.

„Já ti říkal, že s tím pěkně zamícháš.“

„Ať žije život bez nudy,“ přikývl jsem.

Derry psal každý týden věcné, neprovokující články o formě jednotlivých koní. Buřičství přenechával výhradně mně. Opakovaně mi připomínal, že mám doslova širší záda než on, že víc unesu.

Dalších osm pisatelů sdílelo názor toho prvního. Samozřejmě samé anonymy. No co, pokrčil jsem rameny, mají sami se sebou větší problémy, než mám já, řekl jsem si a hodil jejich výplody do koše.

„Jak se daří tvé ženě?“ zeptal se Derry.

„Děkuju, dobře.“

Přikývl, ale nepodíval se na mne. Nedokázal o Elizabeth mluvit bez rozpaků. To se stávalo více lidem. Telefonický rozhovor Luke-Johna pomalu, škobrtavě končil. „Jasně... jo... nadiktujete to telefonicky nejpozději do šesti.“ Položil sluchátko a soustředil se na můj dopis z Tally. Přeletěl text s profesionální rychlostí.

„Hloubkovou studii tyhle nóbl časopisy milují. Chceš to dělat?“

„Když mi slušně zaplatí.“

„Myslel jsem, že máš plný ruce práce s tím, jak za Bustera Figgse píšeš jeho vlastní životopis.“

„Visím u šesté kapitoly. Buster odjel na Bahamy a nenechal mi tady žádné materiály.“

„Kam až ses vůbec jeho prohnílym, mrňavým životem prohlodal?“ Ptal se se skutečným zájmem.

„Jak skončil učednická léta a jak poprvé vyhrál klasický dostih.“

„Myslíš, že to půjde na odbyt?“

„Co já vím?“ Povzdechl jsem si. „Jeho nezajímá nic než prachy a z dostihů si pamatuje jen startovně a kurs, jaký bookmakeři nabízeli před dostihem. Prodělal na sázkách celé tisíce. Taky trvá na tom, abych v knížce uvedl všechny jeho největší sázky. Když už nejezdí, tak mu nemůžou vzít licenci.“

Luke-John zabručel a mnul si provazce svalů na hubeném krku. Přivřel těžká víčka a uvažoval o dopisu z Tally. Smlouva s Blaze mě do jisté míry vázala: mohl jsem podle libosti psát knihy, ale články do jiných časopisů jsem bez souhlasu Luke-Johna psát nesměl. Většinou jsem jeho souhlas nezískal.

Derry mě vyklopil ze židle a sám si sedl. Chodíval jsem do redakce pravidelně jen v pátek a neměl jsem proto nárok na psací stůl. Když se můj mladší kolega nedíval, zabral jsem jeho. V Derryho stole v horních dvou zásuvkách byla skvělá příruční knihovna ročenek, láhev vodky, fenmetraziny a v dolní zásuvce katalog pornografických filmů. To však sloužilo ke klamání veřejnosti. Derry se tím představoval takový, jaký si přál být, nebezpečný světák, zatímco ve skutečnosti byl spořádaný, střídmy člověk bez temperamentu.

Sedl jsem si na kraj jeho stolu a zadíval se na páteční redakci, na pole psacích strojů a telefonů zvonících

a klapajících poloviční rychlostí, jak se týden nachyloval k neděli. V úterý bylo v redakci mrtvo, v sobotu jako když píchne do vosího hnízda. V pátek jsem se tam cítil jako doma. V sobotu jsem jezdil po dostizích, v neděli a v pondělí jsem měl teoreticky volno. Od úterý do čtvrtka jsem měl za úkol vymyslet něco naprosto fantastického, o čem by se dalo psát, a napsat to. V pátek jsem pak vždycky odnesl rukopis Luke-Johnovi a pak k šéfredaktorovi, aby si to přečetl a zamítl.

Takže... tisíc slov týdně, hanopisy v poště a tučný šek, který zdaleka nestačil pokrýt mé výdaje.

„Kdo z vás dělá Lamplighter? Ty nebo Derry?“ zeptal se Luke-John.

Než jsem se stačil nadechnout, vyhrkl Derry: „Já.“

„Souhlasíš s tím, Tyre?“ zeptal se Luke-John pochybovačně.

„Jasně, je to komplikovaný handicap, to Derrymu přesně sedí.“

Luke-John našpulil úzké rty a s neobvyklou velkorysostí prohlásil: „Tady píšou z Tally, že chtějí něco nového, ne o špičkách... vlastně proč ne, když to chceš dělat, nevidím důvod, proč bys neměl.“

Napsal dolů na dopis velkým písmem O. K. a podepsal se pod to. „Pokud bys ovšem náhodou narazil na nějakou špinu, tak to samozřejmě rezervuješ pro nás,“ dodal.

Velkorysost? Houby. Srdce i duše Luke-Johna patřily beze zbytku Blaze. Pokud rozhodoval, řídil se jedinou myšlenkou: může to či ono přímo či nepřímo prospět Blaze? Nebylo člověka v redakci, kterého by aspoň jednou neobtěžoval. Zamítnuté dovolené, zrušené schůzky, ztracené příležitosti pro něho neznamenal vůbec nic.

„Samozřejmě,“ přikývl jsem krotce, „a děkuju.“

„Jak se daří tvé ženě?“ zeptal se.

„Dobře, děkuju.“

Ptal se mne s naprostou pravidelností každý týden. Pokud to Blaze nic nestálo, dokázal být i zdvořilý.

Možná že mu skutečně záleželo na tom, jak je s Elizabeth. Možná taky, že mu na ní záleželo jen proto, že když jí nebylo dobře, odráželo se to na mé práci.

Sebral jsem Derrymu telefon a vytočil číslo.

„Redakce Tally. Co si prosím přejete?“ Znuděný hlas slečny z lepších vrstev nejspíš z Kensingtonu.

„Rád bych mluvil s Arnoldem Shankertonem.“

„Kdo volá, prosím?“

„James Tyrone.“

„Okamžik prosím.“ V telefonu se ozvalo klapnutí a po chvilce ticha: „Můžete mluvit, prosím.“

Ozval se neméně šlechtěný vznešený tenor, který se představil jako pan Arnold Shankerton. Poděkoval jsem mu za dopis a oznámil, že rád přijímám jeho nabídku. Prý je to potěšující, pravil. Zdálo se, že trochu potěšený skutečně je. Já jemně dodal, že nabídku přijímám, pokud bude honorář slušný.

„Samozřejmě. Kolik prosím požadujete?“

To chce vymyslet sumu a tu násobit dvěma. „Dvě stě liber a diety.“

„Máme velice nízké zisky,“ bránil se naříkavě, „Sto liber je maximum.“

„Já zase musím platit příliš vysoké daně.“

Slyšel jsem, jak si těžce povzdechl. „Tak tedy sto padesát, ale musí to být skutečně dobré.“

„Udělám, co můžu.“

„Když budete dělat, co můžete, propálíte nám papír. Chceme váš styl a vaši znalost věci, ale ne vaše skandály. Je to jasné?“

„Jistě,“ řekl jsem zcela bez urážky. „Kolik chcete slov?“

„Bude to úvodník. Řekněme tak tři tisíce pět set?“

„A co obrázky?“

„Dáme vám k dispozici fotografa, ale nepřežene to.“

„Samozřejmě,“ přikývl jsem zdvořile. „Dokdy to chcete?“

„To číslo půjde do tisku... hned vám to řeknu... dvacátého prvního listopadu. Takže tu vaši věc bychom chtěli mít nejpozději do sedmnáctého. Čím dřív nám to dáte, tím lip.“

Podíval jsem se na Derryho kalendář. Do sedmnáctého zbývalo deset dní.

„Dobře.“

„Až si rozmyslíte, jak na to chcete jít, tak nám laskavě pošlete hrubý nástin, ano?“

„Pošlu.“ Jenže nepošlu. Hrubý nástin je zrada, tím si člověk přímo říká o redakční škrtky a změny. Je v Shankertonově moci, aby s mým hotovým článkem zacházel nemilosrdně, jak mu bude libo, a jistě to taky udělá. Neměl jsem ale chuť dávat mu pod nůž embryo.

Luke-John mi hodil dopis zpátky a Derry po něm natáhl ruku a přečetl si ho.

„Hloubková analýza,“ ušklíbl se. „Ty máš hloubky rád, to budeš ve svém živlu.“

„To jo,“ přikývl jsem roztržitě. Co vlastně je hloubka, když se za ni platí sto padesát liber?

Rozhodl jsem se, že tentokrát se z hloubkové analýzy vynoří lidé z pozadí, ne hvězdy.

Hvězdy zářily na titulcích týden po týdnu, lidí v pozadí si nikdo z tisku nevšímal. Pro jednu to obrátím naruby.

Rychlá rozhodností mě už kolikrát přivedla do nesnází. Ale už se stalo, už jsem se rozhod. Nakonec se ukázalo, že mě čekají horší průšvihy než kdykoli předtím.

Derry, Luke-John i já jsme to pak už brzy zabalili a vydali jsme se v mírném dešti dolů ulicí k baru Devereux naproti soudu.

Byl tam Bert Checkov. Pokoušel se zapálit smrdutou dýmku a pálil si přitom prsty o hořící sirky. Měl na sobě beztvarý tvídový oblek posypaný popelem a špičky bot byly jako obvykle zaprášené a okopané. Na to, že bylo teprve půl druhé, měl oči trochu příliš zamžené. Odhadl jsem, že to o hodinu přehnal, začal příliš brzy.

Když na něho Luke-John promluvil, díval se skelným pohledem. Derry nám objednal po půllitru a zdvořile se zeptal Checkova, jestli by si taky nedal, přestože ho nikdy neměl rád.

„Dvojitou skotskou,“ zamumlal Bert. Derry si vzpomněl na svou hypotéku a zaškaredil se.

„Tak co, jak je?“ zeptal jsem se, i když jsem věděl, že dělám chybu, protože Bert dovedl nadávat a stěžovat si donekonečna.

Výjimečně však nespustil. Pracně se pokoušel na mne zaostřit slzami zaplavené oči a spálil si prsty o další sirku. Ani to nevnímal.

„Ti dám dobrou radu,“ zamumlal. Dál nepokračoval. Radu si nechal pro sebe.

„Jakou radu?“

„Dobrou radu.“ Důstojně pokyvoval.

Luke-John obrátil oči k nebi. Nebyl doopravdy pohoršený. Nesmírně si vážil starých zkušených novinářů, jako byl Bert, ať měli upito, kolik chtěli.

„Tak mu tu radu dej, jemu se určitě hodí,“ pobízel Berta.

Bertův pohled se ode mne odvrátil a soustředil se na mého šéfa. Pak Checkov hlasitě řihl. Derryho bledý obličej se zkrivil nechutí a Bert si toho všiml. No nedá se říct, že by to byl zvlášť výjimečný veselý oběd.

Pátek jako jiné pátky, říkal jsem si, ale neměl jsem pravdu. Bert Checkov právě prožíval poslední hodinu svého života.

Luke-John, Derry a já jsme seděli na vysokých stoličkách u baru a pojídali nárez s nakládanými cibulkami. Bert se potácel za našimi zády, dýchal nám za krk výpary whisky a kouř z dýmky. Místo obvyklého nadávání jen bručel a hekal, zdůrazňoval tak úvahy, které si nechával pro sebe.

Něco mu straší v hlavě, říkal jsem si, nebyl jsem však natolik zvědavý, abych se snažil zjistit, co to je. Měl jsem svých starostí dost.

Luke-John se na Berta soucitně zadíval a objednal mu další whisky. Alkohol zaplavil Bertovy světle modré oči jako příliv. Zbyl tupý, přihlouplý pohled, zorničky jako dvě tečky.

„Odvedu ho zpátky do redakce,“ řekl jsem energicky. „Kdyby šel sám, mohl by se svalit pod autobus, nestálo by to za to.“

„To by mu patřilo,“ zabručel Derry, dal si ovšem dobrý pozor, aby ho nezaslechl Luke-John.

Po obědě jsme si ještě dali sýr a další pivo. Checkov se zamotal a převrhl mou sklenici Derrymu na kalhoty a na zem, na koberec. Koberec bez námitek pivo nasál. Derry byl méně nadšený. Luke-John s úsměvem pokrčil rameny, já dopil, co mi zbylo, a prostrkal jsem pak Checkova davem zákazníků ven.

„Eště čepujou,“ namítal Bert.

„Tobě ale ne, kamaráde.“

Opřel se o zeď a mával ve vzduchu dýmkou v zavalité ruce.

„Nevopouštěj hospodu, dokud čepujou, nevopouštěj téma, dokud je aktuální, nevopouštěj ženskou u domovních dveří. Odstavce a sukně maj bejt krátký, myšlenky a prsa velký.“

„Jasně.“ To byla rada!

Vzal jsem ho za loket a vyvedl bez obtíží na chodník Fleet Street. Jak se podle mne kymácel směrem k City, přitahoval pohledy chodců, ale s žádným se nesrazil. Zavěšení do sebe jsme přešli ulici, když zrovna nic nejelo, a kráčeli jsme pak dál na východ kolem redakce Te-legraphu a tmavě proskleného průčelí Expressu. Fleet Street byla zvyklá na leccos; pohled na stárnoucího dostihového zpravodaje, kterého vedou od oběda zpátky do redakce, protože sám jít nemůže, by nikomu nestál ani za řádek.

Bert z ničeho nic zase spustil: „Ti dám dobrou radu.“ Zastavil se. „Dobrou radu!“

„Jakou?“ zeptal jsem se trpělivě.

Podíval se na mne zamženýma očima.

„Jilaze už jsme přešli,“ prohlásil.

„Jo.“

Snažil se zařadit zpátečku.

„To je v pořádku,“ zadržel jsem ho. „Mám něco na práci u Ludgate Circus, takže dnes máme společnou cestu.“

„Fakt?“ Nejistě přikývl. Znovu jsme se vydali na cestu. Po deseti krocích se zase zastavil.

„Ti dám dobrou radu.“

Díval se přímo před sebe. Určitě nic nevnímal, neviděl živou ulici, neviděl nic než to, co se mu otáček v hlavě.

Už mě přestávalo bavit čekat na radu, která ne a ne z něj vypadnout. Začalo zase mrholit. Vzal jsem ho za ruku a snažil se ho dotáhnout těch posledních padesát metrů ke vchodu k jeho redakci. Nechtěl se hnout z místa.

Slavný poslední slova,“ řekl.

„Cí?“

„Jasně že moje. Slavný poslední slova. Ti dám dobrou radu.“

„Dobře, ale zmokneme.“ Povzdechl jsem si.

„Já nejsem vožralej.“

„Ne, nejsi.“

„Klidně bych teď napsal celou rubriku z fleku.“

„Jistě.“

Zničehonic se dal do pohybu. Konečně jsme dorazili k jeho redakci. Ještě tři kroky a bude doma v suchu. Stál před vchodem a kymácel se na vratkých nohou. V bledých modrých očích měl hrdinské úsilí vystřízlivět. Marné úsilí.

„Kdyby to někdo vod tebe chtěl, tak to nedělej,“ řekl nakonec.

„Co nemám dělat?“

Na bledém obličejí se objevil úzkostný výraz. Na nose měl veliké tmavé póry a na bradě mu vyrážely tvrdé tmavé vousy. Vstrčil ruku do kapsy od saka a úzkost se ihned proměnila v úlevu. Vytáhl z kapsy zpola vypitou láhev whisky.

„Sem měl strach, že sem ji zapomněl,“ brumlal.

„Tak zatím nazdar, Berte.“

„Nezapomeň na tu radu.“

„Jasně.“ Pomalu jsem se chystal odejít.

„Tyre?“

Už mě to přestávalo bavit.

„Ano?“

„Tyre, já vím, že bys to nedopustil... to já vím... ale někdy právě ty silný dostanou největší vejprask... jako v ringu... ty silný nikdy nevědí, kdy mají dost...“

Najednou se předklonil a chytil mě za klopy kabátu. Nos jsem měl plný výparů alkoholu a cítil jsem jeho horký dech ve vlhkém deštivém vzduchu.

„Ty seš věčně na mizině s tou tvou ženou. Luke-John mi to povídal. Věčně nemáš ani floka. Tak hele, nedělej to... svou duši neprodávej...“

„Vynasnažím se,“ řekl jsem otráveně. Neposlouchal mě.

„Nejdřív si tě koupej a pak tě vydíraj,“ řekl se zoufalou důraznou opravdovostí opilců.

„Kdo?“

„To nevím... ale neprodávej... neprodávej svou rubriku.“

„Neprodám,“ vzdychl jsem.

„Já to myslím doopravdy!“ Předklonil se ještě blíže. „Svou rubriku neprodávej.“

„Berte, tys ji prodal?“

Vtom se odmlčel. Odlepil se ode mne a zase se kymácel. Pak na mne mrkl. Byla to ubohá parodie veselého mrknutí.

„Je to dobrá rada,“ řekl a kývl na mne. Pak se na nejistých nohou otočil a klikatě zamířil přes halu k výtahům. Ve výtahu se ještě obrátil. Viděl jsem ho, jak stojí pod stropním světlem, v ruce láhev, a jak opakuje: „To je dobrá rada, dobrá rada.“

Potom se dveře výtahu s klapnutím zavřely. Trochu zmateně jsem pokrčil rameny a vydal se zpátky k redakci Blaze. Asi po padesáti metrech jsem se zastavil v opravně psacích strojů, abych se zeptal, jestli je můj stroj už hotový. Ještě nebyl. Prý se mám zeptat v pondělí.

Když jsem vyšel na ulici, křičela tam hystericky nějaká žena.

Lidé se otáčeli. Vysoký, šílený hlas přehlušoval hluk provozu, křik klaksonů. Otočil jsem se jako všichni ostatní, abych viděl, co se děje.

O padesát metrů dál se na chodníku rychle srocoval hlouček lidí. Pomyslel jsem si, že v tuto hodinu a na tomto místě se tam jistě během vteřiny seběhlo víc než dost novinářů, ale stejně jsem se tam vrátil. Vrátil jsem se k vchodu do Bertovy redakce a ještě o několik kroků dál.

Bert ležel na dláždění. Hned jsem věděl, že je mrtvý. Kolem se leskly střípky láhve whisky a ostré výpary alkoholu čpěly do nosu a mísily se se zápachem výfukových plynů.

„On vypadl, vypadl!“ křičela žena na pokraji hysterie. Nedokázala přestat. „Vypadl, viděla jsem ho. Tamhle odtud. Vypadl!“

„Bože!“ Opakoval Luke-John několikrát. Vypadal otřeseně. Derry nepřítomně vysypal krabičku kovových svorek na kus papíru na stole a pak je zase po jedné do krabičky vracel.

„Víš určitě, že je mrtvý?“ zeptal se.

„Ano.“

Nechápavě potřásl hlavou. „Chudák.“ Nil nisi bonum. Rychle změnil názor.

Luke-John se díval z okna redakce na ulici. Pozůstatky Berta Checkova decentně odstranili a chodník spláchli. Nic netušící chodci kráčeli po místě, na kterém Bert zemřel.

„Byl opilý víc než obvykle,“ poznamenal Luke-John.

Luke-John a Derry se pokoušeli pokračovat v běžné práci. Já se v redakci nemusel zdržovat, protože šéfredaktor mi už dal imprimatur. Ještě tak jednu dvě hodiny jsem se tam ale motal, než jsem se odhodlal odejít.

V Bertově redakci řekli, že se vrátil od oběda jako dělo a že z toho okna prostě vypadl. Viděly ho dvě sekretářky. Prý právě pil z láhve, vtom se zapotácel, opřel se o okno, které se rozevřelo, a on vypadl. Dolní okraj okenního rámu prý je ve výšce pasu, takže člověk tak opilý, jako byl Bert, z okna mohl vypadnout snadno.

Zarmouceně jsem si vzpomněl na jeho „dobrou radu“.

Začal jsem přemýšlet.

2

Na dívce, která mi otevřela procovské dveře domu ve Virginia Water, byly nápadné hned tři věci. Za prvé její sebevědomá nenucená samozřejmost, za druhé její smysl pro elegantní oblékání, za třetí její barva. Měla zlatavě hnědou pleť, veliké černé oči a bohatě lesklé, jako uhel černé vlasy spadající až na ramena. Trochu široký nos a ústa vhodně doplňovaly rysy, ve kterých se šťastně spojily černošské a bělošské geny a vytvořily skvělé dílo.

„Dobré odpoledne,“ pozdravil jsem. „Jmenuju se James Tyrone, mluvil jsem telefonicky.“

„Pojďte dál,“ vyzvala mě. „Harry se Sárou se musí každou chvíli vrátit.“

„Ještě stále hrají golf?“

„Hm.“ Nepatrně se usmála a pobídla mě, abych vešel do domu. „Spíš dojíždají oběd.“

Bylo půl třetí. Ostatně proč ne?

Vedla mě halou (naleštěné parkety, ve vázách pečlivě upravené květiny, kůží potažený stojan na deštníky) do obývacího pokoje, zaplaveného barevnými kretony a chryzantémami. Ve všech oknech v celém domě, pokud jsem viděl, byly do olova zapuštěné skleněné kosočtverečky. Takové zasklívání mělo snad smysl v době, kdy lidé nedokázali vyrobit větší skleněnou desku než patnáct krát patnáct centimetrů a kdy proto museli čtverečky nebo kosočtverečky spojovat, když chtěli zasklít větší plochu. Moderní imitace starých oken vpouštěla do místnosti málo světla, bránila ve výhledu a určité přiváděla k zuřivosti čističe oken. Harry a Sára měli také v oblíbě silné holé stropní trámy s uměle vyrobenými stopami po dlátě. Na světle natřených stěnách visel jediný obraz, který dramaticky kontrastoval s ostatním interiérem. Moderní abstrakce znázorňovala jakousi kosmickou explozi. Barvy byly na plátně nanesené v celých hroudách.

„Sedněte si, prosím.“ Půvabným pohybem mě vyzvala, abych si sedl na pohovku obloženou polštáři.

„Chcete něco k pití?“

„Děkuju, ne.“

„Myslela jsem, že novináři pijí od rána do večera.“

„Když člověk při psaní pije, tak psaní za moc nestojí.“

„Možná, ale Dylan Thomas prý tvrdil, že nic pořádného nedokáže napsat, pokud není namazaný.“

„To je jiná třída.“

„Princip by ale měl být stejný.“

„To určitě.“

Dlouze se na mne zadívala. Hlavu dala trochu ke straně. Pod draperií splývavých zelených šatů nepohnula ani svalem. Štíhlé, fantastické nohy v krásných punčochách a zelených střevíčkách se zlatými přezkami. Kromě zlatých hodinek se širokým zlatým náramkem na sobě žádnou jinou ozdobu neměla.

„Až mě příště uvidíte, asi mě poznáte,“ prohlásila.

Přikývl jsem. Štíhlé tělo pod zelenou draperií se nepatrně pohnulo.

Pomalou a významně dodala: „Já vás příště taky poznám.“

Mluvila naprosto klidně, tvářila se klidně, chovala se klidně. Nepatrný záblesk sexuálního magnetismu jako bych si snad vymyslel. V její příští poznámce určitě nebyl sebemenší podtón vyzývavosti.

„Vy máte koně opravdu rád?“ zeptala se.

„Ano, mám.“

„Před šesti měsíci bych určitě každému tvrdila, že se na dostihy nevypravím ani za nic.“

„Teď ano?“

„Od chvíle, kdy Harry vyhrál v tombole Egocentrika, se náš život v tomhle tichém zákoutí od základu změnil.“

„O tom právě chci psát.“

Přijel jsem úředně kvůli článku pro Tally a lidem v pozadí Lamplighter Gold Cupu. Harry a Sára Huntersonovi, které jsem si vybral jako atypické vlastníky dostihového koně, se v tu chvíli právě vraceli ze sobotního oběda v Golf-Clubu. Přinesli s sebou závan čerstvého svěžího vzduchu smíšeného s vůní drahého doutníku a zcela stráveného ginu.

Harry je statný šedesátník, zvyklý poroučet, těžkopádně milý a očividně konzervativní. Vsadil bych se, že odebírá Telegraph a že má velký jaguár. Samozřejmě s automatikou. Srdečně mi potřásl rukou a prohlásil, že je rád, že se o mne zatím postarala jeho neteř.

„Ano, děkuju.“

„Gail, miláčku, tys nedala panu Tyranovi nic k pití?“ zeptala se Sára.

„Nic nechtěl.“

Obě ženy se k sobě chovaly s civilizovanou chladnou zdvořilostí. Sára, jistě o třicet let starší, s přírodou bojovala úspěšně a všechno na ní bylo velmi pečlivě udržované, od vlasů se zlatavým přelivem, přes pěkné, rezavě hnědé šaty až po hnědé golfové polobotky. Měla pěknou postavu, jistě díky dietě přizpůsobené množství konzumovaného alkoholu. Zrazovala ji jen volná kůže na hrdle. Ani golf, ani gin nezanechaly na jejích tvářích vrásky, jen vějířky kolem očí. Ústa ještě stále plná a hezká. Exteriér působil do té míry slibně, že člověk očekával inspirující interiér. Jenže omyl, Sára byla dost jednoduchá, názory přejímala hotově, pěkně urovnané jako zařízení domu.

Rozhovor s Harrym po jeho úspěšném golfovém dnu byl snadný.

„Koupil jsem ten lístek do tomboly na klubovém tanečním večírku, víte? Ten člověk, co lístky prodával, je známý známých, tak jsem mu dal libru. Víte přece, jak to na večírcích chodí. Tvrdil, že to je na nějaký dobročinný účel. Sice mi připadalo, že libra za lístek do tomboly je trochu moc, i když je první cena kůň, ale co. Samozřejmě, že jsem toho koně vůbec nechtěl, ani ve snu. No a vidíte, jako na potvoru jsem tu potvoru vyhrál. To je legrace, co? Když má člověk najednou na krku koně?“ Dal se do smíchu. Čekal, že ocením jeho smysl pro humor.

Reagoval jsem, jak se patří. Sára s Gail se tvářily znuděně, určitě frázi o tom, jak „má člověk na krku koně“, slyšely mockrát a skřípaly zuby, kdykoli ji musely znovu vyslechnout.

„Buďte tak hodný a vyprávějte něco o sobě. Odkud pocházíte, o vaší minulosti?“

„Chcete slyšet můj životopis, ano?“ hlasitě se zasmál a ohlédl se na Gail a Sárku. Chtěl jejich pochvalu a souhlas. Měl pěknou hlavu, trochu silný krk, vysoké opálené čelo a úpravný knír, který mu slušel. Tváře měl ruměné od pavoučků prasklých žilek. „Tak tedy životopis. Odkud mám začít?“

„Začněte od narození a klidně pokračujte až do dneška.“

Takové nabídce odolají jen velice slavní, kteří svou historii museli vykládat mockrát nebo velice protivní, kteří ze zásady nejsou ochotni vyhovět a dělají těžkosti každému. Harrymu zazářily oči a s chutí se pustil do vyprávění.

Narodil se v předměstské čtvrti v Surrey, v domě jen o málo menším než byl ten, který teď vlastnil. Chodil do normální školy, později do nepříliš známé internátní školy. Po maturitě ho nevzali do armády, protože tehdy zrovna onemocněl zánětem pohrudnice. Dostal místo v City na ředitelství jedné finanční firmy. Postupně se vyšvihl z pod-úřednického místa až na místo jednoho z ředitelů. Cestou vzhůru tu a tam použil útržky informací, které se mu dostaly do rukou, a získal slušné jmění na burze. Nebyl v tom ani hazard, ani špína. Získal tak dost peněz, takže se nemusel bát, že se jeho životní standard sníží, až

odejde do penze.

Poprvé se oženil ve čtyřicetiletých letech. O pět let později narazil do jeho auta nákladní vůz a zabil jeho ženu, tříletou dcerku a ovdovělou maminku. Patnáct let byl potom žádaným hostem na večírcích.

Rozhlížel se. Se Sárrou se setkal v kancelářích konzervativní strany. On i Sára tam tehdy pracovali jako dobrovolní pomocníci před místními volbami. O tři měsíce později se vzali. Pod halasným, suverénním tónem Harryho vyprávění zazněl nostalgický podtón, který prozrazoval, že Harry vlastně býval osamělý. Proto to druhé manželství.

Harry žil relativně všedním životem, určitě v něm nebylo nic lákavého pro Blaze a velice málo pro Tally. Rezignovaně jsem se ho zeptal, jestli si Egocentrika hodlá ponechat trvale.

„Ano, řekl bych že ano, díky němu se náš život dost změnil.“

„V jakém smyslu?“

„Žijeme život s větším 2,“ prohlásila Gail klidně, „máme se čím chlubit po hospodách.“

Všichni jsme se na ni ohlédli. Tvářila se klidně a samozřejmě, že jsem nedokázal odhadnout, jestli to, co řekla, bylo ze škodolibosti nebo žertem. Její strýc se tvářil nejistě, asi taky nevěděl, jak to myslela. Nebylo však pochyb, že uhodila hřebík přímo na hlavičku. Sára ji okamžitě elegantně potrestala.

„Gail, miláčku, byla bys tak hodná, nechtěla bys nám udělat čaj?“

Bylo úplně jasné, že nechtěla. Pomalu, provokativně pomalu se zvedla a šla.

„Je moc milá,“ řekla Sára. „Jen občas je to s ní trochu těžké.“ Z jejího úsměvu se neupřímností vytratilo všechno teplo. Pak pokračovala dál, považovala za nutné podat vysvětlení situace, a já tušil, že to vysvětlení podává každému novému známému při první vhodné příležitosti.

„Harryho sestra si vzala za muže právníka, nesmírně inteligentního člověka... jenže, tedy... Afričana.“

„Ano.“

„Samozřejmě že máme Gail velice rádi. Oba její rodiče se vrátili do rodiště jejího otce, když jeho země získala nezávislost. Gail se ale narodila tady, v Anglii, a chtěla tu zůstat... Tak prostě žije u nás.“

„Jistě, to je skvělé.“

Škoda že cítí potřebu něco vysvětlovat, říkal jsem si. Gail to nemá zapotřebí.

„Učí na výtvarné škole ve Victorii,“ dodal Harry. „Učí módní kreslení.“

„Módní návrhářství,“ opravila ho Sára. „Je ve svém oboru opravdu dobrá. Její žáci vyhrávají všelijaké ceny a tak.“ V hlase se jí ozývala úleva, kterou jsem dobře chápal. Chtěla být velkorysá. Upřímně řečeno, když člověk uvážil, v jakých předsudcích ji vychovávali, musel uznat, že má dobrou snahu. Škoda že ta snaha byla tak viditelná.

„A co vy? Jaký vy jste měla život? A co si myslíte o Ego-centrikovi?“

Omluvně vysvětlovala, že neměla zdaleka tak zajímavý život jako Harry. Poprvé se provdala za optika, který zemřel rok předtím, než se s Harrym poznala. S výjimkou krátkých údobí, kdy pracovala při různých příležitostech jako dobrovolnice, nikdy nechodila do zaměstnání, vedla jen domácnost. Když Harry vyhrál koně, měla velikou radost, ráda chodila na dostihy jako majitelka a sázky považovala za vzrušující, i když prakticky nikdy neriskovala víc než deset šilinků. Také ji bavilo, jak s Gail vymýšlely pro Harryho jeho dostihové barvy.

„Jaké jsou?“ zeptal jsem se.

„Bílá a rudá s tyrkysovými otazníky, tyrkysovými rukávy a rudou čepicí.“

„To zní dobře,“ usmál jsem se. „Budu ty barvy příště vyhlížet.“

Harry řekl, že trenér chce Egocentrika poslat před Lamplighterem ještě na jeden dostih, tak prý bych ho vidět mohl. Řekl jsem, že se to třeba podaří. Gail přinesla čaj.

Harry a Sára vypili rychle po třech šálcích, pak se oba současně podívali na hodinky a prohlásili, že je nejvyšší čas, aby šli k Murrowsovým na koktail.

„Já s vámi asi nepojedu,“ řekla Gail. „Prosím vás, vyřídte jim, že děkuju za pozvání, ale že tu mám nějakou práci. Jestli ale chcete, tak pro vás přijedu. Zavolejte, až budete chtít vyrazit.“

Harry a Sára přikýkli a řekli, že nabídku rádi přijmou.

„Prosím vás, ještě než odejdete, rád bych se podíval na nějaké novinové výstřižky a fotografie, buďte tak laskaví.“

„Samozřejmě,“ řekl Harry. „Gail vám to všechno ukáže, vid’ Gail, zlato? My už musíme letět, kamaráde. To víte, Murrowsovi... Murrows je prezident Golf-Clubu. Ale jsem rád, že jsem se s vámi setkal. Doufám, že jste se dozvěděl všechno, co jste potřeboval. Kdyby něco, tak zavolejte, ano?“

„Děkuju vám.“ Než jsem to dořekl, byli pryč. Běželi po schodech nahoru, pak zase dolů, pak za nimi zaklaply domovní dveře. Odjeli. Dům ztichl.

„Oni nejsou skuteční-alkoholici,“ podotkla Gail. „Prostě se jen při každé společenské příležitosti rádi

napijí.“

Tentokrát vysvětlovala ona, jenže v jejím tónu se odrážela jen objektivita, ani stín omluvy, na rozdíl od Sary.

„Dovedou se radovat ze života,“ řekl jsem.

Gail povytáhla obočí. „Víte, že máte asi pravdu? Já o tom takhle vlastně nikdy neuvažovala.“

Je sobec, říkal jsem si. Chladná. Není citově založená. Takové ženy nemám rád, ale právě takové ženy potřebuju. Bylo to příliš velké pokušení.

„Chcete se podívat na ty fotografie?“ zeptala se.

„Ano rád bych.“

Přinesla veliké, drahé, v kůži vázané album. Prohlížel jsem si jeden obrázek po druhém. Ve výstřižcích jsem nenašel nic nového a žádná z fotografií nebyla dost dobrá pro Tally. Řekl jsem Gail, že se asi v nejbližší době znovu dostavím s fotografem. Gail uklidila album a já se zdvihl k odchodu.

„Od Murrowsových zavolají nejdřív tak za dvě hodiny. Nedal byste si teď skleničku?“

Podíval jsem se na hodinky. Vlak mi jede každou půl hodinu. Ten příští jsem si klidně mohl dovolit zmeškat. Doma čeká Elizabeth. Tady je Gail. Jde jen o jedinou hodinu.

„Dám si rád.“

Přinesla mi pivo a sama si dala taky. Posadil jsem se zase na pohovku a ona se půvabně složila na sametový polštář na zemi.

„Jste samozřejmě ženatý, že?“

„Ano jsem.“

„Každý zajímavý mužský je ženatý.“

„Proč tedy vy nejste vdaná?“

S uznáním se usmála, až se jí zuby zablysly. „Na vdávání mám dost času.“

„Kolik času?“

„Nejspíš... dokud nenajdu mužského... kterého nedokážu odložit.“

„Už jste jich odložila hodně?“

„Dost.“ Přikývla a napila se piva. Pak se na mne zadívala přes okraj skleničky. „A co vy? Jste své ženě věrný?“

Uvědomil jsem si, že mžikám. Opatrně jsem odpověděl: „Většinou ano.“

„Ale ne vždycky.“

„Vždycky ne.“

Po dlouhé, zamyšlené odmlce řekla krátce: „To je dobře.“

„To je filozofické konstatování, nebo výzva?“ zeptal jsem se.

Dala se do smíchu. „Jsem jenom ráda, když vím, na čem jsem.“

„Jasná mysl a jasné oči?“

„Nemám ráda zmatky.“

„Citové zmatky obzvlášť, že?“

„Máte naprostou pravdu.“

Napadlo mne, že nikdy nebyla zamilovaná. Milovala se, to ano, ale zamilovaná nebyla. Neměl jsem takové ženy rád, ale vyhovovaly mi. Snažil jsem se zaplašit zasyčení hada pokušitele a zeptal jsem se hezky zdvořile, jak se sluší na hodného reportéra, jak je spokojená se svým zaměstnáním.

„Jde to.“ Pokrčila rameny. „Tak mezi stovkou studentů se najde jeden opravdu talentovaný. Většinou mají pětkrát tolik ctížádosti než nadání.“

„Vy sama taky navrhuje šaty?“

„Pro průmyslovou výrobu ne. Navrhuju pro sebe, pro Sárku a pro školu. Ráda učím. Těší mě, když se mi podaří z nadaného, nevědomého diletanta udělat dobrého profesionála.“

„Těší vás taky, když poznáváte svůj vliv na Oxford Street, co?“

Přikývla. Oči se jí leskly pobavením. „Pět největších oděvních firem zaměstnává v návrhářských ateliérech mé bývalé žáky. Jeden z nich má tak výrazný projev, že jeho věci ve výkladech okamžitě poznám.“

„Ceníte si vliv a moc.“

„A kdo ne, prosím vás!“

„Stoupá ale do hlavy.“

„Chcete říct, že moc člověka vždycky zkorumpuje?“ zeptala se sarkasticky.

„Každý člověk má něco, za co se dá koupit. Co vy?“

Rozesmála se. „Já jsem na peníze. V pedagogice je peněz chronicky málo.“

„Takže se musíte spokojit s mocí a vlivem.“

„Když člověk nemůže mít všechno, musí se spokojit tím, co je dosažitelné,“ řekla.

Zadíval jsem se do skleničky. Uvědomil jsem si, že se tvářím trpce. Tahle její věta shrnula mou situaci. Po jedenácti letech jsem byl méně smířený s osudem než kdy dřív.

„O čem přemýšlíte?“ zeptala se.

„Že bych se s vámi rád vyspal.“

Zalapala po dechu. Vzhlédl jsem od zlatavé tekutiny, připravený na výbuch ženského rozhořčení a pohoršení. Třeba jsem špatně odhadl situaci.

Neodhadl jsem to špatně. Smála se. Potěšené.

„Šel jste na to pěkně zpříma.“

„Hm.“

Odložil jsem sklenici s pivem a s úsměvem jsem se zdvihl. „Nejvyšší čas, abych šel. Musím chytit příští vlak.“

„Teď chcete jít? Právě teď? To přece nemůžete.“

„Právě teď musím.“

Místo odpovědi vstala, vzala mě za ruku a vložila si můj prst do kroužku zipu vpředu na šatech.

„Teď zkuste odejít,“ řekla.

„Známe se teprve tři hodiny,“ namítl jsem.

„Začala jsem vás zajímat po třech minutách.“

„Po třech vteřinách,“ opravil jsem ji.

Zuby se jí zaleskly. „Mám ráda neznámé muže.“

Zatáhl jsem za kroužek. Na to čekala.

Harry a Sára měli před krbem huňatý bílý kobereček. Měl jsem pocit, že na něj Gail neuléhá poprvé.

Chovala se energicky, půvabně a bez rozpaků. Stáhla si punčochy a boty, setřásla šaty a svlékla miniaturní spodní prádlo. V přibývajícím šeru její pleť teple zářila. Postavu měla fantastickou, až se tajil dech.

Bylo to s ní krásné. Zkušená a štědrá milenka. Věděla, kdy a kde se dotknout lehce, kdy s vervou. Uměla to. Miloval jsem se s ní s vášnivou vděčností, a to je docela slušná náhražka za lásku.

Když jsme skončili, ležel jsem vedle ní na koberci, nohy a ruce ztěžklé příjemnou únavou a uvolněním.

Svět se vzdálil na milion světelných let a mně se nechtělo do něho vrátit.

„Páni,“ šeptala zadýchaně, „že jsi ale byl potřebný.“

„Hm.“

„Copak tvoje žena nechce...“

Elizabeth, ach Elizabeth. Někdy přece musím, aspoň jednou za čas.

Zaplavila mě zase těžká, chmurná vlna pocitu viny. Svět se vrátil.

Vstal jsem a díval se nevidoucíma očima po šerém pokoji. Gail asi napadlo, že nebyla zrovna taktní, protože taky vstala, povzdechla si a začala se oblékat. Neřekla už ani slovo.

V chudobě i bohatství, v dobrém i zlém, ve zdraví i nemoci budu tobě ochráncem a věrným mužem, dokud nás smrt nerozdělí. Tehdy jsem řekl „ANO“.

Tehdy to byl snadný slib. Ale já ho nedodržel. Gail byla moje čtvrtá milenka za minulých jedenáct let; po třech letech první.

„Zmeškáš vlak,“ poznamenala věcně, „když tu ještě takhle budeš dlouho sedět.“

Neměl jsem na sobě nic než hodinky. Podíval jsem se na ně. Zbývalo mi patnáct minut.

Povzdechla si. „Odvezu tě na nádraží.“

Stihli jsme to hravě. Vystoupil jsem z vozu a zdvořile poděkoval za svezení.

„Uvidím tě někdy?“ zeptala se. Žádala jen informaci, bez úzkosti a prosby. Jak se na mne dívala z otevřeného okénka stejnu na nádraží Virginia Water, připomínala předměstské manželky, které pravidelně vozívaly své muže na vlak. Ani v nejmenším nepřipomínala vášnivě děvče na koberci před krbem. Zapnout proud, vypnout proud. Přesně co jsem potřeboval.

„Nevím,“ odpověděl jsem váhavě. Na konci nástupiště zazářila zelená.

„Tak tedy sbohem,“ řekla klidně.

„Hraje Harry se Sárou golf každou neděli?“ zeptal jsem se pomalu.

Zasmála se. Žlutavé světlo lamp na nástupišti se jí zalesklo v očích.

„Každou.“

„Pak možná...“

„Možná že mi zavoláš, možná že ne,“ přikývla. „V pořádku. Já možná budu doma, možná taky ne.“ S pobaveným úsměvem se na mne dlouze zadívala. Když už se neobjevím, plakat pro mne nebude. Když

se objevím, posloužím. „Moc to ale neodkládej, pokud zase chceš Přijet,“ dodala.

Vytočila okénko a odjela bez zamávání či ohlédnutí.

Vlak, zelený elektrický had, se vplížil do stanice, aby mne odvezl domů. Čtyřicet minut do stanice Waterloo. Poté podzemní dráhou na King's Cross. Pak pěšky domů. Měl jsem dost času na to, abych se mohl radovat z příjemného pocitu, který se mi rozléval po těle. Dost času na to, abych se proklínal. Strávil jsem příliš velkou část svého života na bitevním poli, kde se potýkala touha se svědomím. Ať vyhrála touha nebo svědomí, já prohrál vždycky.

Jak jsem očekával, uvítala mne tchyně podrážděně: „Jdeš pozdě.“

„Omlouvám se.“

Díval jsem se, jak si dopáleně, trhavě navléká rukavice. Když jsem přišel, byla už v klobouku a kabátě.

„Jsi bezohledný, než se dostanu domů, bude jedenáct.“

Neodpověděl jsem.

„Jsi sobec, všichni chlapi jsou sobci.“

Nemělo smysl jí přikyvovat nebo se s ní hádat. Prošla krátkým, nepodařeným manželstvím, které na ní zanechalo trvalé jizvy. Snažila se je přenést na svou jedinou dceru. Když jsem se s Elizabeth poprvé setkal, měla z mužů chorobný strach.

„My se už navečeřely,“ hlásila tchyně. „Nechala jsem špinavé nádobí paní Woodwardové.“

Nic nemohlo paní Woodwardovou tak spolehlivě dopálit, jako když na ni v pondělí čekalo zaschlé, neumyté nádobí.

„V pořádku,“ řekl jsem neupřímně.

„Tak pa, Elizabeth,“ zavolala.

„Na shledanou, mami.“

Otevřel jsem jí dveře. Ani nepoděkovala.

„Tak tedy příští neděli,“ řekla.

„Budeme se těšit.“

Kysele se usmála, věděla, že nemluvím upřímně. Pracovala jako recepční ve venkovské ozdravovně přes celý týden, mohla tedy chodit za Elizabeth jen v neděli. Většinou jsem si přál, aby nám dala pokoj a nechala nás o samotě, ale tuto neděli jsem díky ní měl čas na Virginia Water. Co si se svou nedělní svobodou počnu příště, o tom jsem zatím nechtěl uvažovat.

Když odešla, šel jsem za Elizabeth a políbil ji na čelo.

„Ahoj,“ řekl jsem.

„Tobě taky ahoj. Měl jsi hezký den?“

Přímý zásah.

„Hm.“

„To je dobře... jo, maminka zase nechala špinavé nádobí.“

„Netrap se s tím, já to udělám.“

„Co bych si bez tebe počala!“

Oba jsme velice dobře věděli, co by si beze mne počala. Nebýt mne, strávila by zbytek života v nemocnici jako vězeň bez naděje na vysvobození. Bez elektrické pumpy, která tiše bzučela v nohách její postele, nemohla Elizabeth dýchat. Nemohla si nakrájet jídlo. Nemohla na záchod. Moje žena Elizabeth byla z devadesáti procent ochrnutá po dětské obrně.

3

Bydleli jsme nad řadou uzavřených garáží v činžovním dvoře za Gray's Inn Road. (Garáže i byty vybudovali architekti adaptací někdejších stájí a domků pro služebnictvo.) Nějaká stavební firma před krátkou dobou zbořila všechny budovy proti nám a odhalila tak na čas prostor zaplavovaný večerním sluncem. Ted už se kopaly základy pro nové obytné domy. Jestliže bude náš dům příliš utopený a tmavý, až novostavby dostaví, musím se poohlédnout po jiném bydlení. Nepříjemná představa. Stěhovali jsme se už dvakrát a vždycky to bylo dost svízelné.

Protože dostihové vlaky jezdí většinou z centra města a abych ušetřil čas, žili jsme jen asi deset minut chůze od redakce Blaze. V Londýně je lepší bydlet v zapadlé ulici nebo ve dvorech než na hlavní třídě. V našem dvoře jsme se všichni znali, sousedé věděli Elizabeth, dívali se do jejího okna, když šli kolem, zamávali, občas i zašli na kus řeči nebo donesli nákup.

Každé ráno k nám přicházela obvodní zdravotní sestra a dělala Elizabeth alkoholovou masáž proti proleženinám. Já jsem masáž prováděl večer. Paní Woodwardová, částečně vyškolená sestra bez diplomu, k nám docházela denně od pondělka do soboty od půl desáté do šesti. Podle potřeby se zdržela

i déle. Náš hlavní problém je, že Elizabeth nemůže zůstat sama v bytě ani pět minut, kdyby vypnuli proud. Jestliže vypadne hlavní přívod, můžeme přepnout pumpu na baterii nebo ji v nejhorším obsluhovat ručně. V každém případě ale musí někdo být po ruce, aby rychle zasáhl.

Paní Woodwardovou, milou, tichou a spolehlivou starší paní, měla Elizabeth sice ráda, ale ona byla pořádně drahá. Náš stát sociálních výhod zcela ignoruje ochrnuté manželky, nedostával jsem na nepostradatelné služby paní Woodwardové ani úlevu na daních.

Mít jsme ji však museli a díky ní jsme byli chudí. S tím se nedalo nic dělat.

V jedné z garáží pod naším bytem stála stará dodávka značky Bedford, jediný dopravní prostředek, který nám byl k čemu. Před lety jsem si dal do vozu zamontovat lehátkové lůžko tak, aby se tam vešla Elizabeth i s pumpou, bateriemi a ostatním příslušenstvím. Každý týden jsme vyjíždět nemohli, byl kolem toho vždycky příliš velký rozruch a zmatek. Občasná vyjížďka ale pro Elizabeth znamenala změnu a možnost nadýchat se čerstvého vzduchu. Dvakrát jsme zkusili dovolenou u moře v maringotce, Elizabeth se však v obou případech cítila nesvá, bylo jí to nepohodlné, ostatně vždycky pršelo. Už jsme to pak nezkoušeli. Spokojili jsme se jednodenními výlety a Elizabeth tvrdila, že to tak úplně stačí. Vždycky měla radost z výletu, přestože ji to unavovalo.

Vlastnila moderní polokorzetové umělé plíce Spiroshell, neměla zastaralé železné plíce, ve kterých nemocný leží celý. Spiroshell připomíná přední část brnění. Překrývá Elizabeth zepředu hrudník a na okrajích má mohutné latexové těsnění. K tělu se upevňuje popruhy. Dýchání spočívá ve vytvoření negativního tlaku v hrudníku. Pumpa, napojená na Spiroshell ohebnou hadicí, střídavě vzduch z přístroje vysává, takže uvnitř vzniká negativní tlak, a střídavě tam zase vzduch vhání. Negativní tlak zdvihá Elizabeth hrudní koš a plíce přitom do sebe nasávají vzduch. Jakmile začne vzduch proudit zpět do přístroje, hrudník klesá a vydýchaný vzduch vyhání.

Spiroshell je samozřejmě pro nemocného mnohem pohodlnější a snadněji obsluhovatelný než staré železné plíce, má ale jednu nevýhodu. Ať jsme dělali cokoli, ať jsme kolem krajů přístroje nastrkali sebevíc šál, šátků a svetrů, na Elizabeth vždycky táhlo. Pokud bylo v místnosti teplo, tak to šlo. Jakmile ale Elizabeth vytrvale foukal na tělo chladný vzduch, pozbývala nepatrný zbytek hybnosti v levé ruce a zápěstí a ona na levou ruku spoléhala ve všem. Naše účty za topení byly přímo astronomické.

Během deseti let, které uplynuly od chvíle, kdy jsem Elizabeth vysvobodil z nemocnice, jsme nashromáždili snad vůbec všechny chytré pomůcky, jaké kdy byly vynalezeny. Po celém bytě visely kladky a táhly se dráty. Elizabeth mohla číst knížky, mohla zatáhnout záclony, mohla rozsvítit a zhasnout, vypnout a zapnout televizi nebo rádio, mohla telefonovat a psát na psacím stroji dopisy. Většinou jí pomáhala chytrá elektrická krabička jménem Possum. Ostatní úkony jí usnadňoval systém pák a táhel, které stačilo uvést do pohybu jemným tlakem levého ukazováčku. Naše nejnovější slavná akvizice byl elektrický zvedáček. Nadlehčoval Elizabeth levé předloktí a loket, takže se mohla dokonce sama najíst a nemusel jsem ji vždycky krmit. Když se do zvedáčku upnul elektrický kartáček na zuby, mohla si Elizabeth sama vyčistit zuby.

Spával jsem u ní na pohovce na druhém konci pokoje, u hlavy zvonek, kdyby mne v noci potřebovala. V kuchyni, v koupelně a v malém pokojíčku, kde jsem psal, jsme také měli zvonek. Pak ještě obývací pokoj. To byl celý náš byt.

Elizabeth dostala dětskou obrnu po třech letech našeho manželství. Oběma nám bylo čtyřiaadvacet let. Žili jsem tehdy v Singapuru, pracoval jsem tam ve skromném postavení u Reutera, a byli jsme na cestě do Anglie na čtyřtýdenní dovolenou.

Elizabeth se začala cítit špatně během letu. Byla světloplachá, měla kruté bolesti hlavy, které jí vystřelovaly do páteře, a bolelo ji také na prsou. Na letišti Heathrow vykročila od letadla po betonové přistávací ploše a v polovině cesty se najednou sesunula na zem. Od té doby se už nikdy na nohy nepostavila.

Měli jsme se do té míry rádi, že náš vztah přežil všechno, co se pak na nás sesypalo. Chudoba, slzy, výbuchy podrážděnosti. Zoufalá nemohoucnost. Po několika letech jsme vpluli do klidných vod uspořádaného domácího života slušného existenčního zajištění. Byli jsme dobří, nerozluční přátelé. Nebyli jsme milenci.

Zpočátku jsme se o to ještě pokoušeli. Elizabeth samozřejmě měla hmat a cit zachovaný, protože obrna napadá jen pohybové motorické nervy a sensorické zůstávají netknuté, jenže bez umělých plic stačila s dechem nejdéle tak tři čtyři minuty a také nesnášela jakýkoli tlak a zátěž na svém vyhublém těle. Když jsem asi po dvou nebo třech pokusech navrhl, abychom to na čas vzdali, usmála se na mne s očividným pocitem úlevy. Od té doby jsme se o tom problému prakticky ani nezmínili. Díky své výchově se s existencí bez sexuálního života smířila velmi snadno. Ony tři roky, během kterých se jí poznenáhlu začalo

manželské spolužití v pravém slova smyslu líbit, jako by ani neexistovaly.

Den poté, co jsem byl ve Virginia Water, jsem vyrazil z domova brzy, jakmile se objevila paní Woodwardová, a vydal jsem se z Londýna do nejhlubšího nitra Essexu. Tentokrát jsem mířil za farmářem, kterému se podařilo najít ve vlastním chovu zlatý poklad, koně Tiddely Porna. Tiddely Porn patřil mezi favority Lamplighter Gold Cupu.

Podél hrbolaté cesty k bráně bez vrat u farmy Victora Ronceyho bohatě bujel plevel. Dům sám ničím nevynikal, byl postavený ze špinavě hnědých cihel, utápěl se v závějích spadaneho listí a hleděl na svět nemytými okny. Z okenních rámců a dveří se tiše olupovala barva a z komínů nestoupal kouř.

Zaklepal jsem na pootevřené dveře u zadního vchodu a pak jsem zahalekal malou halou do domu. Nikdo se neozýval. Kdesi hlasitě tikaly hodiny. Vzduch uvnitř byl prosycený pachem holínek smíšeným s pachem kravského lejna, se kterým holínky nepochybně přicházely hojně do styku. Na kraj kuchyňského stolu kdosi položil maso zabalené do novinového papíru. Z balíčku pomalu vytékal růžový čůrek krvavé vody a padal na podlahu, kde se tvořila růžová loužička. Vykročil jsem od domu po neudržovaném dvoře a nahlédl asi do dvou hospodářských budov. V jedné stodole stál traktor pokrytý nejméně šestiletými nánosy bláta. V další ležela zaprášená hromada koksu snoubící se s hromadou starých rozbitých bedýnek a roští. V jedné větší kůlně byla jen špína, prach a pavučiny.

Jak jsem tak stál uprostřed dvora a uvažoval o tom, do jaké míry se sluší a nesluší, abych to tam prolézal, vyšel zpoza rohu urostlý mládenec v pružované pletené čepici s červenou bambulkou, ve velikánském obnošeném bleděmodrém svetru, špinavých džínách a mohutných gumových holínkách. Byl světlolasý, měl kulatý, větrem ošlehaný obličej a dělal dojem příjemného, nekomplikovaného člověka.

„Dobře den, potřebujete něco?“ Měl klidný hlas s nepatrným krajovým přízvukem.

„Hledám pana Ronceyho.“

„Jo, tak ten přijde až s koňma. To se radši zastavte pozdějc.“

„Asi za jak dlouho?“

„Možná tak za hodinu.“ Pokrčil rameny.

„Když vám to nebude vadit, tak bych raději počkal,“ ukázal jsem na svůj vůz.

„Jak chcete.“

Zamířil k domu, ale po šesti krocích se zarazil, otočil se a vrátil se ke mně.

„Poslyšte, nejste vy ten chlápek, co k nám telefonoval?“

„Jaký chlápek?“

„James Tyrone?“

„Ano, to jsem já.“

„Propána, tak proč jste to neřek hned? Já myslel, že jste cesták... Pojdte dovnitř. Nemáte chuť na snídani?“

„Na snídani?“

Ušklíbl se. „Jo. Já vím, bude hnedle jedenáct, ale já vstávám v šest a touhle dobou už mívám zase hlad.“

Zavedl mě zadním vchodem do domu a obohatil vůni holínek a stájí, jak šel chodbou a kuchyní až k nejzadnějšímu dveřím. Kapajícího masa si ani nevšiml. Otevřel dveře.

„Mami? Mámo!“ zavolal.

„Musí tu někde bejt,“ řekl, pokrčil rameny a vrátil se ke mně. „No nic. Dáte si se mnou vajíčka?“

Nejdřív jsem řekl, že nedám, ale když jsem viděl, jak pokládá na obrovskou pánev plátky slaniny, tak jsem si to rozmyslel.

„Udělejte zatím prosím vás kafe,“ ukázal na lavici. Na lavici hned vedle dřezu jsem našel instantní kávu, hrníčky, mléko, konvici a lžičky.

„Naše matka je odborník na to, jak ušetřit čas a energii,“ vysvětloval s úsměvem.

Usmažil odborně šest vajec a každému nám přidělil tři krajíce bílého chleba.

Zasedli jsme ke kuchyňskému stolu. Něco tak dobrého jako jeho „snídani“ jsem hned tak neochutnal. Jedl s chutí a zapíjel jídlo kávou. Pak odstrčil prázdný talíř a zapálil si cigaretu.

„Jmenuju se Peter,“ řekl. „Jindy tu nebejvá takovej klid, ale děcka jsou dneska ve škole a Pat je s tátou.“

„Pat?“

„Brácha, náš rodinný jezdec. Většinou jezdí honební. Vy jste o něm nejspíš neslyšel.“

„Obávám se, že ne.“

„Čtu vaši rubriku, koro každéj tejden,“ řekl.

„To mě těší.“

Pokuřoval, chvíli se na mne díval a já zatím dojídal vajíčka. „Na to, že jste novinář, toho moc nenamluvíte,“ dodal.

„Já spíš poslouchám.“

Ušklíbl se. „Na tom něco je.“

„Tak mi něco vyprávějte o Tiddely Pomovi.“

„Sakra to ne, to si budete muset počkat na Pata nebo na tátu, ty jsou do koní celí diví, já mám na starosti farmu.“ Pozorně se na mne podíval, asi čekal, že se zatvářím překvapeně, byl totiž velice mladý, i když byl větší než já.

„Vám je asi tak šestnáct, ne?“ zeptal jsem se.

„Jo.“ Zhnuseně přikývl. „Dřu se tady pro nic za nic.“

„Proč?“

„Proč? Kvůli té prokletý dálnici, proto. Už to zatracený šestiprou-dový monstrum mají skoro dostavěný. Vede tamhle přes naše jedno pole.“ Ukázal z okna s cigaretou v ruce. „Táta se může zjevit, má strach, aby se Tiddely Porn nezhroutil a nedostal amok, až tady kolem začnou burácet velkí tiráci. Táta se to tu už dva roky snaží prodat, ale nikdo to nechce koupit. Člověk se ani nemůže divit, že jo.“ Na chvíli se zasmušil. „A to člověk neví, kdy nám ukroje další kus pozemků, už takhle nám sebrali dost. Člověk pak nemá chuť to tady pořádně udržovat.“

„To docela chápu.“

„Původně uvažovali, že tenhle barák zbořej, přej by tady bylo bezva místo pro servisní stanici a motorest s velkým parkovištěm. Taky tady chtěli udělat odbočku na Bishop's Stortfort. Jedinej z rodiny, kdo má z té dálnice radost, je můj brácha Tony, chce jednou jezdit rallye. Je mu jedenáct a je cvok.“

Venku se ozvalo zaskřípání kamínků a dusot kopyt. Oba jsme vstali a vyšli na dvůr. Dívali jsme se, jak se k nám po hrbolaté, štěrce sypané cestě blíží tři koně a jezdci. Zastavili před námi. První jezdec seskočil z koně a předal otěže druhému jezdci. Vykročil k nám. Úpravně vyhlížející, hubený šlachovitý čtyřicátník s hustými kaštanovými vlasy a světlejším knírem.

„Pan Tyrone?“

Přikývl jsem. Krátce a energicky mi potřásl rukou, krátce a energicky se choval i mluvil. Pak ustoupil, abych si mohl prohlédnout koně.

„Tamhle ten hnědák je Tiddely Porn.“ Ukázal na třetího koně, na kterém seděl mladík podobný Peterovi, jen o něco menší. „A můj syn Pat.“

„Pěkný kůň,“ řekl jsem neupřímně. Většina majitelů očekává chválu, ale Tiddely Porn vypadal stejně nelákavě jako nebroušený diamant. Měl průměrnou hlavu, pronesený krk, slabé plece a mírně svislé břicho. Prostě nevypadal doma o nic lip než na dostizích.

„Tak to tedy není,“ zabručel Roncey. „On umí, ale nevypadá. Nepokoušejte se mi lichotit, já na to nejsem.“

„V pořádku,“ usmál jsem se. „Tak tedy má průměrnou hlavu, slabé plece a za sedlem toho taky moc nemá.“

„Tak to už zní lip, je vidět, že se vyznáte. Pate, proved ještě Tiddely Pona po dvoře.“

Pat poslechl. Tiddely Porn klopýtal plouživým krokem. Vzácně, vždy po dlouhé době se objeví vynikající kůň, pro kterého je takový krok charakteristický. Tiddely Porn byl z plnokrevné honební klisny kryté výborným hřebcem a stal se z něho zcela výjimečný skokan, neobyčejně rychlý. Tato kombinace nadprůměrných kvalit se u jeho předků nikde neprokázala. Když se takový výjimečný kůň objeví zcela neočekávaně, trvá někdy majiteli skoro stejně dlouho jako dostihovému publiku, než si to plně uvědomí, celý dostihový svět podvědomě popírá báhorky o tom, že se v malých, bezvýznamných tréninkových stájích může v místním chovu objevit dvaadvacetikarátový diamant. Tiddely Pomovi trvalo tři sezóny, než ho svět vzal na vědomí, zatímco kdyby přišel z některé z vřelých stájí, točili by se kolem něho všichni už při jeho prvním startu.

„Když jsem tehdy tu klisnu připustil, doufal jsem, že hříbě bude šikovné na honební dostihy pro naše kluky,“ vysvětloval Roncey. „Tak tedy jednu sezónu běhal honební a s jednou výjimkou, kdy Pata shodil, vždycky vyhrál. Tak nás vloni napadlo, že bychom ho mohli zkusit na steeple, a to hned vyhrál Foxhunters v Cheltenhamu.“

„Na to si vzpomínám.“

„Jo. A vloni jsme to s ním zkusili v menších otevřených handicapech...“

„A on vám vyhrál ze šesti startů čtyřikrát,“ dořekl jsem za něho.

„Jo, nakonec vy to musíte znát. Pate!“ Křikl. „Odved ho do boxu!“ Obrátil se zase ke mně. „chcete se podívat na ty ostatní?“

Přikývl jsem. Šli jsme za Patem a dvěma dalšími koňmi a jezdci přes dvůr a pak za roh, odkud se předtím vynořil Peter.

Za zchátralou stodolou stála řada šesti pečlivě udržovaných dřevěných boxů s šindelovou střechou a

čerstvě natřenými červenými dvířky. Farma sice byla zanedbaná, ale stále měla v perfektním stavu.

Člověk snadno poznal; co je farmáři nejbližší, co je jeho pravý poklad.

„Takže: máme vlastně jen jednoho dalšího dostihového koně, a to je Klondyke,“ vysvětloval Roncey, „toho jsem teď jel. Běhal na jaře honební, ale bohužel se moc nevyznamenal, abych byl upřímný.“ Došel k předposlednímu boxu, zavedl do něj koně a uvázal. Když shodil sedlo, viděl jsem, že kůň vypadá statnější než Tiddely Porn; v každém případě se mu srst leskla zdravím.

„Vypadá skvěle,“ poznamenal jsem.

„Žere jak blázen,“ řekl Roncey suše, „Taky snese hodně práce, tak mu ji dopřáváme.“

„Má neměnný krok,“ ozval se za mými zády Pat. „Nedokáže zrychlit, je to škoda. Vyhráli jsem s ním jen dvakrát crosscountry, jinak nic.“

V tom suchém, klidném hlase se ozval nepatrný podtón uspokojení. Podíval jsem se na Pata. Okamžitě se zatvářil nezúčastněně, ale já ještě zahlédl výraz, ze kterého bylo znát, že ho průměrné výsledky koně příliš nermoutí. Jakmile by totiž kůň dosáhl úrovně pro Národní honební, jezdil by ho někdo jiný. Nejdřív starší amatéři, později profesionálové. Vztah mezi otcem a synem nebyl bez ostnů.

„Co máte v ostatních boxech?“ zeptal jsem se Ronceyho, když zavřel za Klondykem.

„Tamhle na konci mám svého starého šedého steeplera, pak dvě honební klisny, obě březí. Tahleta, Pignet, je matka Tiddely Porna, jak jistě víte. Kryli jsme ji stejným hřebcem.“

Blesk nikdy neuhodí dvakrát na totéž místo, pomyslel jsem si. „Hříbě asi prodáte, že?“ zeptal jsem se. Povzděchl si. „Klisna účetně patří k inventáři farmy.“

V duchu jsem se usmál. Když farmař trénuje vlastní koně, vyúčtuje náklady k celkovým provozním nákladům farmy pro odečet z daní. Když prodá hříbě, je to zdanitelný zisk. Kdyby Roncey prodal Tiddely Poma nebo jeho nového sourozence, polovina výdělku by zmizela u daňového úřadu.

„Vypust' klisny, Joe,“ obrátil se Roncey k třetímu jezdcí, staršímu trpělivému člověku s kůží jako kůra stromu. Přihlíželi jsme, jak vyhání klisny na blízké pole. Peter stál u branky s Patem: byl vyšší, měl větší dávku sebejistoty a určitě menší dávku komplexů.

„Máte výborné syny,“ poznamenal jsem.

Roncey sevřel rty. Nebyl na ně pyšný. Moji lichotivou poznámku ponechal bez komentáře. „Pojdme dovnitř a můžete se mě vyptávat na co chcete. Je to pro nějaký časopis, říkáte, ne?“

Přikývl jsem.

„Pate!“ křikl, „ty klisny pořádně prožeň, dej jim žrát a Joe ať se pak zase dá do těch živých plotů. Pete, ty máš práce dost, tak běž a dej se do toho.“

Oba mládenci se na něho souhlasně podívali, ale v obou jsem tušil vnitřní revoltu. Po krátkém zaváhání se pohnuli s klidným, s osudem smířeným výrazem ve tvářích. Jednoho dne se Roncey možná spálí. V jeho synech určitě doutnala vzpoura.

Vedl mne energicky přes dvůr a do kuchyně. Z masa ještě stále teklo. Roncey maso klidně obešel a pokynul mi, abych ho následoval ke dveřím na konci malé tmavé halý.

„Madge?“ zavolal. „Madge!“

Nedařilo se mu o nic víc než předtím synovi. Pokrčil rameny a zavedl mne do obývacího pokoje, neupraveného a ošumělého jako ostatní prostory. Všude se něco povalovalo, dopisy, noviny, kusy šatstva, hračky a blíže neurčitelné drobné předměty pokrývaly všechny rovné plochy nábytku včetně židlí, i podlahu. Na okně stála váza se zvadlými, oschlými chryzantémami, a strop zdobily zaprášené pavučiny. V krbu zůstal vyhaslý nevymetený popel z předešlého večera. Těžko říct, zda by člověk místnost popsal jako zabydlenou nebo zanedbanou. Bylo to tak na hranici.

„Sedněte si, jestli je vůbec kam,“ řekl Roncey. „Madge dovolí klukům, aby si tu dělali, co chtějí. Nemá pevnou ruku. Mimo barák je samozřejmě držím zkrátka.“

„Kolik synů vlastně máte?“

„Kolik? Pět.“

„Dceru žádnou?“

„Ne, žádnou, pět kluků,“ řekl suše. Neradoval se z toho.

„Pro který časopis to má být?“ zeptal se.

„Pro Tally. Chtějí něco k Lamplighter Gold Cupu a já se rozhodl, že tentokrát vynechám velké stáje a vyzvednu pro změnu něco jiného.“

„Ano jistě,“ řekl váhavě. „O mně už se ale psalo, víte?“

„Jistěže vím,“ uklidňoval jsem ho.

„Pokud jde o Lamplighter, taky o mně psali, ukážu vám to.“ Vyskočil a šel k psacímu stolu. Vytáhl jednu z postranních zásuvek a přinesl ji k pohovce, na které jsme se předtím usadili. Zásuvku položil mezi nás,

shodil na zem jeden obnošený svetr, dvě stará otlučená autíčka a prázdný vykuchaný obal balíčku. Sám si sedl na uvolněné místo.

V zásuvce byla spousta různě pomíchaných výstřižků a fotografií. Žádné drahé album s pečlivě nalepenými obrázky jako u Huntersů-nových.

Okamžitě jsem si vzpomněl na Gail. Věděl jsem, že na mne Roncey mluví, ale v duchu jsem byl s Gail. Myslel jsem na její tělo, křivky, vůni, její krásnou snědou pleť. Roncey čekal na odpověď, ale já vůbec nevnímám, na co se mne ptal.

„Promiňte, zamyslel jsem se,“ řekl jsem po chvíli.

„Ptal jsem se, jestli znáte Berta Checkova.“ Držel v ruce větší výstřižek s fotografií a nápadným titulkem: Vsaďte na Tiddely Porna už teď!

„Ano... a ne,“ řekl jsem váhavě.

„Jak to myslíte?“ zeptal se úsečně. „Čekal jsem, že ho znáte, když pracujete ve stejné branži.“

„Já ho znal, ale Bert už nežije. Zemřel minulý pátek.“

Vzal jsem si od něho výstřižek a začal si ho číst, zatímco se Roncey zatvářil příslušně šokovaný. Z jeho hlasu jsem poznal, že se ho ta zpráva příliš nedotkla.

Bert Checkov ve svém článku vymaloval šanci Tiddely Porna na Lamplighter opravdu v nejnádhernejších odstínech růžové. Podle něho museli být handicapováni jak slabomyslní, tak slepí, když Tiddely Pomovi přidělili jen šedesát pět kilogramů, a pokud prý dostihoví a sázkoví nadšenci ihned nepoběží a nevsadí si právě na tohoto koně, patří do mateřské školy. Bert prorokoval, že nabídka na předběžné sázky bude určitě velkorysá a že všem sázkařům radí, aby toho využili, než se bookmakeři vzpamatují a uvědomí si, co je čeká. Bertův svérázný způsob vyjadřování vynesl šance Ronceyho koně nejmíň tak vysoko jako čtyřstupňová raketa.

„O tomhle článku jsem nevěděl, nějak mi ušel,“ přiznal jsem se.

„Checkov mi zavolał minulý čtvrtek a tohle vyšlo v pátek. Muselo to tedy vyjít v den, kdy zemřel, jak říkáte. Abych pravdu řekl, vůbec jsem nepočítal s tím, že by něco vyšlo, protože když mi volal, byl úplně opilý.“

„To je dobře možné,“ přikývl jsem.

„Vůbec se mi to nelíbilo.“

„Ten článek?“

„Totiž, já jsem si ještě sám nevsadil, víte? A tohle samozřejmě sníží kurs. Když jsem v pátek zavolał svému bookmakerovi, nabízel mi jen sto k osmi, a dnes už je Tiddely Porn favorit osm k jedné, a to máme ještě tři týdny do dostihu. Prosím, kůň je to dobrý, ale Arkle to není. Abych vám pravdu řekl, tak tomu všemu nerozumím.“

„Je vám divné, že ho Bert tipoval?“

Zaváhal. „Je mi divné, že ho tipoval tak jednoznačně.“

„Vy ale doufáte, že Tiddely Porn vyhraje, ne?“

„Doufám, samozřejmě že doufám. Ale je to zatím největší dostih, na jaký jsme si troufli. Nemůžu napevno počítat s vítězstvím.“

„Máte stejnou šanci jako jiní,“ řekl jsem. „Bert něco do své rubriky napsat musel a čtenáři mají rádi přesvědčivé výroky.“

Sarkasticky se usmál, neměl pochopení pro můj shovívavý postoj. Patřil snad mezi lidi, kteří nemají pochopení ani trpělivost pro jakékoli cizí problémy včetně problémů svých vlastních dětí?

Dveře obývacího pokoje se otevřely a vstoupila statná paní v jasně žlutých šatech. Měla zarostlé nohy, bez punčoch a oteklé kotníky jí přetékały přes okraj modrých domácích pantoflí. Pohybovala se však lehce, i když zvolna, takže se spíš vznášela než kráčela, a to bylo při její váze co říct.

Obličej měla orámovaný spoustou jemných, světle hnědých vlasů. Dívala se na svět zasněnými ospalými očima.

Tváře měla měkké a zaoblené, mladá už nebyla, ale přesto vypadala jaksı nedospěle. Napadla mne nelichotivá myšlenka, že její vysněný svět je jí asi bližší než skutečnost. Během uplynulé hodiny byla určitě mnohem, mnohem dál než nahoře v prvním patře domu.

„Nevěděla jsem, že jsi doma,“ řekla Ronceymu.

Vstal několik vteřin po mně. „Madge, tohle je James Tyrone. Říkal jsem ti, že má přijít.“

„Tys mi to říkal?“ Obrátila na mne zpola nepřítomný pohled. „Tak klidně pokračujte.“

„Kde jsi byla?“ zeptal se Roncey. „Tys neslyšela, jak tě volám?“

„Tys mě volal?“ Potřásla hlavou. „Stála jsem nahoře, samozřejmě.“ Stála uprostřed pokoje a rozhlížela se váhavě po tom nepořádku. „Proč jsi nerozdělal oheň v krbu?“

Automaticky jsem se zadíval na hromádku vyhořelého popela. Jí nijak nevadil. Ze staré, otlučené dubové bedny u krbu vytáhla tři kousky podpalovače a hrst třísek. To všechno naskládala na kupu popela a trochu do něho šťouchla. Pak škrtla sirkou, zapálila podpalovač a navršila nad něj jako vígvam hromádku uhlí. Oheň prokázal dobrou vůli a ochotně se rozhořel na starém popelu. Madge vzala košťátko a odmetla několik větších oharků z dohledu pod hraničku polínek.

Fascinovaně jsem se díval, jak pracuje. Proplula ke zvadlým květinám, otevřela okno a vyhodila kytky ven. Pak vylila z okna také vodu z vázy. Vázu postavila na původní místo a okno zavřela.

Potom vytáhla zpoza pohovky, na které jsme s Ronceym seděli, velkou hnědou papírovou krabici, zpola naplněnou všelijakými krámy. Na krabici byl nápis: Kellogovy ovesné vločky, 12 x 12, rodinné balení. Pak metodicky procházela v kruhu pokojem, posbírala, kde se co válelo, a naházela to bez výběru do krabice. Celá akce jí trvala maximálně tři minuty. Krabici zase zastrčila za gauč, z dohledu. Cestou ke dveřím ještě natřásla polštáře na dvou křeslech. Uklizený pokoj s veselým ohněm plápolajícím v krbu se změnil přímo k nepoznání. Bylo to neuvěřitelné. Pavučiny na stropě sice zůstaly, ale člověk měl rázem pocit, že na ně jistě dojde zítra. Peter měl pravdu. Jeho matka byla vskutku odbornice v šetření času a kroků. Bylo to jistě z lenosti, ale nakonec proč ne.

Roncey trval na tom, abych u nich zůstal na oběd. Zatímco jsme čekali na jídlo, musel jsem vyslechnout nekonečnou přednášku o všech koních, které kdy vlastnil. Obědvali jsem v půl třetí, a to studené hovězí, sýr, okurky a slané sušenky. Při jídle mluvil zase jen Roncey. Chlapci jedli vydatně a mlčky a Madge se dívala do dálky očima, ve kterých se mlhavě zrcadlily jen její vlastní sny.

Když jsem se krátce po jídle chystal k odchodu, požádal mě Pat, abych ho svezl do Bishop's Stortfortu. Nedbal na to, jak se jeho otec mračí, a nasedl vedle mne do stejnu. Roncey si se mnou stejně jako

předtím energicky potřásl rukou a prohlásil, že doufá, že dostane příslušný výtisk Tally. Protože v redakci Tally byli notoricky lakomí, věděl jsem, že mu ten výtisk musím poslat sám.

Zamával mi, když jsem vyjížděl ze dvora, a na Pata zavolaal, aby se vrátil autobusem ve čtyři hodiny. Sotva jsme minuli chatrnou bránu do statku, vybuchla z Pata nashromážděná roztrpčenost.

„Zachází s náma jako s dětma a máma se nás nezastane, ona ani nevnímá, o čem se mluví.“

„Můžete přece odejít, ne?“ Namítl jsem. „Kolik je vám? Devatenáct?“

„Příští měsíc. Jenže já odtud nemůžu a on to moc dobře ví. Když chci jezdit, nemůžu odtud. Na profesionála zatím nemám, lidi o mně nevědí, a nikdo by si mě na svý koně neposadil. Musím začít jako amatér a udělat si nejdřív jméno, aspoň to tvrdí táta. Jenže kdybych odešel z domova a našel si někde nějaký normální místo, nemohl bych jezdit jako amatér, protože to stojí moc prachů, a taky bych na to neměl čas.“

„A co takhle v nějakých stájích...“

„Koukejte, tak hloupej nejsem. Podle stanov si nikdo, kdo chce jezdit jako amatér, nesmí vydělávat na živobytí v dostihovejch stájích, prostě vůbec, ani jako písař nebo asistent. Je to nefér. A neříkejte mi, že můžu začít jako stájník, počkat do vyučení a pak si zažádat o profesionální licenci... To by samozřejmě šlo, ale řekněte po pravdě, kolik stájníků to kdy dotáhlo na žokeje, co? Žádný. Prostě vůbec žádný. To je vám přece jasný.“ Přikývl jsem.

„Stejně teď pracuju jako stájník. Máme šest koní a já se starám o všechno sám, sakra. Starej Joe je náš jedinej zaměstnanec, nebudete mi to věřit, ale je to tak. A pro něho má táta vždycky práce víc než dost. Mně práce nevadí a ani to, že vlastně nedostávám zaplacení, fakt by mi to nevadilo, jen kdyby mě táta nechal jezdit něco pořádnýho. On ale nechce, přej nemám dost zkušeností, ale kde mám sakra ty zkušenosti sbírat, když mě nenechá? Řeknu vám upřímně, že už toho všeho mám plný zuby, fakt.“

Zasmušil se nad svou situací a mlčky hloubal až do Bishop's Stortfortu. Právem se cítí ukřivděný, říkal jsem si. Victor Roncey svým synům na jejich životní dráze opravdu nepomáhá.

4

Vyšetřování smrti Berta Checkova nařídili na pondělí odpoledne. Závěr: nešťastná náhoda. Písařka, která ho viděla padat, hlásila, že byl opilý, úplně namol.

V okamžiku, kdy dopadl na dláždění, byl mrtvý.

Když jsem v úterý přišel do redakce, Luke-John a Derry se právě dohadovali o tom, jestli se má nebo nemá jít ve středu na pohřeb.

„Croxley. Kde to vůbec je?“ ptal se Derry.

„U Watfordu,“ řekl jsem. „Jede tam podzemka, linka Metropolitan. Z Farringdon Street tam jedeš přímo.“

„Fleet Street by potřebovala stanici metra někde poblíž, a ne až ve Farringdon Street,“ řekl Derry zasmušile. „Je to tam dobře jeden a půl kilometru pěšky.“

„Jestli je to tak, jak říkáš, Tyre, tak to lehce zvládneme,“ prohlásil Luke-John energicky. „Myslím, že

bychom tam měli jet všichni společně.“

Derry zamžoural na malý plánec podzemní dráhy v díři. „Croxley. Fakt, hned u Watfordu. Namouduši.“ Kdysi jsem měl ve Watfordu dívku. Tu druhou. Strávil jsem tehdy na lince Metropolitan mnoho času a Elizabeth si tenkrát myslela, že mám tolik práce v redakci. Pocit viny a nečestnosti mě na cestách provázely víckrát, na cestách z Watfordu i na cestě z Virginia Water, na různých cestách.

„Tyre!“ vytrhl mě ze zamyšlení ostře Luke-John.

„Ano?“

„Pohřeb je v půl třetí. Jak dlouho to tam trvá? Hodinu? Co myslíš?“

„Já s vámi nejedu. Musím dodělat ten článek pro Tally. Nejím dva dny ještě strávím interviewy.“

Pokrčil rameny. „Byl bych předpokládal.“

„Tak co, jak hluboko ses doteďka ponořil?“ zeptal se Derry. Seděl s nohama na stole. V redakci nedělních novin většinou v úterý mnoho práce není.

„Ronceyovi, Tiddely Porn,“ řekl jsem.

Derry si odfrkl. „To je předběžnej favorit.“

„Chystáš se ho tipovat?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Spíš ne. Zatím vyhrál jen několik dostihů, nikdy v silný konkurenci.“

„Bert ho ale tipoval dost přesvědčivě. Napsal o něm nadšený článek, a prý aby si všichni rychle vsadili, než se zkrátí poměr. Napsal to minulý čtvrtek, to znamená hned poté, co zveřejnili handicap v dostihovém kalendáři. Jeho článek vyšel v pátek. Roncey mi ten výstřížek ukázal. Bert byl prý úplně ožralý, když řnu volal.“

Luke-John si povzddechl. Derry rozhodně prohlásil: „To teda rozhodlo. Když ho tipoval Bert, já ho tipovat zaručeně nebudu.“

„Proč ne?“

„Když Bert nějakýho koně tipoval daleko dopředu, tak ten kůň nakonec vůbec neběžel.“

Luke-John zaklonil hlavu, až mu šlachy na krku vystoupily jak napjaté struny. Mnul si rukou týl. „To je ovšem riziko, se kterým se musí počítat. A stává se to.“

„Poslyš, to jsi myslel vážně?“ zeptal jsem se Derryho.

„Jasně. Pokud jde o tvůj článek do Tally“ ušklíbl se, „říkám to nerad, ale vsaď se, že až ten článek vyjde, tak se dozvíš, že Tiddely Porna odhlásili.“

Derry si klidně hrál s gumovou páskou a Luke-John se nepřítomně probíral nějakými papíry. Ani jeden ani druhý netušili, jak mi přeběhl mráz po zádech.

„Derry, jsi o tom opravdu přesvědčený?“

„O čem?“

„O tom, že Bert vždycky tipoval koně, kteří pak nestanovali.“

Derry dvakrát natáhl a zase pustil gumičku mezi prsty. „Když to chceš vědět přesně, tak ti to řeknu přesně.“

Bert tipoval mnohem větší procento odhlášených koní než kdokoli jiný z Fleet Street, a nejlepší nebo nejhorší, jak chceš, výsledky měl právě v tomhle roce, to byl nejdůslednější. Vždy využil šance, nějakýho koně nafoukl absolutně na maximum, všem doporučil, aby si honem běželi na něho vsadit, a pak prásk, jeden dva dny před dostihem koně odhlásili a nestanoval.“

„Nikdy jsem si toho nevšiml,“ řekl Luke-John přísně, jako by to ani nemohla být pravda, když na to sám nepřišel.

Derry pokrčil rameny. „Je to tak. A jestli chcete vědět, kdo jiný je taky takhle k ničemu, tak je to Connersley ze Sunday Hemisphere. Tipuje zase výhradně koně, jejichž jméno začíná stejným písmenem jako jeho jméno, na C. Asi trpí velikášstvím.“

„Ty si z nás utahuješ,“ zlobil se Luke-John.

Derry zavrtěl hlavou. „Ba ne. Já tu nesedím jen tak, čtu noviny, víte?“

Rychle jsem se zvedl. „Myslím, že si zajdu pro psací stroj.“

„Kam?“

„Do opravny, dal jsem ho vyčistit.“ Odpověděl jsem přes rameno cestou ke dveřím.

Tentokrát už měli stroj připravený. Vyzvedl jsem si jej a šel dál k budově Bertovy redakce. Vyjel jsem nahoru výtahem, prošel jsem rušnými místnostmi až do sportovní redakce. Zastavil jsem se u asistenta sportovního redaktora, pilného návštěvníka dostihů i barů, ve kterých jsme se často setkávali jako kamarádi.

„Tyre! Kde se tu bere konkurence?“

„Bert Checkov.“

Chvilí jsme si o něm povídali. Bylo mi jasné, že asistent sportovního redaktora přede mnou něco tají.

Nedíval se mi do očí, měl nejistá gesta a neúspěšně skrýval rozpaky. Prý ho Bertova smrt úplně zdrtila, je z toho velice nešťastný, prý bude všem v redakci velmi chybět, jeho smrt pro ně znamená velkou ztrátu. Lhal.

Nesnažil jsem se ho přimět k upřímnosti. Zeptal jsem se jen nesměle, jestli bych se mohl podívat na Bertovu knihu výstřížků, že bych si rád některé jeho věci znovu přečetl.

Asistent sportovního redaktora lichotivě poznamenal, že se z těch výstřížků asi mnoho nepoučím, že se od Checkova či od kohokoli jiného těžko dovím něco nového, co bych sám neznal, ale samozřejmě, mohu se prý podívat. Vrátil se ke své práci a já si šel prohlédnout šanony v regálech u zdi. Konečně jsem našel tři hnědé knihy na výstřížky, kam Bert mezi listy nastrkal své články.

Vytáhl jsem z kufříku psací stroj a postavil ho nenápadně na zastrčenou poličku. Všechny tri knihy s výstřížky jsem potom naskládal do kufříku, pořádně jsem je tam zamáčkl, aby šlo zavřít víko. Pak jsem klidně vyšel s pašovaným zbožím z budovy. Nikdo mě nezastavil.

Luke-John a Derry se na ty knihy dívali dost udiveně.

„Jak jsi to proboha vynesl? A nač to vlastně potřebuješ?“

„Derry teď může v klidu sesbírat důkazy a prokázat, že Bert opravdu soustavně tipoval koně, kteří nakonec v důležitých dostizích nestanovili.“

„Ty ses snad zbláznil,“ vydechl Luke-John nevěřicně.

„Nezbláznil,“ řekl jsem zarmouceně, „jestli se nemýlím, tak je Blaze na stopě skandálu, a to takového, jaký tenhle plátek potřebuje. Stoupne nám náklad, a to vše díky pečlivé práci sportovní redakce.“

Pozornost Luke-Johna okamžitě stoupla z nuly na maximum.

„V tom případě nesmíš ztrácet čas, Derry. Když Tyr řekne, že bude skandál, tak bude skandál.“

Derry se na mne úkosem podíval. „Náš průšvihový slídič už zase jede po stopě?“ Sundal nohy ze stolu a rezignovaně začal porovnávat Bertovy předpovědi se skutečnými výsledky. Přinášel další a další ročenky a dostihové kalendáře. Jeho zápisy rostly a rostly.

Konečně řekl: „Dobrý, už jsem to celý prošel. Až do doby před osmnácti měsíci tipoval tak jako my všichni ostatní. Koně, který vynášel, startovali nebo nestanovili tak asi v normálním poměru. Od té doby ale prakticky tipoval jen ty, který pak v posledním okamžiku z dostihu odhlásili a vždycky šlo o důležitý dostih, u kterého se přijímaly předběžné sázky.“ Zatvářil se zmateně. „Že to nemůže být náhoda, je jasný. Jenom nechápu, k čemu je to dobrý.“

„Tyre?“ Obrátil se ke mně Luke-John.

Pokrčil jsem rameny. „Někdo vymyslel dobrý podfuk.“

„Bert ne!“ Považoval to za nemyslitelné.

„Udělám nejlíp, když tyhle knihy zase vrátím na původní místo, než někdo přijde na to, že tam chybějí.“

Dal jsem knihy znovu do kufříku na psací stroj.

„Tyre!“ zaútočil na mne Luke-John netrpělivě.

„Já vám to vysvětlím, až se vrátím.“

V Bertově redakci mi všechno hladce prošlo. Vrátil jsem knihy do regálu a do kufříku strčil stroj. Pak jsem asistentovi sportovního redaktora poděkoval za ochotu.

„Vy jste ještě tady?“ podivil se. „Já myslel, že už jste dávno odešel.“ Přátelsky na mne zamával. „Přijďte, kdykoli budete něco potřebovat.“

„Tak poslouchej,“ řekl Luke-John mrzutě, když jsem se vrátil k nám, „Nevěřím, že by se Bert Checkov zapletl do podvodu.“

„Prodal svou duši,“ řekl jsem prostě. „Mně radil, abych svou neprodával.“

„Nesmysl.“

„Prodal svou rubriku. Psal, co mu někdo nařídil.“

„Ne, Bert ne, byl to tělem a duší poctivý novinář ze staré školy.“

Zadíval jsem se na něho. V hubeném obličejí měl zatvrzelý, bojovný výraz. Hořela v něm loajalita k příteli.

„Dobře, řeknu to jinak,“ dodal jsem pomalu. „Bert psal, co ho donutili psát.“

Luke-John se trochu uklidnil a začal uvažovat. Nikdy by se nezúčastnil vyšetřování, které by mohlo odhalit podvod zosnovaný jeho starým přítelem. Byl však ochotný nasadit veškerou energii, aby odhalil podvod, kterému jeho přítel padl za oběť.

„Jsi chytrý uličník,“ sykl Derry mezi zuby.

„Kdo na něho dělal nátlak?“ zeptal se Luke-John.

„To nevím, aspoň zatím. Ale nebude možná tak těžké to zjistit.“

„Ale proč by to kdo dělal?“

„To už vůbec není těžké pochopit. Někdo přijímal peníze v předběžných sázkách s jistotou, že nebude vyplácet. No vinaře, nutil přesvědčit sázkaře, aby si vsadili.“

Oba moji kolegové se zatvářili zamyšleně. Zkusil jsem to znovu, trochu důkladněji. „Řekněme, že se nějaký darebák stane bookmake-rem, to je přece teoreticky možné, že?“

Derry se ušklíbl.

„Řekněme, že takový darebák vymyslí plán, jak získat nelegálně hodně peněz bez rizika a s co nejmenší námahou. Soustředí se jen na důležité dostihy, u kterých se přijímají sázky předem, protože potřebuje nejmíň tři týdny na to, aby si nahrabal dost peněz, tolik, aby to za to minimální riziko stálo. Vybere si šikovného koně a pak přinutí Berta, aby ho vynesl do nebes. Jasně? Sázkaři si vsadí a náš darebák se penízků drží jako klíště, nepotřebuje se krýt, nemusí odkládat, ví, že nebude muset vyplácet. Ví, že koně někdo odhlásí čtyři dny před dostihem nebo ještě později. Dobrý podfuk.“

Po chvilce ticha se Derry zeptal: „Jak ví, že nebudou startovat?“

Pokrčil jsem rameny. „To je další věc, kterou musíme teprve zjistit.“

„Mně se to nezdá,“ prohlásil Luke-John skepticky. „Tohle celé jsme vykonstruovali jen na základě toho, že Bert několikrát tipoval koně, které pak odhlásili.“

Derry se zkoumavě díval na svůj seznam. „Ba ne, těch odhlášených bylo trochu moc, opravdu moc.“

„Ano.“

„Tebe to ale přece nemohlo napadnout jenom proto, že jsem se o tom jen tak mezi řečí zmínil...“

„Ne, to není jen tím, měl jsem v hlavě ještě něco jiného, co mi řekl Bert minulý pátek, když jsem ho vedl od oběda. Že mi chce dát dobrou radu.“

„To je fakt,“ vzpomněl si Derry, „jenže ta rada pak z něho ne a ne vypadnout.“

„Ale ano, vypadla. Bert mi zcela opravdově radil, abych neprodával svou duši, abych neprodal svou rubriku.“

„Ne!“ hlesl Luke-John.

„Řekl tehdy: Nejdřív si tě koupí a pak tě vydírají.“

Luke-John znovu zděšeně vydechl: „Ne!“

„Byl hodně opilý,“ pokračoval jsem, „víc než jindy. Řekl, že ta rada, kterou mi dává, jsou jeho slavná poslední slova. Pak vyjel nahoru výtahem s napůl vypitou lahví whisky v ruce. Prošel redakcí, znovu se napil – a pak vypadl z okna.“

Luke-John si zakryl tvář hubenou rukou. Když promluvil, zněl jeho hlas odmítavě a zoufale: „Panebože... to ne!“

Odešel jsem z redakce, sedl si do vozu a jel do dostihových stájí v Berkshiru, abych si promluvil s dívkou, která se starala o jednoho z nejslavnějších koní, kteří měli běžet Lamplighter Gold Cup.

Zig Zaga znal každý, byl to Steepler se slavnou pověstí, věčně se objevoval v titulcích. Jeho kariéra se ale pomalu blížila ke konci, brzy se objeví slabiny, protože koni už bude jedenáct. Lamplighter asi bude jeho poslední velké vystoupení, pak už nejspíš mladší generace starého pána vytlačí. Do chvíle, než Bert Checkov veřejnost upozornil na obrovský rozdíl v handicapech, Zig Zag, kterému přidělili zátěž sedmdesáti pěti kilogramů, byl jasný favorit.

Děvče, které se o koně staralo jako stájník, bylo velmi vážné a svědomité. Sandy Willisová, dvacetiletá jednoduchá dívka, žádná světácká, koně velmi milovala. Slovník měla jadrný, proložený šťavnatými výrazy, jaké člověk ve stájích slyší, ale říkala ta slova s naprostou samozřejmostí, a s tak naivní samozřejmostí, až to člověka dojímal, protože takový slovník byl v naprostém rozporu s očividnou nezkušeností toho děvčete. Předvedla mi Zig Zaga s pýchou majitelky a perfektně pak odříkala všechny dostihy, které kůň v celém svém krátkém životě běžel. Prý se o něho stará od začátku, od chvíle, kdy k nim přišel jako nohaté, nešikovné tříleté hříbě. Prý neví, co si počne, až Zig Zag půjde do penze. Dostihy bez něho prý už nikdy nebudou to co bývaly.

Zval jsem ji, aby se mnou jela do Newbury, že bychom si tam mohli sednout někde v kavárně nebo v restauraci, ale odmítla, prý nemá čas, protože odpolední práce začíná už ve čtyři. Vyprávěla mi o svém životě, opřená o dvířka Zig Zagova boxu. Nejdřív mluvila váhavě, pak se rozhovořila. Její rodiče spolu nikdy nevycházeli, doma se prý věčně hádali, takže z domova vypadla, jak to šlo nejdřív, hned po skončení školy, byla ráda, že se od rodičů odpoutala. Otec prý byl strašný škrt a máma věčně na něj křičela a nasazovala na všechny, na otce nejvíc, ale na ni a její dvě mladší sestry taky. Prý to doma pořád nestojí za nic a ona doufá, že Zig Zag poběží o vánocích v Kemptonu, aspoň by měla výmluvu a nemusela domů. Měla velice ráda svou práci, Zig Zaga, dostihový svět byl podle ní ten nejlepší, a na vdavky nijak nespěchala. Mládenců prý kolem ní bylo víc než dost, ale ať prý uznám, přece by nikdo nevyměnil Zig Zaga za práci v domácnosti, zvláště když by ta domácnost nakonec třeba dopadla jako ta

jejich...

S rozpačitým smíchem dovolila, abych k ní poslal fotografa, ale jen pod podmínkou, že ji vyfotografuje se Zig Zagem. Prý taky doufá, že dostane zdarma příslušné číslo Tally.

„Samozřejmě,“ ubezpečil jsem ji. Rozhodl jsem se, že všechny ty vyžádané kopie vyúčtuju jako nutná vydání.

Když jsem se s ní rozloučil, zašel jsem přes dvůr za trenérem Zig Zaga, za Nortonem Foxem. Setkávali jsme se skoro při všech dostizích, na které jsem jel. Byl to věčný, energický padesátník. Nic ze sebe nedělal, ale ani si nedělal žádné iluze o světě.

„Pojďte dál, Tyre,“ vítal mne. „Našel jste Sandy Willisovou?“

„Ano, děkuju, našel, šlo to s ní moc dobře.“

„Patří mezi moje nejlepší stájníky.“ Nabídl mi křeslo a nalil mi skoro černý čaj ze stříbrné konvičky.

„Sladíte?“ Zavrtěl jsem hlavou. „Holka toho v hlavě moc nemá, ale její koně vždycky září zdravím.“

„Ventil mateřské lásky,“ poznamenal jsem. Okusil jsem čaj a jazyk se mi tím koncentrovaným taninem zkroutil do ruličky. Norton si nalil další šálek a třikrát se pořádně napil.

„Doufám, že když o ní napíšu do Tally, že mě pak nepodtrhnete a Zig Zaga na poslední chvíli neodhlásíte.“

„To tedy nehodlám.“

„Sedmdesát pět kilo je ale pořádná váha,“ řekl jsem. „Jednou už zvítězil s osmdesáti.“ Pokrčil rameny.

„Takového handicapu se už nezbavím.“

„Chtěl jsem se zeptat... jen tak mimochodem... co se vlastně stalo s Brevitym před Champion Hurdle?“ Norton znechuceně zamlaskal. „Můžete se spolehnout, že Zig Zaga zaručeně na poslední chvíli neodhlásíme, určitě ne jen tak pro nic za nic jako Brevityho.“

„Brevity byl favorit, že?“ zeptal jsem se, i když jsem to dobře věděl. Derryho listinu jsem si pečlivě prostudoval. „Co se tehdy vlastně přihodilo?“

„V životě mě nic tak nerozzuřilo.“ Přestože od té události uplynulo osm měsíců, bylo vidět, že se s ní ještě nesmířil. „Trénoval jsem toho koně naplno, do poslední chvíle, Champion Hurdle se staly naším hlavním cílem. Kůň byl v perfektním stavu, mohl zaběhnout svůj životní dostih, v lepší formě být nemohl. A víte, co se stalo? Chcete to vědět? Potvrdil jsem jeho start v čtyřdenní uzávěrce před dostihem, a jeho majitel... představte si to... majitel zatelefonoval k Weatherbyovým o dva dny později, že koně odhlašuje. No řekněte! A ještě k tomu neměl ani tolik slušnosti... nebo možná odvahy... aby mi to řekl. Dozvěděl jsem se to teprve ze startovní listiny večer před dostihem. Samozřejmě že jsem nechtěl věřit svým očím a okamžitě jsem zavolaal k Weatherbyovým, celý rozzuřený, a tam mi řekli, že starý Dembley sám osobně koně odhlásil. A já do dnešního dne nevím proč. Tehdy jsem se s ním strašlivě pohádal. On jen opakoval, že se prostě rozhodl a nechce, aby kůň běžel, hotovo. Žádný rozumný důvod neuvedl, žádný! Po všech našich dlouhodobých plánech, po vši té práci! Řekl jsem mu, že už jeho koně nechci, ať si je odveze, tako— —vý jsem měl vztek. No uznejte, přece nebudu trénovat pro člověka, který mi provede takovou všivárnu? To přece nejde.“

„U koho má koně teď?“ zaptal jsem se.

„U nikoho. Všechny tři prodal, i Brevityho. Prý už ho dostihy přestaly bavit a nechce s nimi mít nic společného.“

„Nemáte náhodou jeho adresu?“ zeptal jsem se.

„Poslouchejte, Tyre, doufám, že to nehodláte všechno ventilovat v tom vašem plátku?“

„Určitě ne,“ ujistil jsem ho. „Ale někdy v budoucnosti možná něco napíšu o majitelích, kteří se rozhodli s dostihy skončit.“

„No dobře... Mám tu adresu.“ Opsal adresu z jedné knihy a podal mi ji. „Jenom prosím vás, aby z toho nebyly nepříjemnosti.“

„Vy z toho nepříjemnosti mít nebudete, to vás můžu ubezpečit.“ Je pravda, že Luke-John přímo prahl po nepříjemnostech, a já vlastně často taky, jenže já si vždy dával dobrý pozor, aby na to nedoplatili moji přátelé. Luke-John takové zábrany neměl. V tom směru asi nepočítal nikoho za kamaráda.

Když jsem se vrátil domů, dívala se Elizabeth s paní Woodwardovou na televizní zprávy. Paní Woodwardová se rychle podívala na hodinky a neúspěšně se pokusila zamaskovat zklamání. Vyhrál jsem, do šesti chybělo ještě deset vteřin. Ona nám účtovala přesčasy po půlhodinách a brala to trochu příliš obchodnický. Ani pět minut nedělala zadarmo. Stačilo, když jsem přišel v šest a pět minut, a už jsem musel zaplatit za celou půlhodinu. Chápal jsem, že to není z vrozené lakoty, paní Woodwardová byla vdova a její mladý syn studoval medicínu. Tušil jsem, že studia mu z větší části zaplatí Tyrone.

Náš boj o minuty probíhal s maximální zdvořilostí, jako kdyby ani žádný neexistoval. Každé ráno jsem

seřídil naše dvoje pokojové hodiny a své hodinky podle rádia. Když se mi nepodařilo přijít včas, zaplatil jsem s úsměvem. Paní Woodwardová mě zase vítala s větší vřelostí v šest deset než za dvacet minut šest, ale taky je pravda, že ráno vždy přicházela v devět, ani o minutu později. Ani ona, ani já jsme nedopustili, aby se Elizabeth o našem souboji dozvěděla.

Paní Woodwardová byla hubená, ale silná a zdatná osoba. Její rodný Lancashire se mírně ozýval v její výslovnosti a mnohem výrazněji v jejím jednání. Měla tmavé prošedivělé vlasy, hezké hnědé oči a pevnou, odhodlanou bradu; pomohla jí smířit se se zrušeným zasnoubením a později s manželem, kterému se nechtělo pracovat. K Elizabeth se chovala s důslednou, nekonečnou laskavostí, nikdy neztrácela trpělivost, leda snad s vysavačem, který občas plival, místo aby sál.

U nás nosila bílou nylonovou uniformu. V očích náhodných hostů se tak povznesla z oblasti pomocnice v domácnosti do oblasti ošetřovatelky. Celkem jsem ji chápal. Svlékla uniformu, pověsila ji na věšák a já jí pomohl do tmavomodrého kabátu, který snad za poslední tři léta nenechala ve skříni ani den.

„Dobrou noc, pane Tyrone, dobrou noc, zlato,“ řekla jako vždy. Já jí jako vždy poděkoval za to, že přišla, a ona poznamenala, že se uvidíme ráno.

„Jak jsi strávil den, dobře?“ zeptala se Elizabeth, když jsem ji políbil na čelo. Mluvila unaveně. Věrný přístroj Spiroshell jí neúnavně rozpínal a uvolňoval hrudník; Elizabeth mluvila s menšími obtížemi jen ve fázi výdechu.

„Byl jsem za jedním mladým děvčetem kvůli koni,“ usmál jsem se a začal jí ve stručnosti vyprávět o Sandy Willisové a Zig Zagovi. Chtěla mít aspoň zčásti představu o tom, co dělám, ale nedokázala se nadlouho soustředit. Po tolika letech soužití jsem jí poznal na očích, kdy už přestává dávat pozor. Jen výjimečně řekla, že je unavená a že už nechce poslouchat, bála se, že by se mi mohla zdát rozmrzelá a obtížná. Nedokázal jsem ji přesvědčit, že by udělala nejlíp, kdyby prostě řekla: „Už dost, už jsem unavená.“

Opakovaně mi slibovala, že se příště ozve včas, ale nikdy to nedodržela.

„Už jsem hovořil se třemi lidmi kvůli tomu článku pro Tally,“ vysvětloval jsem. „S majiteli, s trenérem, který trénuje vlastního koně, a dívkou, která pracuje jako stájník. Po večeři se asi dám do psaní. Nebude ti vadit, když tě tu nechám u televize?“

„To víš že ne.“ Usmála se na mne tak krásně, že bych v tu chvíli pro ni udělal cokoli na světě. Jindy se stávalo, že se usmála neupřímně a nebylo síly, která by ji přesvědčila, že se kvůli mně nemusí přemáhat, a že i kdyby se rozzlobila, kdyby se hádala, nikdy bych ji neposlal zpátky do nemocnice, že je u mne v bezpečí, že ji mám moc rád a že ji potřebuju, opravdu potřebuju.

„Chceš se něčeho napít?“

„Ráda.“

Namíchal jsem nám oběma skotskou s minerálkou. Já jsem připravil skleničku do držáku a picí rourku jsem jí přistrčil co nejlíže ke rtům. Mohla se tak napít, kdy chtěla a kolik chtěla, aniž hrozilo nebezpečí, že si poleje postel. Seděl jsem pohodlně rozvalený v křesle vedle postele a s chutí upíjel skvělou skotskou. Únavu z celodenního cestování pomalu stíral pocit pohodlí a domova. Umělé plíce tiše hučely a jako vždy mě uspávaly. Naši občasní hosté při tom monotónním hukotu usínali běžně.

Dívali jsme se na vysoce intelektuální kvíz v televizi a svorně jsme na většinu otázek odpovídali úplně špatně. Potom jsem si šel do kuchyně prohlédnout, co nám paní Woodwardová přichystala k večeři. Obalovaný platýs, zmrazené bramborové hranolky, citron. Jablečný kompot a vanilkový krém. Čedar a sušenky. Pokud jde o jídlo, tak se názory paní Woodwardové poněkud rozcházel s mými. Snažil jsem se nemyslet na krvavé bifteky. Osmažil jsem platýse na másle a brambůrky na oleji. Svou porci jsem nechal na pánvi, aby nevystydl, zatímco pomůžu Elizabeth s jídlem. I když jsme teď měli všechny ty nové zlepšováky, jídlo bylo stále obtížné, hlavně ryba, snadno se drobila a Elizabeth měla brzy unavené zápěstí. Nakonec jsem ji jako obvykle musel nakrmit.

Umyl jsem nádobí a uvařil kávu. Elizabeth jsem nachystal hrníček do držáku, sám jsem si svůj odnesl k psacímu stroji v malém pokojíčku. Měl to vlastně být dětský pokoj, jenže my jsme ho jako takový nikdy použít nemohli.

Článek pro Tally se rodil zvolna, při každé nedokonalé větě jsem si chtěl nechtě vzpomenout na to, jak štědrý honorář se mi uvolil dát. Huntersonovi, Ronceyovi, Sandy Willisová. Rozpítvat bolestně, zavrtat do hloubky, ale neublížit. Bylo by mnohem snazší je roztrhat na kusy, říkal jsem si rezignovaně. Říct všechno tak, aby s tím postižení byli spokojeni, právě v tom je potíže, to zabírá čas.

Po dvou hodinách jsem se přistihl, jak koukám do zdi a myslím na Gail. Hlavou mi s krutou přesností defilovaly všechny mučivé podrobnosti našeho milování, v celém těle se mi v tu chvíli ozývala ozvěna naší radosti. Marne jsem si namlouval, že to jednou přece stačí, že jsem ten trýznivý hlad ukojil na víc než jen na několik dní. Zoufal jsem si nad svou slabostí, ale přece jsem se neubránil, uvažoval jsem o tom, jak to

bude příští sobotu. Gail, nahá, půvabná, klidná Gail. Dotýkám se Gail a ona se usmívá, Gail se dotýká mne, jemnými, citlivými prsty.

Těsně nad hlavou se mi rozezvučel zvonek. Jedno zazvonění: To znamená, že nehoří. Pomalu jsem vstal. Připadal jsem si zhlouplý a taky jsem se styděl. Vysnívám si fantastický svět jako Madge Ronceyová.

Nejsem o nic lepší než ona, spíš horší.

Elizabeth se omlouvala: „Tyre, je mi hrozně líto, že tě ruším...“ To přece nemůžu udělat. Ale věděl jsem, že to udělám. „Je mi hrozně zima na nohy.“

Sáhl jsem po láhvi s teplou vodou, která už úplně vychladla. Elizabeth sice měla na pohmat nohy celkem teplé, ale to nic nezna-melo. Měla tak špatný periferní oběh, že ji kotníky a nohy často bolely jen od chladu a musely se stále zahřívat. „Měla jsi mi to říct dřív.“

„Nechtěla jsem tě rušit.“

„Máš to říct hned,“ řekl jsem podrážděně. „Hned!“ Měla to říct před dvaceti minutami. Dvacet minut už jistě trpěla zimou a já dvacet minut nic nedělal, jen jsem myslel na Gail.

Naplnil jsem láhev teplou vodou a pak jsme se pustili do večerního obřadu. Masáž proti proleženinám, mytí, mísa.

Svaly měla skoro úplně atrofické, takže jí pod tenkou kůží byly vidět obrysy kostí. Když jsem ji nadzdvíhal, musel jsem jen opatrně, aby ji to nebolelo. Ten den jí paní Woodwardová nenalakovala jen nehty u rukou, ale také na nohou.

„Líbí se ti to?“ zaptala se Elizabeth. „Je to nová barva, jmenuje se kouřově růžová.“

„Je hezká a sluší ti.“

Spokojeně se usmála. „Ten lak mi koupila Sue Davisová. Je hrozně hodná.“

Sue a Ronald Davisovi bydleli o tři domy dál. Vzali se teprve před půl rokem a bylo to na nich vidět. Svou radost a spojenost přísypali i k nám. Sue docházela za Elizabeth a nosila jí všelijaké drobnosti pro potěšení a Ronald nám dával k dispozici svou sportem vybudovanou sílu. Když jsme někam vyjízděli, snesl dolů dýchací přístroj i s pumpou.

„Hodí se k mé rtěnce mnohem lip než ten minulý lak.“

„Určitě,“ přikývl jsem.

Když jsme se brali, měla smetanovou pleť a vlasy lesklé jako čerstvě oloupaný kaštan. Měla snědé paže a nohy hbité a čilé, a pěknou postavu. Postupné změny spějící k současnému stavu byly pro Elizabeth stejně kruté duševně jako tělesně. Věděl jsem velmi dobře, že v jednom období té neúprosné metamorfózy by se byla zabila. Jenže ani tato poslední svoboda, svoboda vzít si život, jí nebyla dopřána. Měla ještě stále hezkou pleť, ušlechtilé klenuté obočí, krásné dlouhé řasy, ale narudlá světélka v jejích očích i vlasech zešedla, jako by z ní mizela barva spolu s vitalitou. Paní Woodwardová našťástí uměla skvěle zacházet se šamponem a nůžkami a já se už dávno naučil, jak si počínat s rtěnkou, takže Elizabeth ještě stále mohla světu nastavovat hezkou, pečlivě upravenou tvář a zachovala si aspoň trochu té pře-důležité ženské sebedůvěry.

Uložil jsem ji na noc. Seřídil jsem umělé plíce na volnější rytmus a pečlivě jsem Elizabeth zastrkal pokrývku kolem brady, aby ji chránila před průvanem. Spala tak, jak trávila celý den, v polosedě. Vleže na ni přístroj doléhal větší vahou a byl nepohodlný, také jí vhněl do plic méně vzduchu.

Usmála se, když jsem ji políbil na tvář. „Dobrou noc, Tyre.“

„Dobrou noc, zlato.“

„Za všechno ti děkuju.“

„Prosím tě!“

Líně jsem přecházel po bytě, tu a tam něco uklidil, pak jsem si vyčistil zuby, přečetl jsem si znovu, co jsem napsal pro Tally, a zavřel psací stroj. Když jsem si konečně šel lehnout, Elizabeth už spala. Ležel jsem v posteli osamělý a přemýšlel o Bertovi Checkovi, o odhlášených koních, jako byl Brevity, který neběžel Champion Hurdle. Naplánoval jsem si do všech podrobností článek pro nedělní Blaze.

Neděle.

Moje myšlenky nemilosrdně, zákonitě směřovaly ke Gail.

5

Ve středu jsem zatelefonoval Charlesi Dembleymu, bývalému majiteli Brevityho. V telefonu se ozval mladý dívčí hlas, svěží, bezstarostný a nezkušený.

„Jé, páni, James Tyrone? Ten James Tyrone? Jasně že váš strašnej plátek máme. Totiž, odebírali jsme ho, ted ho odebírá zahradník a já si ho občas přeču. Jasně že můžete přijet za tátou, bude strašně rád.“ Nebyl strašně rád.

Čekal na mne na schodech před domem. Menší člověk, tak k šedesátce, s prošedivělým knírem a váčky

pod očima. Choval se zdvořile a naprosto nepřístupně jako kamenná zed.

„Je mi líto, že jste sem zbytečně vážil cestu, pane Tyrone. Mé dceři Amandě je teprve patnáct let a občas se zachová zbrkle... Nebyl jsem doma, když jste telefonoval, jistě vám to řekla. Buďte tak laskav a odpusťte jí, že vás sem zbytečně vytáhla. Nemám nic, co bych vám řekl. Naprosto nic. Na shledanou, pane Tyrone.“

V jednom víčku mu sotva znatelně cukalo a na čele mu vystával drobný pot. Zadíval jsem se na dům (čistá georgiánská architektura) a pak jsem se znovu obrátil k panu Dembleymu.

„Cím vám vyhrožovali?“ zeptal jsem se. „Šlo o Amandu?“

Zamžikal a sevřel ústa.

„Když má někdo patnáctiletou dceru, je nebezpečně zranitelný,“ dodal jsem.

Snažil se promluvit, ale jen zachrptěl. Po chvilce si pracně odkašlal a řekl: „Nevím, o čem mluvíte.“

„Jak to provedli?“ zeptal jsem se. „Telefonovali? Napsali vám? Nebo jste se s nimi dokonce setkal osobně?“

Bylo na něm jasně vidět, že jsem se strefil. Neodpovídal.

„Pane Dembley, můžu napsat do své rubriky článek o nevysvětlitelných odhláškách koní z velkých dostihů na poslední chvíli a můžu se tam o vás a Amandě zmínit jmenovitě. Také se o vás zmiňovat nemusím.“

„Vynechte nás,“ vyhrkl. „Vynechte nás!“

„Dobře, vynechám, ale vy mi na oplátku řeknete, jakým způsobem vám vyhrožovali, jakou formou.“

Rty se mu třásly strachem a odporem. Vydírání znal až příliš dobře.

„Nemám důvod vám věřit,“ bránil se.

„Můžete mi věřit.“

„Když nic neřeknu a vy o nás napíšete, budou si stejně myslet, že jsem vám všechno řekl...“ odmlčel se.

„Právě.“

„Jste odporný.“

„Ne, snažím se jen docílit, aby to už nikdy nikomu neprovedli.“

Chvilé ticha. Pak řekl: „Šlo o Amandu. Řekli, že ji znásilní. Řekli, že ji nemůžu hlídat čtyřicet hodin denně den po dni, rok po roce. Řekli, že jestli chci, aby se jí nic nepříhodovalo, musím zavolat k Weatherbyovým a odhlásit Brevityho z Champion Hurdle. Prý stačí jeden krátký telefonický hovor, abych zabezpečil své dceři zdraví. Tak jsem tam zavolaal. Musel jsem. Jakou cenu má start koně v Champion Hurdle ve srovnání se zdravím mé dcery?“

Měl pravdu.

„Oznámil jste to policii?“

Zavrtěl hlavu. „Řekli...“

Přikývl jsem. Bylo to jasné.

„Koně jsem potom prodal,“ pokračoval. „Nemělo smysl se tomu dál věnovat. Tahle věc se mohla opakovat kdykoli.“

„Ano.“

Polkl naprázdno. „Stačí vám to?“

„Ještě ne... telefonovali nebo jste se s nimi sešel?“

„Byl to jen jeden člověk. Přijel sem vozem se šoférem. Rollsem. Vzdělaný člověk, aspoň se mi to zdálo.

Měl ale cizí přízvuk, nevím jaký, možná skandinávský nebo holandský, něco takového. Nebo i řecký. Dělal civilizovaný dojem, dokud nezačal mluvit.“

„Jak vypadal?“

„Vysoký, asi tak jako vy, ale mnohem statnější, silnější. Podle vzhledu bych ho vůbec neodhadl na podvodníka. Nechtěl jsem věřit svým uším, když mi všechno říkal. Jako by se to jednání k němu nehodilo.“

„Ale přesvědčil vás, že to myslí doopravdy.“

„To ano.“ Otrásl se. „Stál vedle mne a díval se na mne, když jsem volal Weatherbyovým. Po skončení telefonického hovoru řekl jen: Jsem přesvědčený, že jste se rozhodl správně, pane Dembley. Pak vyšel z domu, nasedl do vozu a šofér ho odvezl.“

„Pak už se vám nikdy neozval?“

„Ne. Doufám, že dodržíte slovo jako on.“ Trpce jsem se usmál. „Dodržím.“

Dlouze se na mne zadíval. „Jestliže se Amandě vaším přičiněním něco stane, buďte ubezpečený, že se postarám, abyste za to draze zaplatil... draze...“

„Pokud by se jí něco stalo, budu platit.“

Prázdné gesto. Ať bych pykal a platil jakkoli, učiněné zlo bych už neodčinil. Musím být velmi opatrný.

„To je všechno, co vám můžu říct. Všechno.“ Otočil se na patě a odešel do domu. Zabouchl za sebou energicky dveře. Abych se ces. tou domů trochu rozptýlil, zastavil jsem se u člověka, který byl handicaperem pro Lamplighter Gold Cup. Moc jsem si to nevybral. Právě mu utekla žena s nějakým americkým plukovníkem.

„Čert ji vem,“ skučel. „Nechala mi tu jen pitomý vzkaz.“ Zamával mi papírkem pod nosem. „Nechala mi to tu opřený o hodiny jako v nějakým pitomým filmu.“

„To je mi líto.“

„No pojd' dál, pojd' dál. Co kdybychom se ožrali?“

„V tom je háček, mám tu auto.“

„Tak si pak vezmi taxík, Tyre, buď kamarád. Nedělej fóry.“ Podíval jsem se na hodinky. Bylo půl páté. Domů by mi to trvalo vozem teď ve špičce půl hodiny. Vešel jsem přes práh a všiml si, jak se mu ulevilo. Potřeboval společnost. Láhev už načal, vedle ní stála zpola naplněná sklenička. Nalil mi.

Major Colly Gibbons se pomalu blížil k padesátce. Byl klidný, rozhodný, inteligentní a někdy trochu netrpělivý. Těžko snášel hlupáky a nezdvořile skákal lidem do řeči, když je myšlenkami předběhl. Byl to ale velmi žádaný handicaper, s výborným přehledem o dostihovém sportu, jako šachový mistr, který dokáže vítězit v deseti hrách současně. Uměl tak skvěle odhadnout koně a váhu, kterou by měli nést, že v jeho režii dobíhaly celé skupiny současně. Dokazovalo to, jak je ve svém oboru dobrý, a ztěžovalo to značně úlohu těch, kteří podle fotografických záběrů museli rozhodnout o pořadí v cíli.

„Zatracený plukovník,“ postěžoval si. „Ještě ke všemu je to vyšší šarže než já.“

Dal jsem se do smíchu. Udiveně se na mne podíval a pak se taky usmál.

„Máš pravdu, je to trochu legrační. Víš, nejlegračnější na tom je, že mi je ten chlap hodně podobný, typem, věkem, povahou, prostě vůbec. Je mi dokonce sympatický.“

„Odhadl bych, že se ti žena vrátí,“ řekl jsem.

„Proč?“

„Když si vybrala někoho, kdo je jako ty, tak k tobě nejspíš zásadní odpor nemá.“

„Nevím, jestli bych ji ještě bral,“ řekl odhodlaně. „Zdrhne si s nějakým pitomým plukovníkem a ještě k tomu je to zatracený Američan.“

Jeho sebelásky se to dotýkalo víc než jeho srdce. Bolest byla stejná. Nalil si štědře další skleničku nezředěné whisky a zeptal se mne mimochodem, proč jsem vlastně přišel. Vyprávěl jsem mu o článku pro Tally. Byl rád, že se může rozhovořit o něčem jiném než o své ženě, a řekl mi toho mnohem víc, než jsem očekával a než by mi řekl za jiných okolností. Zase jsem si uvědomil, jak veliký má rozhled, kolik toho ví, jak věci rozumí a jak mnoho si pamatuje. Formu koní uveřejněnou v posledních patnácti letech znal z paměti.

Po chvíli jsem se ho zeptal: „Prosím tě, pamatuješ některé favority, na které se sázelo už před dostihem a kteří nakonec neběželi?“

Krátce se na mne podíval. Zaostřit už neuměl, to by chtělo tak o tři skleničky míň. „Tohle chceš taky vědět pro TallyT“

„To ne,“ přiznal jsem se.

„Taky jsem si myslel. Takovýhle otázky čpějí z Blaze na sto honů.“

„Nebudu tě citovat.“

„To bych taky rád.“ Zhluboka se napil, ale pořád si ještě zachovával jasnou hlavu. „Hele, dej si klapky na oči a koukej někam jinam,“ poradil mi. |

„Přečti si v neděli mou rubriku,“ řekl jsem klidně. „Tyre,“ vyhrkl, „dej od toho ruce pryč, dobře ti radím.“

„Proč?“

„Přenech to příslušným institucím.“

„Co zatím ty tvoje instituce udělaly? Co vůbec vědí?“

„Víš dobře, že ti na tohle neodpovím,“ bránil se. „Mám si snad o tomhle povídat s redaktorem z Blazel. Nejsem blázen, nechci přijít o práci.“

„Mulholland šel raději do vězení, než aby prozradil své informátory.“

„Nejsou všichni novináři jako Mulholland.“

„Když je třeba, dovedou všichni pochopit důležitost utajení.“

„Nechal by ses zavřít?“ zeptal se mne úplně vážně.

„Nikdy jsem v takové situaci nebyl. Ale když zdroje mých informací chtějí zůstat skryté, zůstanou skryté. Kdyby nezůstaly, tak už by mi nikdo nikdy nic nepověděl.“

Chvilí uvažoval. „Něco se určitě děje,“ řekl nakonec.

„To jistě. A co s tím hodlá dělat nejvyšší velení?“

„Zatím nejsou žádný důkazy... poslyš, Tyre, opravdu nemáme nic pozitivního. Prostě je tu jen ta zvláštní souhra náhod.“

„Jako třeba články Berta Checkova?“

To ho vylekalo. „Ano, to máš pravdu. Slyšel jsem ze spolehlivého pramene, že se ho chystají pozvat na kobereček. Když pak ale vypadl z okna...“

„Pověz mi něco o těch odhlášených koních,“ požádal jsem ho.

Zasmušile se díval na vzkaz od své ženy. Stále ještě držel ten lístek v ruce. Pak se znovu napil a pokrčil rameny. Bylo jasné, že poslední zábrany zmizely.

„No koukej, třeba Polyxenes, všichni ho tipovali jako favorita Derby. Pamatuješ se na něho? Celou loňskou zimu a jaro sem z Francie o něm proudila samá chvála... Jak krásně se vyvíjí, jak při galopech všem uteče, jak vedle něho všichni tříletí vypadají při galo-pech jako nedochůdčata. O Polyxenovi ses něco dočetl každý týden.“

„Pamatuju si, jak o něm Derry Clark psal do Blaze.“

Colly Gibbons přikývl. „Tak vidíš. A pak přišly velikonoce, to už byl favoritem Derby šest k jedné.“

Pamatuješ? Při čtyřdenní uzávěrce před dostihem jeho start potvrdili. Předtím ho nechali projít všemi předběžnými uzávěrkami. Dva dny nato ho odhlásili. Proč? Zranil se při práci a má nohu otekrou jako balon. Chromý kůň běžet nemůže. Smůla, že? Protože si na něho kdekdo vsadil. A prachy v pekle. Dobrý. A teď ti, Tyre, něco povím: ten Polyxenes vůbec nebyl tak skvělý. Co vlastně kdy dokázal? Vyhrál dva dostihy, nic slavného, jako dvouletek v Saint-Cloud. V tomhle roce před Derby nikde nestar-toval.

Nakonec v té sezóně neběžel už vůbec. Prý měl tu nohu pořád špatnou. Ale já ti něco řeknu, já si myslím, že na Derby vůbec neměl a že ho nechtěli nechat běžet už od začátku.“

„Kdyby ale opravdu byl tak slabý, tak ho mohli nechat běžet, stejně by nevyhrál.“

„Ty bys to na jejich místě riskoval? Prosím tě, Derby už přece vyhráli úplný outsideři. Nejjistější je koně vůbec nepustit ke startu.“

„Na tom někdo vydělal tisíce,“ poznamenal jsem.

„Spíš statisíce.“

„Když se ví, co se děje, tak proč vedení něco nepodnikne?“

„Vždyť ti říkám, že nejsou žádný důkazy. Co kdo může dělat?“

Polyxenes skutečně kulhal a kulhá pořád. Prohlížely ho tucty veterinářů. Jeho majitel nepůsobil moc důvěryhodně, ale znám horší. Prostě se nic nenašlo, nic.“

Po chvíli jsem se zeptal: „Víš o nějakých jiných?“

„Ty seš ale hrabivec, Tyre... No jo...“

Jakmile se do toho dal, vzal to důkladně. Během další půlhodiny jsem vyslechl anamnézu čtyř dalších koní, favorizovaných před dostihy, koní, na které přijímali sázky předem a kteří pak nestanovali. Ve všech případech se mohlo jednat jen o smůlu.

Jenže já dobře věděl, že všechny ty koně Bert vychválil do nebes.

Když domluvil, tvářil se trochu nešťastně.

„Asi jsem ti to neměl všechno vykecat.“

„Nikdo se nikdy nedozví, že jsi mi to řekl.“

„Ty bys vytáhl informace i z hluchoněmého.“

Přikývl jsem. „Hluchoněmí většinou dovedou číst a psát.“

„Jdi do háje! Nebo ne, vlastně nechod, jseš o čtyři skleničky pozadu, flákáš se.“ Zdvihl láhev směrem k mně a já pro ni došel. Byla prázdná.

„Musím domů,“ řekl jsem omluvně.

„Proč tak chvátáš?“ Díval se upřeně na dopis, který držel v ruce. „Snad tě tvoje žena nezabije, když se zdržíš, ne? Nebo aby ti nezdrhla s nějakým americkým plukovníkem, žejo.“

„Ne,“ řekl jsem klidně. „Moje žena mi neuteče.“

V okamžiku vystřízlivěl. „Panebože, Tyre... já si neuvědomil...“ Vstal. Ani se nezakymácel. Zasmušile se rozhlížel po útulném, ale osamělém obývacím pokoji. Podal mi ruku.

„Ona se ti vrátí,“ řekl jsem bezmocně..

Zavrtěl hlavou. „Baně, myslím že ne.“ Těžce vzdychl. „V každém případě jsem rád, že ses tu ukázal.“

Potřeboval jsem si s někým promluvit. Možná že jsem toho napovídal až moc... ale pořád je to lepší než chlastat sám. Budu na tebe večer myslet... na tebe a na tvoji ženu.“

Zůstal jsem viset v dopravní zácpě u Swiss Cottage a domů jsem se dostal až v sedm hodin a osm minut. Jedna a půl hodiny navíc. Paní Woodwardová byla blažená.

„No řekni, není zlatá?“ řekla Elizabeth, když paní Woodwardová odešla. „Vždycky tu ochotně zůstane, nikdy si nestěžuje, když se zdržíš. Je hrozně milá a hodná.“

„Jistě.“

Ve čtvrtek jsem jako obvykle zůstal doma. Psal jsem článek do nedělního čísla. Paní Woodwardová se vydala na týdenní nákup a pro prádlo do prádelny. Přišla Sue Davisová a uvařila sobě a Elizabeth kávu. Pak zavolala tchyně, že prý neví, jestli v neděli přijde, že má pocit, jako by na ni něco lezlo.

S rýmou nebo s chřipkou se k Elizabeth nesměl nikdo ani přiblížit. U nemocných s řízeným dýcháním nastydnutí často končí zápalem plic a zápal plic smrtí.

Pokud se paní tchyně nedostaví, nebudu moct jet do Virginia Water.

Část dopoledne jsem strávil úvahami o tom, že by vlastně bylo dobře, kdyby tchyně opravdu měla chřipku.

Ale ani sám sebe jsem nedokázal přesvědčit, věděl jsem, že bych z toho byl nešťastný.

Luke-John přečetl článek o nestanujících favoritech s obvyklou rychlostí. Pak přivřel oči, opřel se o opěradlo křesla a zadíval se do stropu. To byly jeho osobité příznaky prudkého hnutí mysli. Derry se natáhl přes stůl a sáhl po listech mého strojopisu.

Četl jako čtou krátkozrací, pomalu, soustředěně, s papírem až u očí. Když dočetl, zhluboka vydechl.

„Páni, z tohohle bude mít někdo určitě velikou radost.“

„Kdo?“ Luke-John otevřel oči.

„Ten, co to dělá.“

Luke-John se na něho zasmušile díval. „Jen aby nás nemohl žalovat. Seber se, dones to na právní a řekni jim, ať za tím určitě nedávají z ruky.“

Derry odkráčel s kopií mého článku a Luke-John se dokonce pousmál.

„Má to dobrou úroveň, podle našich tradic, abych tak řekl.“

„Děkuju.“

„Od koho ses to všechno dozvěděl?“

„Dva ptáčekové mi to zazpívali.“

„Mluv rozumně.“

„Nejde to, prostě jsem dal slib, mohli by to odnést.“

„Stejně mi to budeš muset říct, šéfredaktor to bude určitě chtít vědět.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Dal jsem slovo.“

„Taky to nemusíme uveřejňovat vůbec...“

„Ale, ale, snad mi nevyhrazuješ?“

Dopáleně si mnul krk. Rozhlížel jsem se po redakci, po té veliké prostora, po jednotlivých odděleních, jako to naše, sportovní. Všichni pilně pracovali na konečném znění textů. Většinu hlavních článků posílali do tiskárny v pátek, některé dokonce už ve čtvrtek. Když šlo ale o bombu, nechávali si ji v redakci až do poslední chvíle, kdy už všechny sobotní listy byly v tisku. Sazeči si občas rádi přivydělali a mohlo se stát, že by něco obzvlášť pikantního prodali konkurenci. Pokud můj článek odsouhlasí jak právní oddělení, tak šéfredaktor, uvidí ho v tiskárně teprve, když už bude pozdě na to, aby na něm vydělali. V Blaze své senzací vždy drželi do poslední chvíle pod pokličkou.

Derry se vrátil od právníků bez mé kopie.

„Řekli, že si to řádně projdou a pak zavolají.“

Naši právníci se, pokud jde o žaloby pro urážku na cti, vyrovnali advokátům. Museli být dobří. Nicméně měli mentalitu ostatních zaměstnanců listu, jejich heslem rovněž bylo „publikuj, ať se děje, co se děje“. V rozpočtu časopisu byla zvlášť vyčleněná částka na soudní výlohy a pokuty. Majitel časopisu považoval tak jednu dvě žaloby ročně za dobrou reklamu, prý taková věc vždycky zvýší prodej. Protože však v uplynulých několika měsících už na nás padly čtyři žaloby a dvě další se daly čekat, dostali všichni redaktori mírný pokyn, aby to načas moc nepřeháněli. Luke-John byl vždy loajální, takže pokyn respektoval, i když s tím nesouhlasil.

„Odsesu to k šéfovi,“ řekl, „uvidíme, co on na to.“

Derry se za ním díval s nedobrovolným obdivem.

„Stejně tenhle plátek kupují lidé jen kvůli sportovní stránce, jinak by na něj nesáhli ani klackem. A Luke-John, ať je jaké chce, tak má pro tenhle podnik cenu zlata.“

Luke-John se vrátil a dal se do vášnivé porady s fotbalovým reportérem. Zeptal jsem se Derryho, jaké to bylo ve středu na pohřbu.

„Pohřeb je pohřeb, to víš,“ pokrčil jsem rameny. „Byla tam zima. Bertova paní pořád plakala. Měla fialové nos, modrej od zimy a červeněj od breku.“

„Krásný popis.“

Ušklíbl se. „Její sestra ji utěšovala, připomínala jí, jaká je to klika, že se Bert tak dobře pojistil na život.“

„Cože?“

„Jo. Já věděl, že se ti to bude líbit, a sestru jsem trochu probral. Zjistil jsem, že si Bert před třemi týdny zvýšil životní pojistku na trojnásobek. Ženě řekl, že to je kvůli penzi, aby na tom byli na starý kolena lip, že pak tu pojistku může vybrat.“

„Prosím tě!“

„Takže to musela být nešťastná náhoda, před svědky. Kdyby vypadl z okna bez svědků, pojišťovna by třeba odmítala platit.“

„Pojišťovna se třeba bude soudit,“ poznamenal jsem.

„Těžko, když vyšetřující soudce případ uzavřel jako nešťastnou náhodu.“

Sekretářka šéfredaktora se vrátila s mým článkem. Paní sekretářka pana šéfa byla drahé zboží, samý trn. Říkalo se, že se přes ty trny k růžičce nikdo nedostal.

Šéf nahoru nad článek naškrábal: Imprimatur, pokud právníci nic nenajdou. Luke-John se pro můj rukopis natáhl, prohlédl si, co je tam napsáno, a spokojeně kývl hlavou. Pak rukopis zastrčil do zásuvky svého psacího stolu, do té, co měla zámek. Přitom nepřestával hovořit se svým fotbalistou. Mne už v redakci nic nedrželo. Řekl jsem Derrymu, že kdyby se mnou někdo potřeboval mluvit, budu doma. Zamával jsem mu a šel.

V polovině cesty ke dveřím mě zastavil Luke-John.

„Tyre... málem jsem zapomněl... volala ti nějaká ženská.“

„Paní Woodwardová.“

„Počkej, mám to někde napsané... moment... Jo tady to mám: nějaká slečna Gail Pomingová, máš ji zavolat. Prý se to týká Tally.“

Podal mi útržek papíru s telefonním číslem. Šel jsem do oddělení zpráv, kde nikdo nebyl, a sáhl po telefonu. Ruku jsem měl pevnou, ale puls mi jen letěl.

„Tady Západní výtvarná škola. Přejete si?“

„Slečnu Pomingovou.“

Došli pro slečnu Pomingovou. Její hlas zněl v telefonu stejně chladně a nezúčastněně jako tehdy na nádraží.

„Přijedeš v neděli?“ zeptala se stručně a k věci.

„Chtěl bych přijet,“ řekl jsem umírněně. „Může se ale stát, že se mi to nepovede.“

„Ptám se, protože mě někdo pozval na oběd.“

„Tak na něj jdi,“ cítil jsem, jak– se dusím zklamáním, sedělo mi na hrudi jako balvan.

„Kdybys přijel, tak nepůjdu nikam.“

Čert vezmi tchyni. Čert ji vezmi s tím, co na ni leze.

„Já chci přijet, přijedu, když to jen trochu půjde.“

Chvilí ticha. Pak se zeptala: „Kdy to budeš vědět?“

„Vlastně až v neděli, těsně před tím, než bych šel na vlak.“

„Hm.“ Po krátkém zaváhání řekla: „Zavolej mi v každém případě.“

Zařídím si to tak, abych na ten oběd mohla jít, v případě že bys nemohl přijet.“

„To je vynikající,“ řekl jsem s neskrývanou úlevou.

Rozesmála se. „Tak dobře. Doufám, že se uvidíme. Kdykoli po desáté, Harry se Sárou odjíždějí na golf v deset.“

„Nejspíš bych dorazil tak v půl dvanácté.“

„Dobře, tak na shledanou.“ Zavěsila.

Odešel jsem domů. Napsal jsem do Tally kapitolu o Colym Gibbonsovi a naobědval se s Elizabeth a paní Woodwardovou. Byla nějaká blíže neurčitelná ryba. Poslouchal jsem, když Elizabeth občas něco řekla, usmíval jsem se na ni a toužil jsem po tom, abych za čtyřicet osm hodin byl někde zcela jinde, ne u ní. Jedl jsem jako automat, jako ve snách. Než oběd skončil, měl jsem pocit, že zrada chutná po soli.

6

Už mi nezbývalo mnoho času, pokud šlo o Tally, termín mi končil za dva dny. V sobotu jsem jel na dostihy do Heathbury, abych se setkal s Dermotem Finneganem, celkem nevýznamným žokejem, který měl jet stejně bezvýznamného koně v Lamplighter Gold Cupu.

Zprvu jsem mu skoro slovo nerozuměl, tak silný měl přízvuk, samozřejmě irský. Asi po deseti minutách, kdy bez velkého nadšení upíjel v bufetu kávu, konečně roztál a svěřil se mi, že vždycky mluví nejhůř, když má trému. Pak jsem ho prostě občas poprosil, aby něco ještě jednou zopakoval. Nemusel už všechno říkat čtyřikrát nebo pětkrát jako na začátku.

Když jsme přestali mít potíže s dorozumíváním, ukázalo se, že Dermot má smysl pro humor a že má také moudrý, vyrovnaný přístup k životu. Přestože sportovní výsledky neměl nijak slavné, alespoň podle běžných měřítek, byl šťastný. Vydělával sice míň než metař, ale připadalo mu, že má královský příjem, když si vzpomněl, jak vyrůstal. Jeho otec živil čtrnáct dětí bramborami, pěstovanými na ani ne hektaru vyčerpané půdy. Dermot nebyl nejstarší a nejsilnější, ani nejmladší a nejhýčkanější, takže se musel o svá práva a jídlo vždy brát, a občas neobstál. V devatenácti ho bramborová strava přestala bavit, a tak se se svou podvyvinutou tělesnou schránkou přeplavil přes moře do Newmarketu, kde mu jeho irský přízvuk ihned dopomohl k místu v dostihovém světě, přestože neměl žádné zkušenosti.

Dva roky pracoval v jedné stáji s rovinovými koňmi, ale dostihy nejezdil, protože nebyl vyučený. Bral to s přehledem a přesunul se o kus dál po silnici do dostihových stájí, kde trénovali taky steeplery a kde mu jeho „starej“ dal dvakrát příležitost na proutěnkách. Dodnes pracuje v týchž stájích na menší úvazek a jeho „starej“ ho vysazuje jako náhradního žokeje. Jezdí s druhou skupinou. Kolik startů? Ušklíbl se. Měl mezeru mezi zuby. Prý některou sezónu třicet. Samozřejmě, před dvěma lety jel jen čtyřikrát, protože si přerazil nohu, jak spadl z jedny starý praštěný splašený křivonohý krávy.

Dermot Finnegan vypadal na třicet, ale bylo mu pětadvacet let. Zpřerážený nos, větrem ošlehaný obličej, jasné chytré modré oči. Jeho největší touhou bylo jet Velkou národní v Aintree. Jinak byl se životem celkem spokojený, netoužil, aby patřil mezi vrcholové, slavné žokeje, s tím je vždycky spojeno příliš mnoho odpovědnosti. „Když člověk jezdí jen takovou tu chamrad' na konci sezóny, tak vod vás nikdo dohromady nic neočekává, žejo.“

Vítěze jel celkem devatenáctkrát a každé to vítězství si pamatuje do nejmenších podrobností. Na Lamplighter Gold Cup si velké naděje nedělal. Jede tam jen proto, že jeho stáje posílají na dostih hned tři koně. „Já pojedu hlemejždě, uvidíte. Vystačíme s dechem tak přes první překážku, možná i vo trochu dýl, ale pak tomu mému zvířeti určitě dojde pára a zůstanem vzadu, ty vostatní nám ujedou jak rychlík, a jestli to vůbec nevzdáme, tak to bude hotovej zázrak.“

Později odpoledne jsem přihlížel, jak jede ve steeplu pro nováčky na jakémsi desetiletém koni, zralém na porážku. V druhém otevřeném příkopu zmizel kuň i s jezdcem, ve vzduchu se míhaly jen nohy. Když jsem se šel po konci dostihu poptat po Dermotově zdraví, vycházel právě z ošetřovny, ruku na pásce a úsměv od ucha k uchu.

„To je houby,“ oznamoval mi vesele. „Do Lampligheru budu určitě zase fit.“

Při bližším šetření jsem se dozvěděl, že jde jen o nehet, který prý visí jenom na vlásku, protože nějaký zatracenej čert si musel šlápnout zrovna na jeho ruku.

Jako poslední doplněk pro článek do Tally jsem si vybral vedoucího funkcionáře závodiště.

Heathbury Park, kde se za čtrnáct dní měl Lamplighter Gold Cup jet, se pod jeho vedením stal jedním z nejlépe udržovaných a organizovaných závodišť v celé zemi. Podobně jako můj handicaper byl ředitel závodiště bývalý voják a sloužil u letectva. Je to neobvyklé, protože dostihoví funkcionáři se většinou rekrutovali z řad armády a námořnictva.

Velitel perutě plukovník Willy Ondroy byl tichý, menší, velmi schopný člověk, který musel letectvo opustit ve čtyřiceti dvou letech a odejít do důchodu po následky po úrazu na hlavě, k němuž přišel na bombardéru vulcan při menší havárii. Říkal, že ještě pořád mívá občas „okno“, a to většinou v těch nejméně vhodných, trapných, ba až obscénních okamžicích.

Pořádně se rozhovořil teprve po skončení dostihového odpoledne. Během rozhovoru stačil jednat s lidmi, kteří do jeho kanceláře přicházeli s různými statistickými záznamy, problémy, otázkami, nebo mu přinášeli klíče.

Lamplighter Gold Cup byl vlastně jeho nápad a Ondroy na to byl právem trochu pyšný. Přemluvil Radu sázkového fondu, aby na dostih věnovala značnou částku, a vypsál tak výhodné podmínky pro účastníky, že zanítily dychtivou jiskru i v oku toho nejodolnějšího trenéra. Očekávalo se, že na dostih přijede většina z nejlepších koní z celé země, že se dostaví velké množství diváků, a tak příslušně stoupne příjem za vstupné. Pak už závodiště bude mít na vybudování svého nejnovějšího projektu – dětského koutku, aby přilákalo mladé rodiče, kteří jistě uvítají, když budou mít kam odložit dítko.

Pracovní elán Willyho Ondroye byl sice neokázalý, ale vytrvalý. Mluvil klidně, hnědé oči měl také klidné a jen občasný mírný sebeironizující úsměv prozrazoval, jak pevná ocel se v něm skrývá. Od počátku bylo zcela jasné, že necítí nejmenší potřebu prosazovat silácky svou autoritu. Později jsem pochopil, čím to je, když jsem zapátral, nebo lépe řečeno, když jsem se pokusil pátrat v jeho minulosti. Utrousil jen tak mezi řečí, že lítal tři roky ve formacích, asi půl metru od trysky letadla, které měl před sebou. „Nalítali jsme i dvě

stě přehlídek za rok," vysvětloval omluvně. „Většinou při leteckých dnech. Jiní zase hrají na koncertech na blackpoolském nábřeží a je to skoro totéž.“

Měl štěstí, protože ho přeložili k bombardérům, když mu bylo dvacet šest let. Mnoho letců z formací prý zůstalo úplně na sucho, bez křídel, jakmile se jim zpomalily reakce. Na bombardérech strávil osm let. Patnáct vteřin věděl, že havaruje. Tři týdny byl v komatu. Pak si dvacet měsíců sháněl civilní zaměstnání. Ted žil se ženou a dvanáctiletými dvojčaty v domku u závodiště a všichni byli spokojení, nepřáli si změnu. Chytil jsem poslední vlak, právě když vyjížděl ze stanice, a cestou do Londýna jsem začal psát kapitoly o Dermotovi a Willym Ondroyovi.

Paní Woodwardová odešla spokojeně ve tři čtvrtě na sedm. Zjistil jsem, že nám v kuchyni výjimečně připravila k večeři bifteky. Elizabeth byla v dobré náladě. Namíchal jsem nám pití a pohodlně jsem se rozložil v křesle. Po deseti minutách hrdinného sebeovládání jsem se jako by nic zeptal: „Volala maminka?“

„Ne, nevolala.“ To jí bylo podobné.

„Takže nevíš, jestli přijde?“

„Předpokládám, že by zavolala, kdyby nemohla přijít.“

„Nejspíš.“ Do háje, to se sakra nemůže ozvat, ať už je to tak nebo tak?

Snažil jsem se myslet na něco jiného. Soustředil jsem se na článek do Tally. Udělal jsem večeři. Znovu jsem se pustil do článku. Pak jsem Elizabeth uložil na noc. Znovu jsem se vrátil k psacímu stroji a nevstal jsem, dokud jsem to neměl hotové. Bylo půl třetí ráno. Protáhl jsem se. Smůla, říkal jsem si, že píšu tak pomalu a dělám tolik škrtů. Odložil jsem konečnou verzi článku do zásuvky. Už mi zbývalo jen přepsat text načisto, a to v neděli hravě stihnu, i když strávím část dne na růžových obláčkách na cestě za Gail. Nenáviděl jsem se. Usnul jsem až v pět.

Paní tchyně se dostavila. Nekýchala, nekašlala.

Ráno jsem se smířoval s tím, že se neobjeví. Chodívala vždy ve čtvrt na jedenáct. Podobně jako v podobných situacích v minulosti jsem se k Elizabeth choval úplně normálně a klidně, ale její drobná přání, která bych jindy splnil zcela bez uvažování, mi šla při tom čekání na nervy.

V deset hodin sedmnáct minut zazvonil zvonek u domovních dveří a paní tchyně se dostavila. Dobře upravená, pěkná paní mezi padesátkou a šedesátkou, s přibarvenými hnědými vlasy se světlejšími praménky, s pěknou postavou. Když jsem se s ní vítal, tvářila se překvapeně. Uvědomil jsem si, že ji asi vítám příliš vřele. Rychle jsem přibrzdil a začal se chovat jako jindy. Hned se cítila jako doma.

Paní tchyni, stejně jako předtím Elizabeth, jsem vysvětlil, že ještě musím promluvit s nějakými lidmi kvůli článku pro Tally. V půl jedenácté jsem procházel našimi tichými dvory a měl jsem pocit, jako kdyby se ve mně uvolnil ventil. Slunce zářilo a mé svědomí po bezesné noci konečně šlo spát.

Gail na mne čekala u stanice ve Virginia Water. Stála vedle dodavky. „Vlak má zpoždění,“ konstatovala klidně, když jsem si sedal vedle ní. Kdepak, žádné milostné vřelé uvítání s polibky.

Asi je to tak lepší.

„V neděli spravují koleje, stáli jsme v Staines.“

Přikývla, sešlápla spojku a pomalu vyjela na krátkou, dvoukilometrovou cestu k domu svého strýce.

Zavedla mne do obývacího pokoje a bez ptaní sobě i mně nalila sklenici piva.

„Dnes psát nemusíš,“ řekla a podala mi skleničku.

„Ne, nemusím.“

Usmála se na mne. Věděla, proč jsem přijel. K sexu přistupovala s mnohem větší věcností než jiné ženy. Svůdnice nebyla. Lehce jsem ji políbil na ústa a v duchu jsem se radoval z toho, že se Huntersonovi vrátí nejdřív za tři hodiny.

Přikývla, jako by věděla, na co myslím. „Líbíš se mi,“ řekla.

„To jsem rád.“

S úsměvem se odtáhla. Měla na sobě smetanově bílé šaty, v kontrastu k snědé pleti vypadaly velmi hezky. Gail vlastně nebyla o nic snědší než většina Jihoevropanek nebo hodně opálených Angličanek. Její původ byl patrný jen v jejích rysech. Měla hezký, zajímavě, souměrně modelovaný obličej, ze kterého vyzařovala vnitřní sebejistota. Gail se se sebou a okolním světem musela vyrovnávat mnohem dříve než ostatní děvčata. Podařilo se jí to až skoro příliš dobře.

Na nízkém stolku ležel výtisk Sunday Blaze otevřený na sportovní stránce. Všechny titulky píší hlavní redaktori a vedoucí redaktori. Luke-John vymyslel perlu. Nahoře na stránce stálo velkým tučným písmem: „Nesázejte na Tiddely Porna... zatím.“ Pak následovalo odstavce za odstavcem přesně, co jsem napsal.

Ne že by každé mé slovo byl drahokam, ale právě ten týden měly noviny málo reklam a inzerátů. Jako

všechny ostatní listy žije Blaze z reklam. Když si někdo chtěl zaplatit za místo na reklamu nebo inzerát, měl ho mít. Jednoduše se zkrátily rubriky některých reportérů. Přišel jsem o hodně dobře promyšlených vět, protože si někdo v poslední chvíli přál oslavit sirup proti kašli vyráběný firmou tou a tou, nebo kdovíčí březovou vodu. Fajn, že tentokrát žádný škrt neudělali.

Ohlédl jsem se na Gail. Dívala se na mne.

„Čteš často sport?“ zeptal jsem se.

Zavrtěla hlavou. „Ze zvědavosti. Chtěla jsem vidět, cos napsal. Ten článek je... je zneklidňující.“

„To taky má být.“

„Chci říct, když si to člověk přečte, má pocit, že toho víš mnohem víc, žes všechno nenapsal a že to jsou samé špatnosti, ne-li zločiny.“

„Vidíš, člověk rád slyší, že právě docílil, co chtěl.“

„Jaký to má ohlas, když něco podobného napíšeš?“

„Vůči mně? Různý, počínaje hromobitím od dostihového vedení, až po útočné hanopisy od všelijakých bláznů.“

„A dojde zlo spravedlivé odpaty?“

„Občas.“

„Šlechtný sir Galahad,“ smála se mi.

„Ne, o to mi nejde. Zvýší se prodej našich novin a já si můžu následkem toho požádat o zvýšení platu.“

Zaklonila hlavu a dala se do smíchu. Napjatá křivka jejího hrdla lákavě mizela ve výstřihu šatů. Vztáhl jsem ruku a dotkl se jejího ramene. Najednou už se mi nechtělo povídat.

Přikývla a usmála se. Řekla: „Ale ne na koberci, nahoře je to pohodlnější.“

Měla hezky zařízenou ložnici, ale člověk tam hned poznal Sárinu ruku. Vestavěné skříně, pohodlné křesílko, poličky na knihy, bledě modrý koberec ode zdi ke zdi a úzká postel.

Na Gailino přání jsem tam vklouzl jako první. Svlékala se a já se na ni díval stejně jako poprvé. Svlékala se bez rozpaků, jednoduše, bez jakékoli dramatizace, a přece to bylo víc vzrušující než jakákoli placená podívaná, jakou kde poskytují. Když skončila, zůstala chvíli u okna. Nahá dívka se světle bronzovou pletí v paprscích zimního slunce.

„Mám zatáhnout záclony?“ zeptala se.

„Jak chceš.“

Když vztáhla ruce do výšky k záclonám, puls se mi ještě o stupeň zrychlil. V umělém poledním šeru přišla za mnou.

Ve tři hodiny mě odvezla na nádraží. Vlak nám ujel před nosem. Čekali jsme na další, seděli ve voze a povídali si.

„Jezdíš domů každý den?“ zeptal jsem se.

„Ne vždycky. Dvě kolegyně mají ve městě byt, tak jednou dvakrát do týdne u nich spávám, většinou po nějakém večírku nebo když se zdržím v práci, nebo když jdu třeba do biografu.“

„Ty bys nechtěla bydlet v Londýně trvale?“

„Budeš se divit, ale ne. Možná ti připadá zvláštní, že bydlím u Harryho a Sáry, ale upřímně řečeno, dělám to z finančních důvodů. Harry ode mne nic nevezme, chce, abych u nich bydlela; je štědrý a velkorysý. Kdybych žila v Londýně a musela si všechno platit sama, moje životní úroveň by sakramentsky utrpěla.“

„Pohodlí je tedy nad svobodu,“ poznamenal jsem mírně.

Zavrtěla hlavou. „Mám obojí.“ Na chvíli se zamyslela a pak se zeptala: „Žiješ se svou ženou? Chci říct, jestli nejste rozvedeni, nerozešli jste se?“

„Ne, nerozešli jsme se.“

„Kde si myslí, že teď jsi?“

„Myslí si, že jsem šel za někým kvůli článku pro Tally.“

Rozesmála se. „Jsi pěkný uličník.“

To trefila hřebík na hlavičku. Musel jsem s ní souhlasit.

„Ví tvoje žena, že máš... jaksi... vedlejší zájmy? Přišla ti na to v minulosti?“

Přál jsem si horoucně, aby změnila téma rozhovoru. Byl jsem jí ale mnoho dlužný, slušelo se, abych přinejmenším odpovídal na několik otázek. Možná že se dozví pravdu a nic než pravdu, ale ne celou pravdu.

„Neví nic.“

„Vadilo by jí to?“

„Asi ano.“

„Ale přece když s tebou nechce spát... proč od ní neodejdeš?“

Hned jsem neodpověděl. Pokračovala: „Vy přece nemáte děti?“ Zavrtěl jsem hlavou. „Tak co tě u ní drží? Leda že bys byl takový jako já.“

„Jak to myslíš?“

„Že se prostě držíš dobrého bydla. Že se držíš tam, kde jsou prachy.“

„Ach tak...“ Zasmál jsem se. Ona si to vysvětlila úplně špatně.

„No co, těžko ti to můžu mít za zlé...“ povzdechla si. „Nejsem jiná. Když je tvoje žena bohatá. Přemýšlel jsem o tom, co by Elizabeth zbylo, kdyby nebylo mne. Jednotvárný nemocniční režim, nemocniční strava, žádný telefon, žádné mechanické pomůcky, v devět večer by se zhasínalo a v šest ráno rozsvěcelo. Navěky by ztratila svobodnou vůli.“

„Vlastně se dá říct, že moje žena je bohatá,“ řekl jsem pomalu.

Když jsem se vrátil domů, měl jsem pocit rozpolcenosti, všechno to známé, co mne obklopovalo, mi najednou připadalo neskutečné. V duchu jsem zůstal ještě v Surrey. Políbil jsem Elizabeth a myslel přitom na Gail. Černá deprese mě zchladila už ve vlaku jak ledový déšť a já nebyl schopen ji setřást.

„Chce s tebou mluvit nějaký mužský,“ hlásila Elizabeth. „Volal už třikrát. Byl strašně dopálený.“

„Ale kdo?“

„Já mu moc dobře nerozuměla, strašně zadržával.“

„Jak získal naše číslo?“ Měl jsem vztek a neměl jsem náladu na to, abych se bavil s nějakým dopáleným mužským po telefonu. Nebyli jsme v telefonním seznamu právě proto, aby Elizabeth nikdo takhle neobtěžoval.

„To nevím. Nechal tady ale své číslo, abys ho prý zavola. To snad bylo to jediné, co jsem mu pořádně rozuměla.“

Elizabethina matka mi podala notýsek, do kterého napsala číslo toho rozhněvaného pána.

„Victor Roncey,“ řekl jsem.

„Ano, to bude on,“ Elizabeth se ulevilo. „To zní povědomě.“

S povzdechem jsem si tiše přál, aby všechny problémy někam zmizely a nechaly mě na pokoji, zvlášť ty, které jsem si sám nadrobil.

„Já mu pak třeba zavolám, ale teď se potřebuju něčeho napít,“ řekl jsem.

„Právě jsem se chystala, že uvařím čaj,“ ozvala se významně paní tchyně. Vztekla jsem si nalil dvojnásobnou dávku whisky. Láhev už byla skoro prázdná. Mizerná neděle.

Neklidně jsem odešel do pracovny a pustil se do psaní čistopisu článku pro Tally. Ta mechanická práce působila jako balzám a uhladila trochu trny napětí, spojené s mým provinilým návratem domů. Nemohl jsem si dovolit mít Gail rád a já už ji rád měl. Kdybych se do ní zamiloval – úplné peklo... Udělám nejlíp, když už za ní nepojedu. Určitě už za ní nepojedu. Určitě už za ní nepojedu. Otřásl jsem se vzpourou. Určitě pojedu.

Roncey se ozval v okamžiku, kdy se zavřely dveře za mou tchyní.

„Co jste tím sakra chtěl říct? Co znamenají ty kecy v novinách? Můj kůň samozřejmě poběží. Kde berete tu drzost? Jak si troufáte naznačovat, že by se snad dělo něco, co se dít nemá?“

Elizabeth měla pravdu. Ještě rozčilením koktal, ještě teď v sedm večer. Dalo mi hodně práce, než jsem ho zklidnil aspoň natolik, aby uznal, že v celém mém článku není sebemenší zmínka o tom, že by snad on sám neměl ty nejlepší a nejpoctivější úmysly.

„Víte, pane Roncey, skutečně se stalo, jak jsem tam psal, že v minulosti některé majitele doslova přinutili, aby koně odhlásili od startu. Může se to stát i vám. Mně šlo jen o to přesvědčit sázející, že udělají nejlíp, když se sázkami počkají až na poslední chvíli, i když potom bookmakeři už nebudou nabízet tak příznivý kurs. Lepší vyhrát míň, než přijít o všechno.“

„Přece jsem to četl,“ vyštěkl, „několikrát! A to vám povídám na rovinu, mě nikdo k ničemu nutit nebude.“

„Doufám, že se nemýlíte.“ Přemýšlel jsem o tom, jestli má ke svým mladším synům stejně neuspokojivý vztah jako k těm starším a jestli by mu na jejich štěstí a spokojenosti záleželo víc než na tom, poběží-li Tiddely Porn v Lamplighteru. Možná že ano, možná že ne. Tvrdohlavost měl v sobě zabudovanou jako železnou žílu v granitu.

Když se uklidnil do té míry, že začal racionálně uvažovat, zeptal jsem se ho, jak se dostal k mému telefonnímu číslu.

„To tedy vůbec nebylo jednoduché, jestli to chcete vědět, to mi dalo sakra práci. Na dotazech se se mnou vůbec nebavili, i když jsem jim řekl, že jde o naléhavou záležitost. Taková blbost, nebýt v seznamu!

Pitomost. Ale já se nedal, a když to chcete vědět, vaše číslo mi řekl váš kolega z redakce, Derrick Clark.“

„Ach tak,“ řekl jsem rezignovaně. Divil jsem se, že by mě Derry jen tak snadno prozradil, to na něho

nevypadalo. „Tak vám děkuju. A prosím vás, byl za vámi ten fotograf z Tally?“

„Přišel v pátek. Doufám, že jste do Tally nic podobného...“

„Ne,“ přerušil jsem ho energicky. „Tam jsem nic takového nepsal.“

„Kdy se o tom můžu přesvědčit?“ zeptal se podezíravě.

„Až to číslo vyjde, v úterý před Lamplighterem.“

„Řeknu v redakci, aby mi poslali kopii předem. Už zítra. Budu trvat na tom, že chci vidět, co jste napsal.“

„To klidně udělejte.“ Bude ho mít pro změnu na krku Arnold Sharkerton. Výborně.

Pak zavěsil. Zlobit se nepřestal. Zavola jsem Derrymu a chystal jsem se, jak mu vynadám a přitom se odreaguju.

„Roncey?“ Ohradil se dotčeně. „Ovšemže jsem tvoje číslo Ronceymu nedal.“ Slyšel jsem, jak jeho holčička kdesi v pozadí křičí a cvičí si kojenecké plíce. „Cos povídal?“

„Ptám se, komu jsi to číslo dal!“

„Strýci tvý ženy.“

„Moje žena žádného strýce nemá.“

„Páni! On říkal, zeje strýc tvý ženy a že její tetu ranila mrtvice a že ti to musí ihned dát vědět a že ztratil tvoje telefonní číslo.“

„Prolhaný uličník,“ ulevil jsem si procítěně. „A to mě nařkl, že pře-krucuju fakta!“

„Tak promiň.“

„To nic. Prosím tě, příště se mě ale zeptej, jo? Jak jsme si to domluvili.“

„Jasně, samozřejmě, odpust’.“

„A jak vůbec přišel k tvému číslu?“

„Je v adresáři britského turf, moje chyba.“

Položil jsem sluchátko na zvlášť přizpůsobený telefon v hlavách Elizabethiny postele a přesunul se do křesla. Zbytek večera jsme strávili jako obvykle, dívali jsem se na stínohry v televizní bedýnce. Elizabeth televize nikdy nepřestala bavit, což bylo velké štěstí, dokonce si stěžovala na pauzy mezi programy pro mládež během dne. Proč prý v těch přestávkách nemůžou vysílat něco pro invalidní dospělé?

Později jsem uvařil kávu, namasíroval Elizabeth záda alkoholem a provedl ostatní nezbytné služby.

Všechny úkony jsem vykonával s výrazem spokojené domácí rutiny. Poctivě jsem hrál svou každodenní roli, ale mé myšlenky byly úplně mimo, jako když herec hraje už tisíce reprízu.

V pondělí ráno jsem zanesl čistopis článku do redakce Tally. Odevzdal jsem úhledný balíček v podatelně vzorně a v daném temínu.

Pak jsem si sedl na dostihový vlak do Leicesteru. I když jsem měl v pondělí teoreticky volno, nechtělo se mi být doma. Našel jsem si dobrou výmluvu, Huntersonův kůň Egocentric měl ten den běžet, aby se trochu rozehl před Lamplighter Gold Cupem.

Bylo sychravo a mírně zamlženo, takže se dostih málem nekonal, sotva jsme dohlédli na poslední dvě překážky. Egocentric přišel čtvrtý, zvadlý jako kytička. Jeho žokej přesvědčoval trenéra, že kůň šel přes tři překážky na druhé straně dráhy jak kráva a skákat se mu vůbec nechtělo. Trenér mu nevěřil a propříště se domluvil s jiným jezdcem. Tak to někdy bývá.

Nepočtené publikum v bekovkách zanechalo po sobě na zemi spoustu sázkových tiketů a novin. Diváci také zkonsumovali kila úhořů v rosolu, protože se všude povalovaly papírové kelímky. Uchýlil jsem se do baru s jedním kolegou se Sporting Life. Asi čtyři lidé se zmínili o mém článku o odhlášených koních s větší či menší nedůvěrou v pravdivost mých tvrzení. Byl to takový den, jaký člověk snadno zapomene. Za moc nestál.

Pak přišla cesta domů. Stalo se, že na ten den nezapomenu, co budu živ.

7

Protože jsem ze závodiště vyrazil ještě před skončením dostihů, zdařilo se mi nasednout do poloprázdného vlaku a získat rohové místo ve správném směru v nekuřáku. Nastavil jsem topení na maximum a otevřel noviny, abych si přečetl, s čím přišel v posledním čísle Spyglass.

„Tiddely Porn poběží,“ říká trenér. „Chcete ale opravdu riskovat peníze?“

Pobaveně jsem četl dál. Ukradl většinu mých dedukcí, jen je trochu přeformuloval. Lichotivé. Plagiáty jsou nejvyšší forma komplimentu.

Dveře do chodbičky se otevřely a do kupé vešli čtyři bookmakerští úředníci. Podupávali zimou a bavili se o nějakém smůlou stíhaném sázkaři, kterému se něco nepodařilo uhádat.

„Sem mu řek, ať toho nechá, ať si z nás nedělá srandu. Ne že bysme byli andělé, ale taky nejsme volové.“

Všichni čtyři měli modré pláště. Po chvíli je svlékli a odložili nahoru do zavazadlového prostoru. Dva z

pánů se podělili o nepřilíši úhledný sendvič a druzí dva si zapálili. Všichni byli tak mezi třiceti a čtyřiceti, podle přízvuku londýnští Židé.

„Dobrý večer.“ Dali na vědomí, že vědí o mé existenci. Jeden z nich ukázal na zákaz kouření a zeptal se: „Nevadí vám to?“

Zavrtěl jsem hlavou. Sotva jsem si jich všimal. Vlak se kymácel směrem na jih a zamlžený den se změnil v mlhavý večer. Všechny pět párů očí se postupně zavřelo.

Vtom se ozvala rána, kdosi energicky rozrazil dveře do kupé. Neochotně jsem otevřel oko, předpokládal jsem, že jde nejspíš průvodčí. Ve dveřích stáli dva muži. Nevypadali ani trochu byrokraticky. Moji čtyři spolucestující při pohledu na ty dva upadli do stavu šoku, dívali se na ně jako zkamenělí. Větší z obou příchozích zatáhl záclonky okének vedoucích do chodbičky. Pak se opovržlivě podíval na bookmakerské úředníky, hlavou kývl směrem k chodbičce a stručně rozkázal: „Ven!“

Do té chvíle mě ve snu nenapadlo, že by se tahle příhoda mohla týkat mne, nenapadlo mě to ani tehdy, když moji čtyři spolucestující pokorně sáhli po svých modrých převlečnicích a poslušně vypochoďovali z kupé. V zádech mě zamrazilo teprve ve chvíli, kdy větší z těch divných chlapů odněkud vytáhl výtisk Blaze a ukázal na můj článek.

„V určitéch kruzích tohle není zrovna populární,“ řekl sarkasticky. Měl výrazný birminghamský přízvuk. Našpulil rty. Bylo vidět, že je pyšný na svou kousavou ironii. „Krajně nepopulární.“

Měl na sobě špinavé montérky, z montérekové blůzy rostla býčí šíje. Odulé tváře, malá, vlhká ústa a tmavé, ulízané vlasy. Druhý člověk byl také v montérkách. Menší, tvrdý, šlachovitý, oči daleko od sebe, ploché temeno hlavy.

„To byste neměl, to byste fakt neměl,“ pokračoval ten větší, „nestrkejte prsty do toho, do čeho vám nic není.“

Sáhl do kapsy, a když ruku vyndal, jako by měl na kotnících kovové pohoří. Podíval jsem se na druhého muže. Totéž.

Vyřítíl jsem se proti nim a natáhl se po záchranné brzdě. Zneužití se trestá pokutou dvaceti liber. Větší chlap mě zbrzdil jediným profesionálním mávnutím.

Bylo jasné, že se oba na svou profesi boxerského ringu připravovali. Jinak mi nebylo jasné skoro nic. Do hlavy mě netloukli, ale věděli až příliš dobře, kam mířit. Když jsem se bránil jednomu, druhý zaútočil.

Podařilo se mi jen pořádně kopnout menšího z těch chlapů do kotníku. Zařval, pronesl krátké, mládeži nepřístupné slovo a potrestal mě ošklivou ranou do zad. Svezl jsem se na sedadlo. Oba pánové pak nadobro opustili sportovní pravidla a vrhli se na mne.

Vždyť mě zabijí, říkal jsem si, a třeba to vůbec neměli v plánu, zabíjejí mě! Pokoušel jsem se jim to dokonce říct, ale nepodařilo se mi vydat takový zvuk, aby ho vnímali. Ten větší mě nadzvedl a menší mi přerazil pár žeber.

Když mě konečně pustili, svezl jsem se na podlahu a zůstal ležet obličejem ve špíně a ve smetí, v oharcích od cigaret, ve zmačkaných papírech a servítkách. Ležel jsem úplně nehybně a modlil se k bohu, ve kterého nevěřím, aby mi už dali pokoj.

Větší chlap se nade mnou naklonil.

„Co myslíš, nezabalí to?“ zeptal se ten druhý.

„Proč? Přece sme mu nic nenatrhli, ne? Přece si dám pozor. Koukni ven, musíme padat.“

Slyšel jsem, jak otevírají a zavírají dveře do chodbičky, ale stejně jsem ještě hodnou chvíli nevěřil, že jsou definitivně pryč. Ležel jsem dál na podlaze, kašlal, s obtížemi jsem lapal po dechu. Bylo mi nanic. Pak jsem měl chvíli takový podivný, neracionální pocit, že jsem si ten výprask zasloužil, ne proto, že jsem napsal článek, ale kvůli Gail. Protože to byl trest, zasloužený trest za hříchy, zdálo se mi to snesitelnější. Všechno ve mně žhnulo a páliło, ale jako pokání to bylo únosné.

Po chvíli, jak to bývá, jsem začal uvažovat logičtěji. Nejdřív ze všeho jsem se pomalu a opatrně zvedl ze země a začal zkoumat, kolik škod nadělali. Musím doufat, že ten větší měl pravdu a skutečně mi nenatrhli žádný důležitý orgán, i když jsem měl subjektivní pocit, že mi natrhli všechno, co se dá, včetně mé sebeúcty.

Podařilo se mi vysoukat se na sedadlo. Seděl jsem a díval se tupě, jak se kolem okna míhají světla zažloutlá mlhou. Přivřel jsem oči. Hrdlo se mi svíralo nevolností, v rukou jsem neměl sílu ani cit. Počkej, utěšoval jsem se, za chvíli to musí přejít.

Počkal jsem si hezky dlouho.

Světla venku přibývala a vlak zvolna zpomaloval. Londýn. Vzchopit se a vstát. Neveselé pomyšlení. Bude to nepřijemné.

Vlak se sunul do stanice King's Cross. Pak s trhnutím zastavil. Zůstal jsem sedět, snažil jsem se sice vši

silou vstát, ale nějak mi to nešlo, i když jsem si opakoval, že jestli se nezdvihnu, odsunou mě někam na vedlejší kolej a já tam strávím v zimě a nepohodlí celou noc. Neměl jsem sílu ani odvahu vstát. Vtom se zase dveře z chodbičky hlasitě otevřely. Snažil jsem se potlačit paniku a vzhledl jsem. Nebyli to pánové v montérkách s boxery, ale průvodčí.

Jak se ve mně rozhostila blahoslavená úleva, uvědomil jsem si, že jsem opravdu měl veliký strach.

Vztekal jsem se, že jsem takový zbabělec.

„Konečná,“ hlásil průvodčí.

„Ano.“

Vešel do kupé a zadíval se na mne. „Vy jste asi trochu slavil, co?“ Myslel, že jsem opilý.

„Jasně, slavil jsem.“

Konečně jsem po těch dlouhých odkladech vstal. Správně jsem předpokládal, že to bude nepříjemné.

„Poslouchejte, kamaráde, buďte tak hodnej a nepozvracejte nám to tady,“ domlouval mi průvodčí úzkostlivě.

Zavrtěl jsem hlavou. Došel jsem ke dveřím. Potácel jsem se chodbičkou. Průvodčí mě starostlivě vzal za loket a pomohl mi ze schůdků na nástupiště. Soustředěně jsem se od něho vzdaloval. Ještě jsem zaslechl, jak pobaveně povídá několika nosičům: „Viděli ste to? Je celej zelenej a potí se. Ten musel pařit celý odpoledne.“

Domů jsem jel taxíkem. Pomalu a opatrně jsem vyšel do schodů. Paní Woodwardová tentokrát výjimečně spěchala, protože chtěla odejít dřív, než venku zhoustne mlha. Omluvil jsem se jí. „To nic nevádí, pane Tyrone. Víte, že jindy vždycky ochotně počkám...“ Zavřel jsem za ní dveře a silně jsem zatoužil po posteli. Chtělo se mi ležet a naříkat.

„Tyre, ty vypadáš hrozně!“ řekla Elizabeth, když jsem ji políbil. Nemohl jsem před ní všechno utajit.

„Já jsem sebou praštil, zakopl jsem a vyrazil jsem si na chvilku dech.“

Elizabeth okamžitě začala mít starost. Bylo jí vidět na očích, že se bojí i kvůli sobě.

„Neboj se,“ uklidňoval jsem ji, „o nic nejde.“

Šel jsem do kuchyně a přidržel se stolu. Po chvilce jsem si vzpomněl, že Elizabeth má někde tabletky proti bolestem. Našel jsem lahvičku v příborníku. Zbývaly v ní jen dvě pilulky. To se dalo čekat. Spolkl jsem jednu a snažil si vrýt do hlavy, že musím zavolat našemu lékaři, aby napsal nový recept. Jeden prášek samozřejmě nestačil, ale bylo to lepší než nic. Vrátil jsem se do obývacího pokoje a snažil se chovat normálně. Nalil jsem nám oběma skleničku.

Než jsem připravil večeři, uložil Elizabeth, svlékl se a vlezl do postele, bolení a pálení se soustředilo na jedno místo, k mým dvěma nebo třem zlomeným žebřům. Jinak mě celé tělo bolelo celkem stejnoměrně a snesitelně. Nic mi nenatrhlo, ten velký chlap měl pravdu.

Ležel jsem ve tmě, snažil se dýchat jen povrchně a za žádnou cenu nezakašlat. Po určité době jsem se už nemusel tolik soustřeďovat na vlastní bytí a začal jsem uvažovat o tom, kdo a proč to udělali tak ostře a jestli to všechno mám nebo nemám povědět Luke-Johnovi. Udělal by z toho bombu, strčil by článek na titulní stranu a osobně by vymyslel titul. Jestli se mi to líbí nebo nelíbí, to by mu bylo jedno, hlavně jestli noviny půjdou na odbyt. Luke-John v tomhle neznal přítele. Když mu to neřeknu a on se to dozví, až později, rozzuří se, pak se ke mně bude chovat mrazivě a už nikdy mi nebude důvěřovat. To si nemůžu dovolit. Můj předchůdce musel z redakce odejít právě proto, že zatajil veliký skandál, který se ho osobně dotýkal. O skandálu se dozvěděly konkurenční noviny a Blaze předběhly. Tohle Luke-John nikdy nezapomněl ani neodpustil.

Zhluboka jsem si povzdechl. To byla ovšem chyba. Přeražená žebra se mi ošklivě mstila. Noc jsem přežil, ale nestrávil jsem ji ani v klidu, ani v pohodlí, ani ve spánku. Ráno jsem se skoro nemohl pohnout.

Elizabeth mě sledovala, když jsem vstával. V jejích očích jsem viděl strach a v obličeji napětí.

„Tyre!“

„Zlato, to je jen pár modřin, říkal jsem ti přece, že jsem sebou praštil.“

„Vypadáš... jako zraněný.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jdu udělat kafe.“

Uvařil jsem kávu. Toužebně jsem se zadíval na poslední prášek v lahvičce. Neměl jsem právo ho Elizabeth brát. Musel jsem mít nějakou tabletku po ruce, abych ji mohl Elizabeth rychle dát, když občas dostala kruté svalové křeče. Velice rychle se mi vybavilo, že musím obstarat nové tabletky. Odešel jsem, jakmile se dostavila paní Woodwardová.

Doktor Antonio Perelli napsal recept bez jediného mrknutí.

„Jak je jí?“

„Dobře, normálně.“

„Měl bych se na ni zase podívat.“

„To by ji moc potěšilo,“ řekl jsem po pravdě. Perelliho návštěvy na ni měly podobný účinek jako šampaňské. Setkal jsem se s mladým Italem před třemi lety na jednom večírku. Měl soukromou ordinaci na Welbeck Street a zdál se mi na první pohled trochu příliš hezký, trochu zženštilý, s velikýma, jiskřivýma očima. Určitě to umí s pacienty, říkal jsem si, bere obrovské honoráře a jistě se kolem něho tlačí spousta neurotických žen, ochotných platit strašné peníze jen za to, že je bude občas držet za ruku.

Krátce předtím, než se hosté rozešli, mi kdosi řekl, že se Perelli specializuje na plicní onemocnění a abych se nedal zmást tím, jak je mladý a pěkný, prý je nesmírně chytrý. Náhoda tomu chtěla, že jsme z domu vyšli současně, zjistili, že míříme stejným směrem, a vsedli do jednoho taxíku.

Tehdy jsem měl o Elizabeth veliké starosti. Musela do nemocnice, kdykoli se jí přitížilo. Jenže nemocnic, kde uměli zacházet s nemocnými odkázanými na umělou ventilaci plic, bylo čím dál tím méně od té doby, kdy dětská obrna prakticky vymizela. Tehdy mi oznámili, že ji do nemocnice, kam jsem ji vždy vozil, už nepřijmou.

Cestou v taxíku jsem se Perelliho zeptal, jestli náhodou o něčem neví, kam bych mohl Elizabeth narychlo poslat, kdyby to bylo nutné. Místo odpovědi mne pozval do svého malého mládeneckého bytu na skleničku. Než jsme se tu noc rozloučili, získal novou pacientku. Celkový zdravotní stav Elizabeth se pod Perelliho vedením značně zlepšil a já platil slušné, účty bez jediného mrknutí.

Poděkoval jsem mu za předpis a zastrčil si ho do kapsy.

„Tyre... jsou ty tablety pro Elizabeth nebo pro tebe?“

Zarazil jsem se. „Proč se ptáš?“

„Kamaráde, přece vidím, ne? A to, co vidím na tobě... není žádná legrace.“

Trpce jsem se usmál. „Tak tedy dobře. Stejně jsem se chystal, že tě o něco poprosím. Budeš tak hodný a trochu mi zalepíš žebra?“

Zalepil mě dovedně a pevně a také mi podal malou skleničku, ve které byl údajně disprin rozpuštěný v nepentu. Tvrdil, že tenhle koktajl působí naprosto zázračně. Jednu chvíli člověk strádá a za minutu mu nic není.

„Elizabeth jsi to doufám neřekl?“ zeptal se úzkostlivě.

„Řekl jsem jí jen, že jsem upadl a vyrazil si dech.“

To ho uklidnilo. Pochvalně kývl. „V pořádku.“

Chtěli jsme chránit Elizabeth od běžných starostí, se kterými se normálně žijící žena snadno vyrovná. Vymyslel to Perelli. Zprvu jsem si myslel, že to s tím hýčkáním přehání, ale pak jsem uznal, že ta ochrana před světem na Elizabeth působí jako zázrak. Byla mnohem méně nervózní, šťastnější a dokonce trochu přibyla na váze, což bylo nesmírně důležité.

„A co policie? Hlásil jsi to na policii?“ zeptal se Perelli.

Zavrtěl jsem hlavou a vysvětlil, jaká je situace, pokud jde o Luke-Johna.

„Hm, to je obtíž, to chápu. A co kdybys tomu vašemu Luke-Johnovi řekl, že ti jen vyhrožovali. V kanceláři se přece svlékat nemusíš.“ Usmál se. Při jeho úsměvu se Elizabeth vždy celá rozzářila. „Ti dva chlapi přece nebudou chodit po světě a nebudou hlásat, jak ti to nandali.“

„Já bych to nevyučoval.“ Zamyšleně jsem se zamračil. „Možná neuškodí, když se dnes ukážu na dostizích v plném zdraví a spokojenosti, pak těm chlapům nikdo nebude věřit.“

Souhlasně kývl hlavou a namíchal mi do lahvičky novou dávku koktajlu z disprinu a nepentu. „Moc nejez,“ radil, když mi lahvičku podával, „a pij jen kávu.“

„Dobře.“

„A koukej, aby ses se nedostal do situace, která by ti vynesla další bití.“

Neřekl jsem ani slovo.

Díval se na mne smutně a s pochopením. „Tolik pro Elizabeth obětovat se nedá, vid?“

„Přece nemůžu... nemůžu jednoduše vycouvat,“ namítal jsem, „ani kvůli Elizabeth.“

Potřásl hlavou. „Kvůli ní by to bylo lepší. Ale...“ pokrčil rameny a podal mi ruku na rozloučenou. „Aspoň se vyhýbej vlakům.“

Devadesát čtyři minuty jsem se skutečně vlakům vyhýbal. Pak jsem však do jednoho nasedl a odjel do Plumptonu se dvěma cizími neškodnými pány a jedním známým z BBC zcela v klidu a bezpečně.

Díky Perelliho koktajlu jsem se celý den procházel po závodisti, bavil a smál se jakoby nic. Jednou jsem zakašlal, ale dokonce i to zakašlání vyvolalo jen chabou ozvěnu bodnutí. Většinu času jsem strávil kolem bookmakerů, prohlížel jsem si, co nabízejí a jaké mají pomocníky. Bookmakerské bratrstvo zřejmě vědělo, že se něco děje. Všichni se za mnou ohlíželi, něco si za mými zády povídali a šťouchali do sebe, jakmile

jsem se objevil. Když jsem si u jednoho bookmakera vsadil deset šilinků na naprostého outsidera, zeptal se mě, jak se cítím.

„Jak bych se cítil,“ řekl jsem překvapeně. „Dnes je krásný den, cítím se dobře.“

Chvilí se tvářil nechápavě, pak pokrčil rameny. Šel jsem dál. Prohlížel jsem si tváře, hledal jsem nějakou povědomou. Potíž byla v tom, že jsem si tehdy těch svých bookmakerských spolucestujících tak málo všimal, nebyl jsem si nijak jistý, že některého z nich poznám. A ani bych ho nepoznal, kdyby se sám neprozradil. Když si všiml, že se na něho dívám, trhl sebou, seskočil ze svého stupínku a zmizel v davu. Běh jsem neměl v repertoáru.

Asi za hodinu jsem se mu tiše vynořil za zády, když už si myslel, že se může bez rizika vrátit na své stanoviště.

„Na slovíčko,“ zašeptal jsem mu do ucha.

Vyskočil na půl metru. „Já s tím neměl nic společného!“

„To já vím. Chci jenom vědět, kdo byli ti dva v montérkách.“

„Mějte rozum! Copak chci skončit ve špitále!“

„Co takhle za dvacet?“ navrhl jsem.

Zaváhal. „Nevím... Vůbec, kde vy se tu dneska berete?“

„Jak to?“

„No když si ti dva někoho vezmou do parády, toho dotyčného pak není moc vidět.“

„Nepovídejte, mně se zdálo dost neškodní.“

„Poslyšte, teď vážně, oni vás fakt nechali na pokoji?“

„Ano.“

Ničemu nerozuměl.

„Pěťadvacet,“ přidával jsem, „za jména nebo za jejich šéfa.“

Váhal. „Kamaráde, tady ne, až ve vlaku.“

„Ve vlaku ne,“ řekl jsem rozhodně. „V místnosti pro tisk, a to hned.“

Dovolil se na pět minut u svého šéfa a šel přede mnou po schodech do části tribuny vymezené pro reportéry. Krátce jsem mávl na jediného přítomného, aby nás nechal o samotě. Ochotně zmizel. „Dobře. Tak kdo to byl?“

„Gorily.“

Včas jsem se zbrzdil, neřekl jsem mu, že to vím taky.

„Jsou to chlapi Charlese Bostona,“ vyhrkl konečně rozčileně.

„No vidíte, že to jde. A kdopak je pan Boston?“

„Prosím vás, to ví každý. Má přece pořádnou řádku bookmakerských podniků v Birminghamu, Wolverhamptonu, leckde.“

„A taky si drží gorily ve vlaku.“

Zatvářil se ještě zmateněji. „Copak vy Bostonovi nic nevíte? Co ti chlapi v tom případě chtěli? Většinou jim jde jen o dluhy.“

„V životě jsem o Charlesů Bostonovi neslyšel, natož abych u něho sázel.“ Vytáhl jsem náprsní tašku a podal mu pět pětilibrových bankovek. Vzal si je, cvičeným pohybem je spočítal a strčil je pod paži do kapsy, bezpečné jak nedobytná pokladna.

„Musím si dát pozor na zloděje, na ty lumpy.“

Seběhl ze schodů. Já zůstal v oddělení pro tisk a trochu jsem se napil z té šikovné lahvičky. Tak mě napadlo, že to byla od Charlese Bostona pěkná hloupost, když na mne ty své chlapy poslal.

Luke-John reagoval přesně tak, jak jsem očekával. „Takhle s pracovníky Blaze nikdo jednat nebude!“

Byla středa dopoledne a v redakci se toho moc nedělo. Derry seděl s nohama na stole na pijáku a Luke-John se nořil do denního tisku do sportovních zpráv. Telefony mlčely. V celé redakci panovala obecná horečná nečinnost.

Do toho klidu a ticha vybuchla jako malá petarda zpráva, že mi dva výhružně vystupující pánové poradili, abych se nepletl do podvodu s odhlašováním favorizovaných koní. Luke-John seděl napjatý jako struna, tvářil se bojovně a současně i spokojeně, protože můj článek vyvolal tak hmatatelnou odezvu. Pevnou rukou sáhl po telefonu.

„Manchester? Dejte mi sportovní... Jsi tam, Andy? Tady Luke Morton. Poslyš, co mi povíš o bookmakerovi, který se jmenuje Charlie Boston? Má několik podniků v okolí Birminghamu.“

Poslouchal s rostoucím zájmem a napětím.

„To by do sebe zapadalo. Ano... ano. Prima. Tak se poptej a dej mi vědět.“

Položil sluchátko a přetřel si krk prsty. „Charlie Boston asi tak před rokem změnil barvu. Předtím to byl

normální birminghamský book-maker, měl asi šest kanceláří a slušnou pověst. Teď podle Andyho najednou vyrostl a začal postupovat trochu tvrdě. V poslední době o panu Bostonovi slýchá čím dál tím častěji. Najal si dva bývalé boxery, aby pro něho vybírali dlužné částky od zákazníků, kterým se nechce platit, a to prý mu pomohlo nahoru.“

Chvilí jsem si to všechno promýšlel, Birminghamský Charlie Boston se svými bookmakerskými podniky a gorilami mi jaksi nehrál s nóbl pánem v rollsu se šoférem, s pánem, který má údajně řecký, holandský nebo skandinávský přízvuk. Ti dva se k sobě dokonce nehodili ani jako rovnocenní partneři. Je ovšem možné, že tu jde o dvě uličnictví probíhající paralelně. Co se stane, když se dostanou do konfliktu? Kdo z nich svedl na scestí Berta Checkova? Jestli jde o jediný podnik, pak se sázím, že pán v rollsu je mozek a Charlie Boston rámě. Jak na mne poslal ty gorily, tak přece uvažuje člověk, který myslí jen pěstmi.

U Luke-Johna zazvonil telefon. Sáhl po něm. Jak poslouchal, zúžily se mu oči. Díval se přímo na mne.

„Co mi to povídáš, že ho zmlátili na kaši? Tak to tedy ne, za to ti ručím, v tuhle chvíli sedí tady v redakci a včera byl na dostizích v Plumptonu. Poslouchej, ten tvůj plátek má trochu moc fantazie... no když mi nevěříš, tak se ho zeptej sám.“ Podal mi sluchátko a s ušklíbnutím řekl: „Connersley, ten uličník.“

„Doneslo se mi k uchu,“ ozval se z druhého konce telefonu úsečný, škodolibý hlas, „že nějaký birminghamští ostří hoši, těžké váhy, vás rozebrali na kousky ve vlaku z Leicesteru.“

„To je výmysl,“ řekl jsem otráveně, „taky jsem to slyšel, v Plumptonu.“

„Podle mých informací jste do Plumptonu vůbec nemohl jet.“

„Váš informátor je nespolehlivý, vyhodte ho.“

Chvilí ticha. Pak se znovu ozval: „Snadno si ověřím, jestli jste tam byl nebo nebyl.“

„To si klidně ověřte.“ Práskl jsem sluchátkem a děkoval nebi, že jsem se k Luke-Johnovi dostal dřív než Connersley, že Luke-John nejdřív vyslechl mou verzi.

„Chystáš na neděli pokračování?“ zeptal se Luke-John. Connersley ho nezviklal, nezasíl sémě nedůvěry. Luke-John už na něho zapomněl.

„Náležitě, po lopatě jim to nandej. Vyzvi dostihové vedení, ať v tom něco podnikne. Agituj. Ale co, však ty víš co.“

Kývl jsem. Věděl jsem co. Moje modřiny protestovaly, říkaly už dost, napiš něco jiného, hezký mírumilovný článek o něčem úplně jiném a naprosto neškodném.

„Někoho musíš ocitovat,“ radil Luke-John.

„Dobře.“

„Sakra vyrukuj s nějakým nápadem,“ řekl Luke-John netrpělivě. „To si za tebe musím pořád vymýšlet já?“ Opatrně, hezky povrchně jsem si povzdechl. „Co kdybychom se zavázali, že se postaráme, aby Tiddely Porn určitě startoval? Možná že by se mi podařilo s Ronceyovými domluvit...“

Luke-Johnovi zajiskřilo v očích. Skočil mi do řeči. „Blaze se postará o to, aby se Tiddely Porn dostavil ke startu... Tyre, ty jsi geniální! Tím začneš. Blaze se postará o to... Výborně, výborně.“

Ach bože, jsem největší pitomec, co svět viděl. Tonio Perelli mi nařídil, abych se vyhýbal dostihovým vlakům. O tom, abych si nele-hal na koleje, se nezmínil.

8

U Ronceyových bylo všechno víceméně při starém. Uschlé listí, pavučiny, všechno na svém místě. Na kuchyňském stole leželi místo kapajícího masa dva bažanti se zplihlými krky. Ve dřezu se vršilo neumyté nádobí. Vůně holínek snad ještě zesílila.

Přijel jsem v půl třetí bez ohlášení. Roncey stál na dvoře a díval se, jak Pat s tím starým chlapíkem rozřezávají kmen uschlého stromu. Přivítal mě bez nadšení, mračil se, ale nakonec mě zavedl dovnitř až do obývacího pokoje. Než odešel ze dvora, ještě křikl na Pata, aby nezapomněl uklidit sedlovnu, až bude hotový se dřevem.

Madge ležela na pohovce a spala. Zase byla bez punčoch, na nohou modré pantofle, na sobě žluté šaty, vpředu značně ušmudlané. Roncey se po ní lhostejně ohlédl a pokynul mi, abych si sedl do křesla.

„Já od Blaze žádnou pomoc nepotřebuju,“ vyštěkl. Už mi to říkal podruhé, poprvé ještě na dvoře. „Nač mám tu pomoc potřebovat?“

„Přijde na to, jak hodně vám leží na srdci, aby Tiddely Porn v Lamplighter Gold Cupu startoval.“

„Samozřejmě že startovat bude,“ Roncey se tvářil odhodlaně a dopáleně. „Už jsem vám to řekl. A jestli někdo tvrdí opak, tak ať si mě nepřeje.“

„V tom případě se situace může vyvinout jen dvěma směry: buď se ten, kdo podvod s odhlášenými koňmi organizuje, rozhodne, že to s Tiddely Pornem vzdá a nechá ho běžet, protože se kolem toho už tolik mluvilo, anebo se naopak rozhodne, že Tiddely Porna běžet nenechá. Jestli to těm lidem jen trochu myslí, nechají to plavat. Jenže já se bojím, že se na to nemůžeme spoléhat.“

„Nemůžou mu zabránit v tom, aby běžel!“ Bojovná čelist, vzdorný pohled.

„Spolehněte se, že se jim to podaří, když budou chtít, nějak si to zařídí.“ „Tomu nevěřím.“

„Přistoupíte aspoň na nějaká preventivní opatření pro každý případ? Blaze to zaplatí.“

Dlouze, tvrdě se na mne zadíval. „Nejde vám náhodou jen o reklamu? Aby se ten váš skandální plátek proslavil?“

„Jde mi jednak o vás a sázející, jednak o nás. V zásadě však, aby Tiddely Porn bezpečně a ve zdraví startoval.“

Zamyslel se.

„Jaká preventivní opatření?“

V duchu jsem si povzdechl. Připadal jsem si jako lyžař s přeráženými žebry, stojící na začátku strmé sjezdovky. Trať je samá boule, a když se rozjedu, můžu si za všechno, co přijde, sám.

„Uvedu tři hlavní opatření. První a nejjednodušší: napíšete dopis Weatherbyovým. Napíšete prohlášení, že si s určitostí přejete, aby kůň v poháru běžel, a připojíte pokyn, aby v žádném případě nepřijímali odhlášku koně, ať už před čtyřdenní uzávěrkou nebo po ní, aniž by si u vás ověřili, že popud k odhlášení skutečně přichází od vás. Je vám snad jasné, že kdokoli může poslat telegram nebo telex s odhláškou, a jakmile koně škrtnou ze startovní listiny, není už ve vaší moci ho tam znovu dostat.“

Otevřel ohromením ústa. „Kdokoli?“

„Kdokoli, kdo odhlášku podá vaším jménem, samozřejmě. K Weatherbyovým docházejí týdně stovky odhlášek, nemůžou si ověřovat, jestli to příslušný trenér myslí doopravdy, kam by přišli, a taky proč?“

Žasl. „Panebože! Okamžitě tam píšu! Ne, já tam zavolám.“ Začal se zdvíhat.

Zrazil jsem ho. „Myslím, že to tolik nechvátá. Očekával bych, že tam tu odhlášku spíš pošlou na poslední chvíli, aby se nastřádalo co nejvíce předběžných sázek.“

„To je fakt...“ Jak si znovu sedal, něco ho napadlo. „Když se Blaze zaváže, že se postará, aby Tiddely Porn běžel, a pak by nakonec neběžel, redakce by si uřízla pěknou ostudu.“

Přikývl jsem. „Jistě, je v tom určité riziko... Hodláme ale udělat pro věc všechno, co je v našich silách.“

Ovšem potřebujeme, abyste s námi aktivně spolupracoval, v žádném případě nám nestačí jen váš pasivní souhlas.“

Už se rozhodl. „Máte to mít, budu spolupracovat. Tak co dál?“

„Tiddely Porn se musí přesunout do jiných stájí.“

To ho vzalo. „Ne!“

„Tady je příliš zranitelný.“

Polkl. „Kam ho dáme?“

„K jednomu z nejlepších trenérů. Na dostih bude připravený perfektně, dostane žrát, na co je zvyklý.“

Každý den budete dostávat zprávu o tom, jak se mu vede.“

Ztratil řeč. Několikrát naprázdno otevřel a zavřel ústa.

„Za třetí: vaše žena a alespoň vaši mladší tři hoši musí jet na dovolenou.“

„To přece nejde!“ bránil se automaticky.

„Musí. Kdyby vám unesli jednoho z chlapců, riskoval byste jeho život za start Tiddely Porna?“

„To je nesmysl,“ zachraptěl.

„Stačí výhrůžka.“

Madge se zvedla a otevřela oči. Tentokrát nebyly ani trochu zasněné. „Kdy odjíždíme a kam pojedeme?“ zeptala se.

„Zítra. Kam, to se dozvíte, až tam pojedete.“

Usmála se s nefalšovanou radostí. Sen se splnil. Roncey tak nadšený nebyl.

„Mně se to nelíbí,“ mračil se.

„Ideální je, abyste odjeli všichni, úplně všichni.“

Roncey zavrtěl hlavou. „Jsou tu další tři koně, a co farma? To nejde, já odsud nemůžu a potřebuju tady jak Pata, tak Peta.“

Přikývl jsem, protože jsem to hlavní už prosadil. Obrátil jsem se k Madge. „Neříkejte dětem, že někam jedete. Prostě je ráno nechte doma ze školy. V devět pro vás někdo přijede. Vezmete si s sebou jen sportovní oblečení, jako na venkov. Sem se vrátíte až po skončení dostihu, od soboty za týden. Prosím vás, v žádném případě z místa svého pobytu sem přímo nepište a děti ať taky nepíší, dopisy posílejte k nám do redakce a my zajistíme, aby je pan Roncey včas dostal.“

„Víc nám psát může?“

„Samozřejmě, ale taky prostřednictvím redakce. Nebude totiž vědět, kde jste.“

Oba začali protestovat, ale nakonec uznali, že to je rozumné, co člověk neví, nemůže vyzradit ani

náhodou.

„Pochopte, vaši rodinu nebudou hledat jen ti podvodníci, co to darebáctví organizují,“ vysvětloval jsem omluvně, „určitě po nich pojedou nejméně dvoje konkurenční noviny, aby nás trochu shodili. A to se spolehněte, že reportéři jsou odborníci na hledání lidí, kteří nechtějí, aby je někdo našel.“

Když jsem odcházel, Ronceyovi se na sebe ohromeně dívali. Vrátil jsem se svou dodávkou do Londýna. Zdálo se mi to hrozně daleko a všechno mě cestou rozbolelo. Perelliho koktail mi došel ráno, než jsem se vydal do redakce, takže teď už jsem pojídal tabletky pro Elizabeth, které tolik nevydaly. Než jsem dojel domů, měl jsem navíc žízeň, byl jsem unavený a ustaraný.

Únavu, žízeň a bolest částečně paralyzovalo pohodlné křeslo a whisky. O starostech a strachu jsem uvažoval a došel k závěru, že vlastně nevím, co by bylo horší, jestli další setkání s chlapci Charlese Bostona nebo fiasko v záležitosti Tiddely Porna. Musím počítat s jedním nebo s druhým. Možná taky že s obojím.

„Co se děje, Tyre?“ zeptala se Elizabeth úzkostlivě.

„Nic.“ Usmál jsem se na ni. „Vůbec nic, zlato.“

Výraz úzkosti zvolna mizel. Usmála se. Pumpa tiše hučela a vytrvale vháněla vzduch do jejích plic.

Chudák, chudák moje Elizabeth. Natáhl jsem se a něžně jsem ji pohladil po tváři, měl jsem ji opravdu rád.

Stočila hlavu a políbila mě na prsty.

„Tyre, ty jsi ohromný člověk.“ Takové věci mi říkala nejmíň dvakrát týdně. Ušklíbl jsem se a odpověděl jako vždy: „Ty taky nejsi nejhorší.“

Pohroma, kterou na nás seslal virus dětské obrny, zůstávala beze změn. Vždycky tak zůstane. Pro Elizabeth všechno zůstane stejné, já měl alespoň naději na malé úniky, jako třeba Gail. Když jsem se k takovému úniku odhodlal, neměl jsem pak jen obyčejný pocit provinění nevěrného muže, cítil jsem se jako dezertér. Elizabeth z bojiště uniknout nemohla; já jsem se prostě sebral a utekl.

V devět hodin ráno Derry Clark vyzvedl Madge a její tři mladší kluky. Odvezl je vlastním austinem do Portsmouthu a trajektem na ostrov Wight.

Já dorazil na farmu v poledne s trajlerem, který jsem si vypůjčil od jednoho redaktora, jehož dcery holdovaly parkuru. Roncey se s Tiddely Pornem loučil velice neochotně. Do prázdného oddělení v boxu naložil pytel s krmením, balíky sena, sedlo, ohlávku a také kopu vajec a basu piva. Vypsal pro koně podrobný dietní předpis a tréninkový program. Byly toho čtyři stránky. Nejméně šestkrát jsem musel Ronceyho ubezpečit, že se nový trenér bude jeho instrukcemi určitě řídit do posledního puntíku.

Pat pomáhal při nakládání se škodolibým úsměvem, nemrzelo ho, že jeho otec ztrácí moc nad vlastním koněm. Když šel kolem s náručí sena, všiml si, že se na něho dívám, významně na mne mrkl a utrousil: „Aspoň vidíš, jaký to je.“

Vydal jsem se na cestu. Victor Roncey stál nešťastně uprostřed ne-uklizeného dvora a díval se, jak odvážím jeho poklad. Jel jsem opatrně po úzkých silničkách Essexu směrem na Berkshire. Asi po osmi kilometrech jsem zastavil u telefonní budky a zavolał do Západní výtvarné školy.

„Ale to je překvapení,“ řekla Gail.

„Ano. Co v neděli?“

„Hm.“ Zaváhala. „Co zítra?“

„Ty neučíš?“

„Myslela jsem na zítřejší noc.“

„Na celou noc?“

„Zvládl bys to?“

Nadýchl jsem se tak zhluboka, až bolavá žebra zanaříkala. Všechno záleželo na tom, jestli paní Woodwardová bude ochotná se u nás zdržet přes noc, občas už u nás přespala.

„Tyre? Jsi tam?“

„Uvažuju.“

„O čem?“

„Co řeknu ženě.“

„Ty mě unášíš! Tak ano, nebo ne?“

„Ano,“ odpověděl jsem s povzdechem. „Kde?“

„Nejspíš asi v nějakém hotelu.“

„Dobře.“ Zeptal jsem se jí, kdy končí v práci, a pak jsme se domluvili, kde se sejdeme u nádraží King's Cross.

Zavolał jsem domů. Telefon zdvihla Elizabeth.

„Tyre! Kde jsi?“

„Na cestách. Nic se neděje, já jen, že jsem se zapomněl před odchodem paní Woodwardové zeptat, jestli by u nás mohla zítra přespát... abych se dostal do Newcastlu ještě před sobotními dosti-hy.“

Jsi zmije, říkal jsem si, hnusná, slizká zmije, prolhaná, falešná zmije. Nešťastně jsem poslouchal, jak se Elizabeth domlouvá s paní Woodwardovou. Odpověď paní Woodwardové mě nijak nerozradostnila.

„Tyre, říká, že by to šlo a klidně to zvládne. Vrátiš se v sobotu?“

„Ano zlato, ale přijedu asi pozdě.“

„Dobře.“

„Tak zatím nazdar, zlato, uvidíme se večer.“

„Pa, Tyre, tak večer,“ odpověděla vesele.

Celou cestu ke stájím Nortona Foxe jsem upřímně litoval, že jsem se do toho pustil, ale současně jsem věděl, že na věci už nic nechci měnit. Než jsem dojel do Berkshiru, motalo se mi to všechno v hlavě sem a tam, až mne z toho rozbolela jako střep.

Norton Fox zvědavě nahlížel do trajleru, který jsem zaparkoval na soukromém vjezdu před domem.

„Tak tohle je slavný Tiddely Porn. Nedá se říct, že by tady odtud slavně vypadal.“

„Nevypadá slavně z žádného pohledu,“ poznamenal jsem. „Jsem vám vděčný, že se ho ujímáte.“

„Ale s radostí. Dám ho do boxu vedle Zig Zaga, Sandy Willisová se může starat o oba.“

„Neřeknete jí, co to je za koně?“ zeptal jsem se úzkostlivě.

„Samozřejmě že ne.“ Snažil se mít trpělivost s mou slabomyslností. „Koupil jsem nedávno v Kentu dalšího steeplera a zatím jsem se nedostal k tomu, abych si ho přivezl. Všichni si budou myslet, že Tiddely Porn je ten kůň z Kentu.“

„Výborně.“

„Řeknu hlavnímu stájníkovi, aby zavezl box ke stájím a koně vyložil. Říkal jste mi po telefonu, že se tu nechcete moc ukazovat... nepůjdete dovnitř na šálek čaje?“

Přikývl jsem. Příliš pozdě jsem si vzpomněl na to, jaký lektvar jsem tu při poslední návštěvě musel vypít. Zase to bylo takové. Norton poznamenal, že jeho hospodyně na něm šetří, prý nedokáže uvařit opravdu silný čaj.

„Dostavil se k vám fotograf z Tally, jak bylo domluveno?“ zeptal jsem se, když se vrátil ze dvora, naléval si čaj a usadil se proti mně.

Přikývl. „Nasekal spoustu snímků Sandy Willisové, náramně jí to dělalo dobře.“ Nabídl mi drobný biskupský chlebiček. Když jsem poděkoval, uřízl si sám pořádný kus a pustil se do něho. „Ten váš článek minulou neděli...“ prokousával se k rozinkám, „asi na určitých místech vyvolal pořádný rozruch.“

„Doufám.“

„Brevity... ten můj výborný proutěnkář... určitě taky patřil mezi ty nucené odhlášené, jak jste o nich psal, vidíte? I když jste ho v článku jmenovitě neuváděl?“

„Ano, patřil.“

„Tyre, zjistil jste, proč vlastně Dembley koně odhlásil a proč vůbec skoncoval s dostihy?“

„To vám, Nortone, říct nemůžu.“

Chvilí uvažoval o mé odpovědi, hlavu ke straně, a nakonec spokojeně přikývl. „Jednou mi to snad řeknete.“

Usmál jsem se. „Až ta banda podvodníků přestane existovat.“

„Když vy se do toho dáte, tak existovat přestane. Když takhle jejich činnost zveřejníte, lidi přestanou mít důvěru v předstartovní sázení a nakonec to tady budeme mít jako v Americe. Začne se sázet až v den dostihů a jediné přímo na závodisti, nikdy ne předem. V Americe se přece vůbec nesází mimo závodisti, že?“

„Legálně ne.“

Zhluboka se napil, až k čajovým lístkům. „Zvýšila by se nám návštěvnost, kdyby koničkáři museli na dostihy, pokud si chtějí vsadit.“

„A taky by se zvýšily ceny pro vítěze... Víte o tom, že nejúspěšnější americký jezdec vloni vydělal přes tři miliony dolarů? Nad tím by se takový Gordon Richards rozplakal.“

Odložil jsem nedopitý šálek čaje a zdvihl se k odchodu. „Budu muset jít, Nortone. Ještě jednou děkuju za pomoc.“

„Udělám cokoli, abych předešel dalšímu případu, jako byl Brevity.“

„Účet pošlete redakci Blaze.“

Přikývl. „A taky mám denně volat do sportovního oddělení, jak se koni daří, a mám chtít výhradně vás nebo Derryho Clarka nebo Luke-Johna Mortona. Souhlasí?“

„Naprosto. Jo a tady máte instrukce od Victora Ronceyho. Tiddely Pom má každý večer dostávat vajíčka a pivo.“

„Měl jsem jednoho majitele, který pro svého koně posílal šampaňské.“

Zavezl jsem trajler před dům kolegy z redakce, přesedl do své dodávky a jel domů. Bylo za deset minut sedm. Paní Woodwardová si ten týden opravdu užívala přesčasů přímo skvěle, takže nám připravila k večeři výborně upravené kuře. Všechno bylo hotové a horké. Poděkoval jsem jí. „Nemáte za co, pane Tyrone, dělám to ráda. Tak pa, zlatíčko, uvidíme se zítra. Přinesu si věci na noc.“

Políbil jsem Elizabeth a přichystal pití. Snědli jsem kuře, dívali se na televizi a ze mne pomalu začínalo opadávat celodenní napětí. Po večeři jsem se musel pustit do článku pro nedělní číslo. Vůbec se mi do toho nechtělo. Zavřel jsem se do pracovny, odhodlaný sepsat krotké pokračování minulého článku, střizlivé, umírněné, naznačující, že není na místě dělat předčasné závěry. Nějak se stalo, že se ty dobré úmysly kdesi ztratily. Co jsem nakonec zplodil, nebude určitě po chuti ani Charliemu Bostonovi ani cizímu pánovi s rollsem.

Než jsem se ráno vydal do redakce, zabalil jsem si věci na noc. Elizabeth mne přiměla, abych si vzal s sebou budík a rezervní košili.

„Nemám ráda, když jsi pryč. Já vím, býváš pryč jen zřídka, určitě bys to potřeboval častěji, kvůli práci, vím, že se úmyslně vyhýbáš dostihům někde dál; když je to daleko, tak tam jezdí Derry. Proto mám špatné svědomí, Derryho žena má ty maličké děti... musí se o ně starat sama...“

„Nedělej si s tím hlavu,“ usmál jsem se na ni. „Derry jezdí rád na výlety.“ Málem jsem sám začal věřit, že se chystám na odpolední vlak do Newcastleu. Gail byla ještě hodiny vzdálená, neskutečná. Políbil jsem Elizabeth třikrát na tvář. Nerad jsem ji opouštěl. Pak jsem odešel.

Když jsem dorazil do redakce, nebyl tam ani Luke-John, ani Derry. Sekretářka Luke-Johna mi podala velkou obálku a řekla mi, že to přišlo ve středu a přinesl to někdo chvíli poté, co jsem odešel. Podíval jsem se dovnitř. Byla to stránková korektura článku pro Tally. Laskavě přečtěte a imprimujte.

„Z Tally vás včera dvakrát volali,“ řikala sekretářka, „dnes jdou do tisku, potřebovali s vámi nutně hovořit.“ Přečetl jsem si hotový článek. Arnold Shankerton tu a tam něco pozměnil. Podařilo se mu vtisknout textu pečeť svého pedantického vztahu k pravidlům jazyka. Povzdechl jsem si. Ty změny se mi nelíbily, ale sto padesát liber a úhrada výloh byly docela slušné odškodnění.

Arnold Shankerton promluvil svým ušlechtilým, kultivovaným tenorem s příměsí káravého tónu i omluvy: „Obávám se, že nám nezbyvalo nic jiného, než poslat práci do tiskárny, tak jak byla, když jste se neozýval.“

„Moje chyba. Korektura se mi dostala do ruky teprve teď.“

„Ach tak. Nu, co říkáte, po těch drobných úpravách, se kterými jsme si dali práci, to je docela čtivé, že? Myslím, že článek bude mít u našich čtenářů úspěch, líbí se jim takový intimní lidský přístup.“

„To jsem rád,“ odpověděl jsem zdvořile. „Mohli byste mi laskavě poslat jeden výtisk?“

„Poznamenám si to,“ řekl uhlazeně. Napadlo mě, že si asi nejspíš ten výtisk budu muset sám koupit někde ve stánku s časopisy. „Pošlete nám laskavě seznam vydajů, ano? Doufám, že nejsou velké.“

„Přímo nepatrné.“

Derry a Luke-John se vrátili přesně v okamžiku, kdy jsem zavěsil. Luke-John se ani nezdržoval uvítáním a rovnou natáhl ruku po mé obětině. Vytáhl jsem rukopis z kapsy. Rozložil si ho a četl.

„Hm. Očekával jsem, že to bude ostřejší,“ řekl.

Derry si ode mne vzal jednu z kopií a dal se také do čtení. Pak utrousil: „Kdyby to bylo ještě ostřejší, papír by to nevydržel.“

„Tos nemohl zdůraznit, že o tom, kde teď Tiddely Porn je, ví opravdu jenom Blaze!“ zlobil se Luke-John.

„Tys to jen naznačil.“

„Když myslíš...“

„To tedy myslím! Když už to Blaze všechno platí, tak ať z toho taky něco má.“

„A co když někdo Tiddely Porna najde? To bychom vypadali jako pěkní pitomci,“ namítal jsem. „Nejdřív ho schováme, pak se vytahujeme, jak ho uhlídáme, a nakonec ho někdo vyčenichá.“

„Nikdo ho nenajde. O tom, kde je, víme jenom my tři a Norton Fox. Abych byl přesný, víš to vlastně jen ty a Norton Fox, jen vy byste ho uměli najít ve velkých stájích mezi šedesáti jinými koňmi. A vy to ani jeden, ani druhý nebudete asi nikomu vykládat. Tak jak by ho mohl někdo najít? Ne Tyre, to musí být řečeno zcela jednoznačně. Blaze koně chrání a jen Blaze ví, kde kůň je.“

„Charliemu Bostonovi se to možná nebude líbit,“ pronesl Derry kamsi do vzduchu.

„Charlie Boston ať se jde vycpat,“ odsekl Luke-John netrpělivě.

„Chtěl jsem jenom říct, že může poslat ty své ostrý hochy, aby si našeho Tyra trochu vypůjčili, když nedbal jejich varování.“

Kamarád. Luke-John se na chvíli zamyslel a pak zavrtěl hlavou. „Ba ne, to by si netroufli.“

„A kdyby si přece jenom troufli,“ řekl jsem mírně, „byl by z toho krásný šlágr článek a prodali bychom víc novin.“

„Samozřejmě,“ Luke-John přikývl a pak se na mne najednou podezíravě zadíval: „To měl být žert?“

„Nepovedený.“ Povzdechl jsem si. Nebylo mi do smíchu.

„Předělej úvod, Tyre. Musí to být údernější.“ Vzal tužku a proškr-tl první odstavec. Druhý odstaveček si přečetl, zaváhal, přetřel si krk a neškrtl nic. Další odstavec rozsekal na kusy. Otočil stránku.

Derry soucitně přihlížel, jak se škrtý a poznámky množí. Sám to často zažil na vlastní kůži. Luke-John se probojoval až na konec textu. Pak se vrátil k začátku a začal mi své poznámky zdůvodňovat jednu po druhé. Můj poměrně umírněný, byť odhodlaný článek změnil podobu, stal se z něho dynamit.

„Kvůli tobě mě nakonec zabijí.“ Myslel jsem to vážně.

Přepisoval jsem text skoro celé dopoledne a snažil se uhájit své pozice. Luke-John mi nakonec schválil jakýsi kompromis mezi mou verzí a svou verzí, takže jsem se stejně ocitl v situaci provazolezce na hořícím laně. Luke-John odnesl článek k šéfredaktorovi, chvíli tam zůstal a pak se vítězoslavně vrátil i s článkem.

„Líbilo se mu to,“ hlásil. „Prý je to vynikající. Derryho článek ze včerejška se mu taky líbil, ten rozbor handicapů. Řekl mi, že sportovní redakce je pro náš list velmi cenná.“

„Prima,“ řekl Derry rozveseleně, „tak kdy nám přidají?“

„Je čas jít na pivo,“ prohlásil Luke-John a podíval se na hodinky. „Jdeme do Devereux. Jdeš taky, Tyre?“

„Ještě nevolal Norton Fox.“

„Tak mu zavolej ty.“

Zatelefonoval jsem Foxovi. Tiddely Pomovi se prý daří skvěle, večer dobře žral, dobře si zvyká na nové prostředí, dopoledne v práci udělal dobrou cvalovou míli a nevzbudil ničí pozornost. Vřele jsem Nortonovi poděkoval a předal zprávy Ronceymu. Byl rozčilený a deprimovaný.

„Mně se to nechce líbit,“ opakoval několikrát.

„Chcete ho mít doma? Chcete to risknout?“

Po chvíli váhání řekl: „Spíš ne. Ale stejně se mi to nelíbí. Nezapomeňte mi zítra večer zavolat, večer, přes den jsem na dostizích v Kemptonu.“

„Zavolá vám náš sportovní redaktor,“ ubezpečil jsem ho, „nedělejte si starosti.“

Položil sluchátko s nespokojeným zamručením. Dohnal jsem Luke-Johna a Derryho, kteří už byli na cestě na oběd, a připojil se k nim.

„Dnes je to teprve čtrnáct dní, co umřel Bert Checkov,“ řekl Derry, když se soukal na barovou stoličku. „A jen deset dní od chvíle, co jsme přišli na ty odhlášený koně. Je to legrační.“

Přímo k popukání. Do Lamplighteru zbývalo osm dní. Rozhodl jsem se, že v pondělí zůstanu pěkně doma v bezpečí a nikam se nehnu.

„Hlavně nikomu nedávej mé telefonní číslo,“ připomněl jsem Derymu.

„Jak tě to tak najednou napadlo?“

„Přemýšlel jsem o Charlesu Bostonovi. V telefonním seznamu mou adresu nenajde...“

„Ani Derry, ani já tvou adresu nikomu říkat nebudeme,“ řekl Luke-John podrážděně. „Prosím tě, přestaň s tím, Tyre, člověk by si málem myslel, že máš strach.“

„Člověk by měl pravdu,“ přikývl jsem. Oba se nad svým pivem dali do smíchu.

Jak jsem správně předpokládal, Derry byl rád, že chci jet do Newcastlu místo do Kemptonu, že pro jednu zůstane v okolí Londýna on.

„Nevadí ti to?“ zeptal se pak rozpačitě. „Myslím, kvůli tvé ženě.“

Opakoval jsem mu, co mi řekla Elizabeth. Upadl do rozpaků jako vždy, když o ní byla řeč. Luke-John se povinně zeptal, jak se jí daří, a já odpověděl, že dobře.

Potloukal jsem se po redakci celé odpoledne. Zařizoval jsem si cestovní příkaz do Newcastlu, podal jsem vyúčtování za Heathbury, Leicester a Plumpton a pak jsem si šel do pokladny pro peníze. Luke-John se mezitím pilně věnoval fotbalovému a pak golfovému reportérovi. Derry na chvíli přerušil práci na tipování pro všechny dostihy, které se měly běžet v nadcházejícím týdnu, a vyprávěl mi, jak vezl Ronceyho chlapce na ostrov Wight.

„Jsou to ukřičení uličníci,“ stěžoval si. „Matka je vůbec nezvládne. Měl jsem dojem, zeje pořád jako ve snách. No nic, nakonec nikdo z nich přes palubu nespádl, což byl zázrak, protože Tony... ten nejstarší se

nakláněl přes zábradlí, aby viděl na kola. Řekl jsem mu, že jsou pod vodou, ale to nepomohlo.“ Soucitně jsem přikyvoval a snažil se nesmát, hlavně proto, aby nepíchala žebra. „Takže si to užívali, jo?“ „Si děláš legraci? To je přece jasné, nemusejí do školy a jsou u moře. Tony prohlásil, že se bude koupat, že je mu fuk, že je listopad. Nezdálo se, že by se mu v tom matka chystala zabránit. No v tom penzionu se dobře usadili, ale já bych očekával, že nám odtamtud asi přijde pořádný účet za náhradu škod. Všichni měli velikou legraci z toho, že si musí změnit jméno na Robinsonovi, takže s tím žádná potíže nebyla. Jmenovat se Robinson prý je skvělá změna, prý budou dělat, jako že ztroskotali na pustém ostrově... Teda řeknu ti, Tyre, než se mi podaří odtamtud vypadnout, měl jsem nervy nadřanc.“ „Nic si z toho nedělej. Už teď se můžeš těšit, že je zase povezeš domů.“ „Tak to tedy ne,“ prohlásil odhodlaně. „Tentokrát budeš na řadě ty.“

Ve čtyři jsem si vzal kufřík a šel k nádraží King's Cross. Vlak do Newcastleu odjížděl v pět. Díval jsem se, jak se sune z nádraží.

Ve tři čtvrti na šest vyšla z podzemní dráhy. Měla na sobě dokonale ušitý tmavomodrý kabát, v ruce béžový kufřík. Několik lidí se po ní ohlédlo. Jeden člověk, který u nádraží už čekal skoro tak dlouho jako já, z ní nespustil oči až do chvíle, kdy došla ke mně.

„Nazdar. Promiň, že jdu pozdě.“

„Zapomeň na to.“

„Vidím, žeš to s paní chotí zvládl,“ řekla spokojeně.

9

Pohnula se ve tmě a dotkla se rty mého ramene. Pevně jsem ji objal a zavrtal se nosem do jejích čistých, voňavých vlasů.

„U tebe člověk najde vždycky něco nového. Zlomená žebra jsou taky zajímavá.“

„Já je ani necítil.“

„Ale ano, cítil.“

Místo odpovědi jsem tiše, zvolna hladil její hebkou kůži. Cítil jsem se uvolněný a spokojený. Chovala se k mým žebrům a modřinám ohleduplně.

„Jak jsi k tomu přišel?“ zeptala.

„K čemu?“

„K těm modročerným ozdobám?“

„Prohrál jsem v diskusi.“

„To musela být velmi otevřená diskuse.“ Oťřela si o moje rameno nos.

Usmál jsem se. Celý svět jako by se soustředil na to jediné lože, do bílé kukly z přikrývek, ve které se skrývala dvě těla v primitivním, důvěrném prasu.

„Tyre?“

„Ano?“

„Nemohli bychom spolu zůstat celý víkend?“

Pošeptal jsem jí do vlasů: „Musím z Newcastleu předat telefonicky reportáž do redakce, to se nedá nic dělat.“

„Čert vezmi Blaze.“

„Ještě máme neděli.“

„Ať žije golf.“

Ještě jsme tak spolu chvíli leželi. Byl jsem ztěžklý spánkem a měl jsem co dělat, abych se mu ubránil.

Takové chvíle jsou převzácné, škoda je nevyužít.

Pro Gail čas tak vzácný nebyl. Ruce a nohy jí zvláčněly, hlava sklouzla z mého ramene na hrudník.

Vzpomínal jsem, jak Elizabeth vedle mne spávala právě takhle stočená, když jsme se vzali. Tentokrát jsem výjimečně neměl pocit viny, jen pocit smutku.

O několik hodin později se Gail vzbudila a sáhla po mém zápěstí, aby se podívala na světélkující ručičky hodinek.

„Jsi vzhůru?“ zeptala se. „Je za deset minut šest.“

„Ráda se miluješ po ránu?“

„S tebou, Tyre, kdykoli.“ Slyšel jsem v jejím hlase smích. „Kdykoli se ti zlíbí.“

Takový přeborník jsem zase nebyl. „Cím to?“ zeptal jsem se.

„Možná je to tím, že jsi takový normální. Že je to taková prostá, nekomplikovaná láska.“ Ťukala mi prsty po hrudníku, jako by hrála na piano. „Někteří chlapi mají ty nejpodivnější nápady...“

„Nebudeme si o nich povídat.“

„Dobře,“ kývla, „nebudeme.“

Chytil jsem rychlík do Newcastleu v osm nula nula deset vteřin před odjezdem. Bylo syrové, chladné ráno a zpod vlaku syčela bílá pára. Halou rezonovalo kovové zvonění vagónů a nesrozumitelná hlášení z amplionů na peronu. Zimou roztřesení cestující s ospalýma očima spěchali tupě a šedivě obyčejným britským ránem.

Zimou roztřesený, s ospalýma očima jsem se odebral do jídelního vozu a dal si silnou černou kávu. Nemohl jsem se zbavit skličující deprese, která mě nemilosrdně přepadla, jakmile jsem odešel od Gail. Představoval jsem šiji takovou, jak jsem ji viděl, když jsem odcházel. Líně se protahovala na měkké, teplé posteli a připomínala mi, že zítra je volný den a že můžeme klidně začít tam, kde jsme přestali. Ano, zítra je neděle, ale nejdřív musím nějak přežít sobotu, a ta bude určitě nekonečná.

Cesta vlakem do Newcastleu trvá čtyři a půl hodiny. Většinu cesty jsem prospal a zbytek času jsem vzpomínal na uplynulý večer a noc. Našli jsme si s Gail malý soukromý hotel poblíž nádraží a zapsali se do knihy hostů jako „pan a paní Tyranovi.“ Nikdo si nás ani v nejmenším nevšímal. Pak nás odvedli do celkem obyčejného, ale čistého pokoje, dali nám klíč, zeptali se, jestli chceme ráno do pokoje čaj, a omlouvali se, že nevaří večere, prý je v okolí několik dobrých restaurací. Vysvětlil jsem, že musím brzy ráno odjet, a zaplatil předem. Usmáli se, poděkovali a vycouvali bez komentáře a bez otázek. Bůhví, co si o nás mysleli.

Chvíli jsme si povídali a pak jsme se vydali do hospody na skleničku. Z hospody jsme šli do indické restaurace, kde jsme strávili spoustu času a snědli málo jídla. Dlouho jsme seděli při kávě. Gail se chovala jako vždy věcně a samozřejmě. Byla nápadná, i když kolem ní byli samí lidé stejné barvy. Já patřil se svou bledou tváří k menšině.

„Londýn je asi vůbec nejlepší pro lidi, jako jsem já,“ poznamenala Gail.

„Pro kohokoli.“

Zavrtěla hlavou. „Ne, myslím hlavně pro míšence. V mnoha zemích bych byla outsider, k ničemu bych se nedostala, určitě bych nikdy nezískala takové místo, jako mám tady.“

„Měl jsem pocit, že ti nevádí, že jsi míšenka.“

„Vyrovnala jsem se s tím. Dokonce ti musím říct, že kdybych teď mohla volit, nechtěla bych být ani čistě černá, ani čistě bílá, jsem ráda taková, jaká jsem. Když se stýkám s lidmi jako ty, je to samozřejmě obzvlášť snadné, protože ty si ze mne nic neděláš.“

„To není tak docela pravda,“ ušklíbl jsem se.

„Sakra dobře víš, jak to myslím. Chci říct, že ti nevádí, že jsem hnědá.“

„Jsi hnědá a krásná. Je to skvělá kombinace.“

„Přestaň si dělat legraci.“

„A leskneš se a třpytíš až do morku kostí.“

Pobaveně se usmála. „Jestli tím chceš naznačit, že mám tvrdé jádro, nikoli měkký střed, máš pravdu.“

„Jednoho dne se se mnou rozejdeš bez jediného mrknutí.“

„My se rozejdeme?“ zeptala se bez vzrušení.

„Co myslíš?“

„Myslím si, že se mnou nikdy nebudeš žít, protože nikdy neopustíš svou ženu.“,

Přímo k věci, bez okras a bez okolků.

„Opustil bys ji?“ zeptala se, když jsem hned neodpovídal.

„Ne, nikdy ji neopustím.“

„Já si to myslela. Jsem ráda, když vím, na čem jsem. Můžu se těšit z toho, co mám, a neočekávat víc, než co je možné.“

„Vyvažuješ si sázky.“

„Jak to myslíš?“

„Že se pojišťuješ proti zklamání.“

„Když lidé zoufale touží po něčem, čeho nemůžou dosáhnout, trpí. Opravdu trpí. Na to já nejsem.“

„Měla bys velké štěstí, kdybys tomu v životě opravdu ušla, větší štěstí, než má většina lidí,“ řekl jsem pomalu.

„V každém případě se pokusím tomu vyhnout.“

Jenže jednoho dne ji přepadne nezvládnutelná citová bouře a tu její nezaujatou chladnokrevnost zničí. Nechci být při tom, pokud to zvládnu. Její věčnost má pro mne příliš velkou cenu, potřebuju, aby byla právě taková, jaká je. Můžu se s ní vídat jen dokud bude žádat tak málo jako teď. Ona to velmi dobře ví, takže snad máme naději, že se nám oběma podaří úspěšně balancovat na laně tak dlouho, dokud nás to

bude těšit.

Při kávě jsme si povídali o penězích. Gail si stěžovala, že jich věčně nemá dost.

„A kdo jich má dost?“ namítl jsem s pochopením.

„Kupříkladu tvá žena.“ Řekla to trochu ostře, proto jsem se ovládl a nezačal jí to vymlouvat.

„Odpusť,“ řekla omluvně, „to jsem neměla říkat. Co tvá žena má nebo nemá, není podstatné. Mluvili jsme o tom, co já nemám. Jako kupříkladu auto, svůj vlastní sportovní vůz, abych si ho nemusela půjčovat od Harryho. Nebo vlastní byt, slunný a s vyhlídkou do parku. Abych nemusela pořád počítat a mohla kupovat drahé dárky lidem, které mám ráda. Abych si mohla občas zaletět na pár dní do Paříže a na dovolenou do Japonska...“

„Vezmi si milionáře,“ řekl jsem.

„To taky hodlám.“

Oba jsme se dali do smíchu, ale já měl pocit, že to myslí vážně. Muž, se kterým se jednoho dne nebude chtít rozejít, bude mít určitě potíže s milionářskou daní. Napadlo mě, co by asi udělala, kdyby tušila, že si můžu dovolit večeři a pokoj v hotelu jedině díky tomu, protože vím, že mi honorář z Tally pomůže ucpat nejhorší díry v domácí ekonomice. Co by asi udělala, kdyby tušila, že mám zcela chudou a ochrnutou ženu. Kdyby něco z toho tušila, asi by se se mnou velmi rychle rozloučila. To nechci, a pokud to půjde, pokusím se tomu zabránit.

První dostih v Newcastlu jsem zmeškal úplně. Na tribunu pro tisk jsem dorazil, když se běžel druhý dostih. Opatrná sondáž u kolegů ukázala, že jsem o nic důležitého nepřišel. První proutěnky se jely, když jsem ještě seděl v taxíku a snažil se přemluvit řidiče, aby jel rychleji než osmdesát. Prý se mezitím nic dramatického neodehrálo. Luke-John se nic nedozví.

Po čtvrtém dostihu jsem předal telefonicky reportáž do redakce. Po pátém dostihu jsem volal znovu, protože si jeden z předních žokejů ze severu zlomil při pádu nohu. Telefon vzal Derry a požádal mě, abych mu zjistil, kdo místo toho poraněného pojede v Lamplighter Gold Cupu. Šel jsem se mu na to zeptat a děkoval jen svým šťastným hvězdám, že jsem nepodlehл pokušení a opravdu jsem do Newcastlu jel a na dostihy se nedíval v televizi a nezatelefonoval svou „přímou reportáž“ z křesla, vzdáleného od závodíště přes čtyři sta kilometrů. Jeden můj známý to takhle jednou vyřešil.

Před posledním dostihem mě někdo vzal za loket. Otočil jsem se. Byl to Colly Gibbons, handicaper, tvářil se ustaraně a dopáleně.

„Tyre, můžu tě poprosit o velkou laskavost?“

„Copak?“

„Přijel jsi vlakem? První třídou?“

Přikývl jsem. Blaze byl velkorysý list, když šlo o financování pohodlí.

„Prosím tě, vyměň si se mnou lístky.“ Vytáhl z kapsy tenkou knížečku. Ukázalo se, že to je letenka z Newcastlu do Londýna.

„Po posledním dostihu tady bude nějaká pitomá schůze, na které musím být,“ vysvětloval, „takže bych letadlo nestihl. Řekli mi to teprve teď. Je to k vzteku. Vlak mi potom ještě jede... moc mi záleží na tom, abych ještě dnes večer byl v Londýně.“

„Dobře, mně se to docela hodí.“

Usmál se a současně se také trochu mračil. „Děkuju ti. A tady máš klíčky od vozu, nechal jsem ho v parkovacích garážích naproti budově Europa.“ Řekl mi číslo vozu a kde ho najdu. „Odvez se domů.“

„Odvezu ti radši auto před dům, bude to tak jednodušší, než kdybych tam musel jezdit zítra ráno.“

„Jak myslíš...“

Přikývl jsem a podal mu lístek na vlak.

„Jeden známý, který tady v okolí bydlí, mi slíbil, že mne odveze na letiště. Požádám ho, aby tam odvezl tebe.“

„Už se ti ozvala tvá paní?“ zeptal jsem se.

„O to právě jde. Napsala mi, že bychom to spolu mohli ještě jednou zkusit a dnes večer přijede. Když se celou noc nevrátím, určitě mi nebude věřit, že v tom jsem nevinně. Zase by mi utekla.“

„Tak nech plavat tu schůzi,“ radil jsem mu.

„To ne, je to něco důležitýho, ostatně, teď už je to vyřešený, když jsi mi takhle vypomohl. Myslíš, že bys jí mohl vysvětlit, proč jsem se zdržel a že už jedu, jestli ji najdeš doma?“

„Samozřejmě.“

Jeho přítel mě odvezl na letiště. Přistáli jsme na Heathrow, já vyzvedl auto, odvezl je do Hampsteadu, vysvětlil situaci paní Gibbonsové, která slíbila, že na manžela počká, a pak jsem jel domů. Dorazil jsem o

půl druhé hodiny dřív, než jsem očekával. Elizabeth byl ráda, paní Woodwardová už méně. Neděle ráno. Elizabethina matka nepřišla. Asi v jedenáct zatelefonoval kdosi z jejího sanatoria a sdělil nám, že maminka má chřipku, ale není to nic vážného, leží a dceři zavolá, jakmile jí bude lépe. Oznámil jsem to Elizatbeth. „Co se dá dělat,“ řekla s filozofickým klidem, „strávíme spolu hezký klidný den jen tak sami dva.“

Usmál jsem se na ni a úspěšně jsem zakrýval zklamání.

„Myslíš, že by sem mohla na chvíli zaběhnout Sue Davisová? Šel bych koupit whisky.“

„Mohla by nám pro ni dojít.“

„Já bych se docela rád trochu prošel...“

S pochopením se usmála a zavolala Sue. Sue přišla ve dvanáct, džíny celé od mouky. Rychle jsem běžel za roh k nejbližší budce a vytočil Huntersonovo číslo. Telefon vytrvale vyzváněl, ale nikdo to nebral. Přestával jsem si dělat naděje, ale zavolať jsem ještě na nádraží Virginia Water a zeptal se, jestli tam náhodou nečeká jedna mladá žena s dodávkou. Ne, prý tam nikdo takový nebyl ani během dopoledne. Znovu jsem zavolať k Huntersonovým. Nic, nikdo tam.

Zklamaně jsem se loudal do naší hospody, koupil whisky a zkusil přece jenom ještě jednou zavolať Gail z telefonního automatu na chodbě.

Nic. Gail nikde.

Šel jsem domů.

Sue Davisová přečetla Elizabeth můj článek v Blaze.

„Rána pěstí přímo mezi oči,“ řekla zvesela, „to se musí nechat. Poslyšte, Tyre, ale jak vás znám, tak bych vůbec neřekla, že jste tenhle ostrý článek psal vy.“

„Co ti na něm vadí, jak ho znáš?“ zeptala se Elizabeth trochu roz-čilečně, i když se tvářila vesele.

Nesnášela, když se jí zdálo, že mě lidé považují za slabocha, za měkoto, protože jsem pořád s ní. Nikdy nikomu nepřiznala, do jaké míry ji musím obsluhovat, vždycky předstírala, že pro ni všechno dělá paní Woodwardová. Myslela si, že by si o mně lidé mohli myslet, že jsem málo mužný, přála si, abych vzbuzoval dojem mužného muže, který nikdy nesáhne na utěrku. Když si to přála, tak si to přála, snažil jsem se tu roli hrát, kdykoli jsme spolu nebyli sami.

„Nic mi na něm nevadí,“ bránila se Sue. Pozorně si mě prohlížela. „Vůbec nic.“

„Tak jak jsi to myslela?“ řekla Elizabeth s úsměvem. Nedala se odbýt.

„No prostě... tenhle Tyr je mírný, šetrný, a tamten... ukázala na noviny. „Ten je jako kulomet.“ Sklonila hlavu ke straně, znovu si mne prohlédla a pak to shrnula. Myslela to dobře. „Tenhle Tyr je jemný a hodný, tamten je tvrdý.“

„Houby jemný,“ skočil jsem jí do řeči. Viděl jsem, že Elizabeth je nešťastná. „To byste koukala, jaký jsem hulvát, když ty nejste. Každý pátek Elizabeth tluču.“ Elizabeth se uklidnila. Tohle se jí líbilo.

„Dejte si s námi skleničku,“ obrátil jsem se k Sue. „Když už jsem tu láhev donesl...“

Vrátila se však domů, měla v troubě yorkshirský pudink. Abychom se nerozpovídali o Sue a jejích názorech, šel jsem do kuchyně a usmažil k obědu omelety. Elizabeth je ráda a dokáže je jíst s tím novým mechanickým udělátkem skoro samostatně. Když už ji začalo bolet zápěstí, pomohl jsem jí. Pak jsem uvařil kávu a hrníček pro Elizabeth připevnil do držáku u postele.

„Ty opravdu víš, kde ten kůň je?“ zeptala se.

„Tiddely Porn? Samozřejmě.“

„Kde tedy je?“

„To je hluboké tajemství, zlato. To nesmím říct nikomu, ani tobě ne.“

„Ale prosím tě, přece víš, že to nikomu nepovím.“

„Řeknu ti to příští neděli.“

Pokrčila nos. „To ti tedy pěkně děkuju.“ Pumpa za ni tiše a vytrvale dýchala. „Ty, nemyslíš, že by někdo mohl... prostě... že by tě mohli nutit, abys to prozradil? Myslím, abys prozradil, kde je.“ Zase byla neklidná, měla strach. Nemohla za to. Stála pořád na okraji propasti a žila v trvalé hrůze, že by ji osud mohl strhnout dolů.

„To víš že ne, zlato. Jak by mě mohli nutit?“

„Nevím.“ V očích měla úzkost.

„Přestaň si vymýšlet nesmysly,“ usmál jsem se na ni. „Ostatně kdyby mi někdo vyhrožoval opravdu ošklivě, tak bych určitě rychle vysypal, kde kůň je. Žádný kůň nestojí za to, aby pro něho člověk přehnaně riskoval.“ Tak uvažoval Dembley. Na tom stavěli. Nikdo není ochotný, aby obětoval sebe nebo svou rodinu jen proto, aby určitý kůň startoval v určitém dostihu.

Elizabeth poznala, že mluvím upřímně, a uklidnila se. Zapnula televizi. Dívali jsme se na jakýsi strašně prastarý film. Nudil jsem se k smrti. Minula třetí hodina. Kdybych jel do Virginia Water, teď už bych stejně byl na cestě domů. Páteční noc mi už nikdo nevezme. Nečekanou vzácnou páteční noc. Potíží je v tom, že čím víc člověk ochutnává zakázané ovoce, tím je sladší. Příští neděle byla nedozírně daleko. Koktajly, večeře, obsloužit Elizabeth a spát. Nikdo už nepřišel, nikdo netelefonoval. Jak jsem se tak povaloval v křesle v tom našem malém, důvěrně známém neměnném intimním světě, uvažoval jsem o tom, že se útočný hrot v mém článku mohl snadno zabodnout do vosího hnízda. Vosy teď možná zběsile létají a bzučí. Jen ať bzučí kolem Blaze, mne ať nechají na pokoji.

Celé pondělí jsem trávil doma a v blízkém okolí. Umyl jsem dodávku, napsal nějaké dopisy, koupil jsem si ponožky a držel se v uctivé vzdálenosti od vlaků do Leicesteru.

Derry volal dvakrát. Jednou, aby mi sdělil, že se Tiddely Pomovi daří výborně, podruhé, aby mi oznámil, že mu mladí Ronceyové poslali větrové lízátko.

„Prima.“

„Nejsou to špatný děcka.“

„Takže pro ně rád pojedeš.“

Zasmál se a zavěsil.

V úterý ráno jsem šel do redakce. Byl to pošmourný listopadový den – vlhký vzduch a mlha. V jedenáct dopoledne ještě svítila pouliční světla. Lidé spěchali po Fleet Street s přivřenýma, nevlídnýma očima, asi mysleli na to, komu šlápnout na prsty, aby se dostali o přičku výš na svém soukromém žebříčku. Kdosi zaplatil slepci za sirky bezcenným plíškem.

Luke-John a Derry měli také mizernou náladu. „Co se děje?“ zeptal jsem se. „Právě že nic,“ řekl Derry.

„No a co?“

„No a co. Kde je odezva?“ vyštěkl Luke-John vztekle. „Ani jeden dopis! Ani jeden telefonát. Pokud ovšem...“ trochu se mu rozjasnily oči. „Pokud se Bostonovi hoši neobrátili přímo na tebe s dalšími výhrůžkami.“

„To ne.“

Znova zavládla pochmurná nálada. Já byl určitě jediný, koho nemrzelo, že článek dopadl s tak tichým žuchnutím. Pokud opravdu bylo tak tiché. Možná že je příliš brzy, že se to teprve pozná. Řekl jsem to ostatním.

„Doufám, že máš pravdu, Tyre,“ řekl Luke-John skepticky. „Doufám, že to všechno nebyla jen souhra náhod...“ Bert Checkov a ti odhlášení koně. Doufám, že Blaze nevyhazuje na Tiddely Porna zbytečné peníze.“

„Charlie Boston a jeho ostří hoši nebyli souhra náhod,“ namítl jsem. „Snad ne,“ řekl Luke-John váhavě, jako by měl pocit, že jsem těm ostrým hochům třeba špatně rozuměl.

„Zjistil ten tvůj známý z Manchesteru o Charliem Bostonovi něco nového?“ zeptal jsem se.

Luke-John pokrčil rameny. „Prý se mluvilo o tom, že Bostonovy okanceláře chce koupit nějaká větší firma. Pak z toho ale zřejmě sešlo. Boston působí dál, je svým vlastním pánem.“

„Jaká firma ho chtěla koupit?“

„To neví.“

Abychom utloukli čas, obtelefonovali jsem všechny větší londýnské bookmakerské firmy, takové, co mají filiálky po celé zemi. V žádné z nich nepřiznali, že by kdy měli zájem odkoupit podniky Charlieho Bostona. Jen jeden člověk chvíli váhal, a když jsme na něho naléhali, tak řekl, že Bostonovi udělali asi před rokem nezávaznou nabídku. Ale Boston se prý rozhodl, že chce přece jen podnikat samostatně, a odmítl.

„Tak vám děkuju,“ řekl jsem. Luke-John utrousil, že jsme se toho moc nedozvěděli. Odvrátil se od nás a věnoval se kupě dopisů od lidí, kteří nesouhlasili se závěry fotbalového reportéra. Derry se dal do práce. Dělal rozbor formy koní přihlášených na hlavní dostih o vánocích. V celé veliké prostoře redakce se moji kolegové střídavě koukali z okna a škrábali ve vlasech. Obvyklý začátek týdne, pomalý a lenivý. V úterý se lidé spolu baví a vykládají si historky, ve středu se plánuje, ve čtvrtek píše, v pátek rediguje. V sobotu se tiskne. V neděli letí Blaze na stánky a v pondělí se našimi články zapalují skutečné ohně nebo se do nich balí smetlí. Novináře nesmrtelnost nečeká.

V úterý vyšel časopis Tally. Autorský výtisk mi nepřišel ani do redakce, ani domů. Sešel jsem tedy dolů k nejbližšímu novinovému o stánku, jedno číslo jsem si koupil a vrátil se do redakce.

Fotografie byly zajímavé, dá se říct, že opravdu dobré, celý článek vypadal dobře. Musel jsem uznat, že Shankerton své řemeslo ovládá. Odpustil jsem mu ty zásahy do mého skvělého stylu.

Sáhl jsem po Derryho telefonu a zavolal do Tally, do odbytu. Jak jsem správně předpokládal, ze zásady neposílali zdarma výtisky časopisu osobám, o kterých vyšla reportáž. Mohli by je prosím zaslat? Zajisté, ať prý jim dám adresy, pošlou mi účet. Nadiktoval jsem jim šest adres: Huntersonovi, Ronceyovi, Sandy Willisová, Colly Gibbons, Dermont Finnegan a Willy Ondroy.

Derry sáhl po časopisu a dal se do čtení mého článku. Četl podstatně pomaleji než Luke-John, ten četl bleskově, jako by vnímal širokoúhlým záběrem.

„To je hloubka, to je hloubka,“ řekl ironicky. „Přímě sto padesát metrů.“

„Šedesát sežerou daně.“

„Život není peříčko. Ale kdybys náhodou nešel za Ronceyem, nikdy jsme nepřišli na ten podvod s odhlášenými koňmi.“

Taky bych neměl zlámaná žebra. Z nejhoršího jsem však už byl venku, vadilo mi jen kašlání a kýčání a běh se skoky taky nebyl to nejlepší. Elizabethiny tabletky jsem přestal brát. Ještě týden a žebra budou slepená.

„Tak zatím nazdar,“ řekl jsem Derrymu. Luke-John mi zamával pihami posetou rukou. S Tally v ruce jsem sjel výtahem a vyšel hlavním vchodem. Vydal jsem se směrem na Strand k obchodu s lahůdkami, kde prodávali rakouský jablkový závin. Elizabeth ho má ráda.

Koupil jsem závin. Vyšel na ulici. Vtom jsem za sebou zaslechl něčí hlas a skrz kabát jsem ucítil, jak mě něco píchá asi tak ve výšce prvního bederního obratle. „Je to nůž, pane Tyrone.“

Zůstal jsem bez hnutí stát. Opakovaně se stávalo, že někoho ubodali ve dne na veřejné ulici a lidé si ničeho nevšimli, až když se jim mrtvola pletla pod nohy. Vrah většinou s deprimující lehkostí zmizel v davu.

„Co chcete?“ zeptal jsem se.

„Abyste se nehýbal z místa.“

Stál jsem na chodníku Fleet Street, v ruce balíček se závinem a jeden výtisk Tally. Nemám se hýbat z místa. Jak dlouho?

„Jak dlouho?“ zeptal jsem se.

Neodpověděl. Sám se taky nehnul z místa, nehnul se ani jeho nůž. Stáli jsme tak dobré dvě minuty. Pak u chodníku těsně u nás tiše zastavil černý rolls. Zadní dvířka se otevřela.

„Nastupte,“ ozvalo se za mnou.

Nastoupil jsem. Za volantem seděl šofér v černé uniformě. Měl silný krk s malými jizvičkami po akné.

Člověk s nožem si sedl vedle mne. Podíval jsem se na něho. Měl jsem pocit, že jsem ho už někde viděl, ale nemohl jsem si vzpomenout kdy a kde. Položil jsem Tally a balíček se závinem pečlivě na podlahu vozu. Pohodlně jsem se usadil. Jeli jsme se projet.

10

Jeli jsme směrem na Aldwych a pak po Drury Lané k St. Giles' Circus. O útěk jsem se nepokusil, přestože jsme několikrát zůstali stát na červenou. Můj společník byl ve střehu, stále mě pozoroval. Pokoušel jsem si vzpomenout, odkud ho znám, ale marně. Jeli jsme po Tottenham Court Road. Pak doleva a ještě jednou doleva. Širokým obloukem jsme projeli Regent's Park a zůstali s měkkým houpnutím stát před hlavním vchodem do zoologické zahrady.

„Jděte dovnitř,“ kázal můj společník.

Vystoupili jsme z vozu a šofér tiše odjel.

„Zaplaťte vy,“ řekl jsem.

Rychle se na mne podíval. Snažil se jednou rukou vytáhnout z kapsy peníze a odpočítat je. Zjistil, že to nejde, pokud v druhé ruce drží nůž.

„Ne,“ řekl, „zaplaťte vy, za oba.“

Zaplatil jsem. Skoro jsem se usmál. Ten člověk zdaleka nebyl tak nebezpečný, jak předstíral.

Prošli jsme turnikety u vchodu. „Kam teď?“ zeptal jsem se.

„Rovně.“

Zoologická zahrada byla skoro prázdná. To vlhké listopadové úterý nebyly v poledne v zoo ani obvyklé autobusové školní zájezdy. Ptáci ve voliérách naříkavě křičeli. Jedna tabule hlásala, že se krmení supů koná ve tři hodiny.

Na lavičce před lví klecí seděl člověk v tmavém kabátě a černém klobouku. Lví klece byly prázdné.

Teplomilné šelmy zůstaly uvnitř budovy.

„Jděte tamhle,“ kázal můj společník.

Šli jsme k lavičce. Člověk v klobouku se díval, jak přicházíme. Z jeho oblečení i vystupování bylo jasné, že má peníze, moc a vysoké společenské postavení. Dembley měl pravdu, když říkal, že jednání tohoto

člověka je v naprostém nesouladu s jeho vzhledem.

„Byly nějaké potíže?“ zeptal se.

„Vůbec ne,“ odpověděl člověk s nožem pyšně.

Studené šedé oči zchladly na stupeň stratosférického mrazu. „To neslyším rád.“

Měl výrazný cizí přízvuk, těžko říct jaký. Některé souhlásky vyslovoval příliš těžce, některé samohlásky příliš krátce.

„Teď můžete jít,“ řekl muži s nožem. „Počkáte na mě.“

Můj nenápadně vyhlížející únosce v nenápadném plášti do deště krátce přikývl a odešel. Už už se mi vybavilo, kde jsem ho viděl předtím. Vzpomínka se odněkud vynořila, ale zase zmizela.

„Přišel jste dobrovolně,“ konstatoval člověk v klobouku suše.

„Ano a ne.“

Vstal. Byl asi tak veliký jako já, ale statnější. Obličej měl nažloutlý, hladký, jen kolem očí vrásky. Pokud mu koukaly vlasy, zdálo se mi, že jsou světlé. Odhadoval jsem, že je asi tak o pět až šest let starší než já.

„Venku je zima, pojďme dovnitř.“

Šel jsem s ním do budovy velkých šelem. Divoký pach masožravých zvířat se k našemu jednání docela hodil. Tušil jsem, k čemu se chystá. Zabíjet nechtěl, k vraždě mohlo klidně dojít na Fleet Street nebo kdekoli cestou. Chtěl vydírat, násilím vydírat. Nevěděl jsem jen, jak to chce zařídit.

„Nezdá se, že byste byl překvapený,“ řekl.

„Čekali jsme nějakou... odezvu. Předpokládali jsme, že k něčemu dojde.“

„Ach tak.“ Odmlčel se. Uvažoval. Znuděný tygr se na nás líně díval. Ušklíbl jsem se na něho. Vstal a začal přecházet tři kroky sem, tři kroky tam, odnikud nikam.

„Ta odezva minulý týden vám snad nestačila?“

„Posloužila,“ řekl jsem. „Zavedla nás přímo k Charliemu Bostonovi. Musím vám poděkovat za zájem. Ted je jasné, že jste Bostonův poskok.“

Mrazivě se na mne podíval. „Boston je můj zaměstnanec.“

Sklopil jsem oči. Byl jsem zticha. Jestliže je tak ješitný a urážlivý, možná že mi odpoví na víc otázek, než já jemu.

„Když jsem se o tom doslechl,“ řekl, „nebyl jsem spokojený. Nepovažoval jsem jejich postup v tom vlaku za správný. Teď už si nejsem tak jistý.“ Mluvil tiše, klidně, kultivovaným hlasem taktního, civilizovaného člověka.

„Takže vy jste jim to nenařídil?“

„Ne.“

Přešel jsem rukou po silné železné tyči, která udržovala návštěvníky zoo v uctivé vzdálenosti od klecí. Tygr vypadal krotce, neškodně, nezdálo se možné, že by byl schopný zabít, vypadal příliš lhostejně, než aby někoho drtil, ničil a mrzačil.

„Víte velmi dobře, co chci,“ řekl zdvořilý tygr po mém boku. „Chceme vědět, kám jste toho koně schoval.“

„Proč?“

Jen zamžikal.

Povzdechl jsem si. „K čemu by vám to bylo dobré? Vy jste to opravdu ještě nevzdali, opravdu mu chcete zabránit ve startu? Mnohem moudřejší je, když to zabalíte, složíte stan a hnete se někam jinam.“

„To ponechte laskavě na mně.“ Zase uražená ješitnost, která se mi nelíbila. Nejhorší nepřátelé jsou ti, kteří se bojí o svou prestiž. Uvažoval jsem o tom, jak široký je okruh lidí, o jejichž respekt tolik stojí. Cím je širší, tím hůř pro mne.

„Kde je?“

„Tiddely Porn?“

„Jistěže Tiddely Porn,“ vyslovil to jméno s despektem.

„V bezpečí.“

„Pane Tyrone, přestaňte si se mnou zahrávat. Před Charliem Bostonem se věčně schovávat nemůžete.“

mlčel jsem. Tygr zívá a vycenil tesáky. Vypadaly nebezpečně.

„Příště by ti chlapi mohli nadělat víc škody,“ řekl muž.

Zkoumavě jsem se na něho díval. Copak si opravdu myslí, že mne taková mlhavá hrozba může zlomit?

Také se na mne upřeně díval. Nevzrušilo ho, že neodpovídám. To nebylo dobré. Něco chystá.

„Když jsem slyšel, že jste den po tom nevhodném Bostonově zákroku byl na dostizích v Plumptonu,“ řekl klidně, „napadlo mne, že ve vašem případě fyzickým násilím mnoho nedosáhneme. Vidím, že jsem měl pravdu. Nařídil jsem, aby našli nějaký jiný prostředek. Samozřejmě že něco našli. Takže vy mi teď

řeknete, kam jste toho koně schoval.“

Vytáhl z černé krokodýlí náprsní tašky malý list papíru a pečlivě ho rozložil. Podal mi ho. Když viděl, jak zděšeně se tvářím, byl spokojený.

List papíru byla fotokopie hotelového účtu za noc strávenou s Gail. Pan a paní Tyranovi, dvoulůžkový pokoj.

„Tak vidíte, pane Tyrone. Pokud tuto zajímavou informaci chcete utajit před svou paní, musíte nám sdělit adresu, kterou potřebujeme.“

V hlavě se mi to převalovalo jako v automatické pračce. Nic chytrého mne nenapadlo.

„Cože jste tak nemluvný, pane Tyrone? Nelíbí se vám to? Takže nám to pěkně povíte. Jistě si nepřejete, aby se s vámi vaše paní rozvedla, o tom jsem přesvědčený. Dal jste si tolik práce, aby se o ničem nedozvěděla, jsem si jistý, že by vás vyhodila, kdyby vám na tuto záležitost přišla...“ Ukázal na hotelový účet. „Jak by se jí líbilo, že vaše milenka je černá? A to máme k dispozici ještě další data. Schůzka před týdnem v neděli a neděli předtím. Vaší paní sdělíme vše. Bohaté ženy nesnášejí takovéhle věci, to přece víte.“

Tupě jsem uvažoval o tom, za kolik asi mne Gail prodala.

„No tak, pane Tyrone, jak zní ta adresa?“

„Potřebuju čas na rozmyšlenou,“ řekl jsem hluše.

„Prosím, jistě, k tomu je třeba čas, abyste si plně uvědomil, v jaké situaci jste. Máte ho mít. Šest hodin. Zavoláte nám přesně v sedm hodin večer.“ Podal mi bílou kartičku s telefonním číslem. „Máte na to šest hodin, pane Tyrone. víc ne. Pak tyto informace ihned poputují k vaší ženě, nepodaří se vám tomu zabránit. Doufám, že mi rozumíte, je to jasné?“

„Ano.“ Tygr si sedl a přimhouřil oči. Cítil se mnou.

„Předpokládal jsem, že vám to bude jasné.“ Poodešel ke dveřím. „Tak v sedm hodin přesně. Na shledanou, pane Tyrone.“

Plný sebedůvěry vyšel z budovy šelem, zašel za roh a zmizel. Já měl pocit, jako by mi nohy nepatřily, jako bych se vznášel nad zemí pod mrakem neodvratitelné pohromy. Mozek se vzpíral smířit se skutečností, napovídal mi, že když se ani nehnu, neřešitelná situace jaksí zmizí.

Samozřejmě že nezmizela. Po chvíli ale nehorší šok pominul a já začal racionálně uvažovat. Začal jsem hledat otvor v síti, do které mne chytili. Pomalu jsem odešel od ospalého tygra do nezdravého studeného vzduchu k hlavní bráně. Zoufale jsem uvažoval. Koutkem oka jsem ještě zahlédl svého únosce v plášti do deště. Stál na vedlejší cestičce a díval se do prázdné drátěné ohrady. Jak jsem procházel turniketem u brány, najednou jsem si vzpomněl, kde už jsem toho člověka viděl. Vybavilo se to tak náhle, že jsem se zastavil. Musím myslet, musím si spoustu věcí promyslet.

Viděl jsem ho u stanice King's Cross, když jsem čekal na Gail. Stál poblíž mne a sledoval Gail očima, jak ke mně přicházela od stanice podzemní dráhy. Hledal prostředek, který by na mne působil. Našel ho.

Když mne hlídal u nádraží, musel mne sledovat už od Blaze.

Dnes na mne u redakce čekali.

Šel jsem pomalu a přemýšlel. Ráno z King's Cross jsem jel vlakem do Newcastleu, ale zpátky jsem se vlakem nevracel. Na můj lístek jel Colly Gibbons. Domů jsem se dostal oklikou, nečekaným způsobem; svým pronásledovatelům jsem se musel ztratit. Možná že už na závodišti.

Někdo z nich sledoval Gail, nebo za ní možná šel do hotelu ihned poté, co jsem odešel na vlak. Otřásl jsem se při představě, že mě prodala, ještě než naše lože vychladlo. Bylo to možné. Jde o to, kolik jí nabídlí. Pět set liber by ji mohlo při její hrabivosti zlomit.

Účet z hotelu jim nemohl dát nikdo jiný než Gail. Nikdy jiný než Gail nevěděl o našich nedělich. Nikdo jiný než Gail nevěřil, že je moje žena zámožná. S chladnou hlavou jsem došel k závěru, že pro Gail nic neznamenám. Skoro nic. Dobře mi tak. Vyhledával jsem ji, protože byla ochotná se mnou spát, aniž se citově vázala. Chovala se důsledně. Nebyla mi ničím povinna.

Došel jsem na roh a podvědomě jsem zamířil k domovu. Po dvaceti krocích jsem si uvědomil, že se dopouštím hrozné chyby.

Gail nevěděla, kde bydlím, takže to těm lidem nemohla prozradit. Nevěděla nic o Elizabeth, myslela si, že mám bohatou ženu, která by se se mnou mohla dát rozvést. Dnes ráno na mne čekali před redakcí... Na další křížovatce jsem zahrnul doprava, aniž jsem změnil tempo chůze.

Pokud muž v klobouku neví, kde bydlím, určitě za mnou poslal toho v plášti do deště, aby to zjistil. Za dalším rohem jsem se zastavil a ohlédl. Díval jsem se mezi hustými větvemi okrasného keře. Viděl jsem ho, jak spěchá za mnou. Šel jsem zvolna dál směrem k Fleet Street.

Muž v klobouku bloufoval. Nemohl Elizabeth o Gail nic prozradit, protože nevěděl, kde ji najít. Nebyli jsme v

telefonním seznamu a moje adresa nebyla v žádné ročence. Už podruhé jsem měl velké štěstí, že jsem ty lidi nezavedl až k nám domů.

Stejně to ale takhle věčně nepůjde. I když se mi podaří vodit je za nos až do Lampligheru, dříve či později Elizabeth stejně všechno řeknou.

Nejdřív si tě koupí a pak tě vydírají, řekl Bert Checkov. Koupili si Gail, vydírají mne. Vyjde to nastejno. Dva kilometry dlouhou cestou k redakci Blaze jsem přemýšlel o vydírání.

Luke-John a Derry se podivili, že jsem se vrátil. Nijak nekomentovali, jak se tvářím. Asi se mi podařilo zakrýt vnitřní zmatek, neklid a stísněnost.

„Má náš redaktor z černé kroniky nějaké kamarády u kriminálky?“ zeptal jsem se.

„Možná že by tam někoho mohl mít Jimmy Sienna. Co potřebuješ?“ ozval se Derry.

„Zjistit, komu patří jedna poznávací značka.“

„Snad ti někdo nenaboural tu tvou vykopávku?“ zeptal se Luke-John zvědavě.

„Někdo do mne bouchl a ujel,“ řekl jsem vzdálenou polopravdu.

„Můžeme se o to pokusit,“ nabídl se Derry; byl vždycky ochotný. „Dej mi to číslo, jdu se zeptat.“

Napsal jsem mu poznávací značku rollse silver wraith, rollse pána v klobouku.

„To je londýnské číslo,“ poznamenal Derry. „Mělo by to být snadné.“ Šel do oddělení černé kroniky a dal se do řeči s obrovitým mladíkem se srzavými vlasy.

Já se loudal jakoby nic do oddělení zpráv a s tlukoucím srdcem vytočil číslo, které jsem od pána v klobouku dostal. Měl jsem volat v sedm. Bylo čtvrt na čtyři. Z šestihodinové lhůty uplynuly sotva dvě hodiny.

Ozval se překvapený ženský hlas.

„Jste si jistý, že máte správné číslo?“

Číslo jsem jí přečetl.

„Ano to souhlasí. To je divné...“

„Co je prosím divné?“

„No tady je veřejná budka. Zrovna jsem sem vlezla a chystala se telefonovat, když to začalo zvonit... Jste si opravdu jistý, že máte správné číslo?“

„Zdá se, že ne. Kde je prosím vás ta budka?“

„Tady na stanici podzemní dráhy Piccadilly, je jich tu několik v řadě.“

Poděkoval jsem jí a zavěsil. Bylo to k ničemu.

Vrátil se Derry a řekl mi, že Jimmy Sienna dělá, co může. Prý štěstí, že je úterý, Jimmy se otravoval a je rád, že se má čím zabývat.

Vzpomněl jsem si, že jsem nechal svůj výtisk Tally a závin pro Elizabeth na podlaze vozu. Uvažoval jsem o tom, jestli mám znovu jít a ty věci nakoupit. Došel jsem k názoru, že tím nic nemůžu pokazit. Šel jsem tedy nakupovat. Plášť do deště jsem neviděl, ale to ještě neznamenalo, že není někde nablízku, taky ho mohl vystřídat někdo, koho neznám.

Derry mi oznámil, že přítel Jimmyho Sienny už to číslo zjišťuje, ale prý si teprve rozváží, jestli nám majitele vozu sdělí nebo ne. Seděl jsem na kraji Derryho psacího stolu a kousal si nehty.

Mlha, která celý den strašila nad městem, se mezitím dočista rozplynula. To se dalo čekat, jako naschvál.

Přemýšlel jsem o šikovné únikové cestě, jasná světla na Fleet Street se mi moc nehodila.

Luke-John v pět hodin prohlásil, že jde domů, a Derry ho provinile následoval. Přesunul jsem se k psacímu stolu Jimmyho Sienny a kousal si nehty pro změnu tam. Když se konečně taky zdvihl k odchodu, zazvonil telefon. Zdvihl sluchátko, poslouchal, poděkoval a něco si zapsal.

„Tak už to pro vás mám. A přeju vám štěstí u pojišťovny, budete ho potřebovat.“

Přečetl jsem si, co napsal. Poznávací značka silver wraithu patřila společnosti zvané Lucullus – pronájem vozů.

Odešel jsem z redakce přes střechy. Výtisk Tally, závin a zlomená žebra mi trochu komplikovaly život.

Když jsem zdolal předělující zídky a obešel větrací šachty, prošel jsem důstojně nouzovým východem na protipožární schodiště sousedního domu, ve kterém sídlily populární noviny a kde ve všech redakcích panoval horečný shon před uzávěrkou. Nikdo se mě nezeptal, co tam dělám. Sjel jsem výtahem do suterénu a odtamtud jsem šel dozadu přes garáže do vedlejší uličky, kde stály zaparkované nákladní vozy, připravené rozvážet noviny k vlakům. Jednoho z řidičů jsem znal od vidění. Poprosil jsem ho, aby mě kousek svezl.

„Jasně, jestli jedete na Paddington.“

„Ano, jedu.“ Bylo mi úplně jedno, kam jedu.

„Tak si naskočte.“

Naskočil jsem si. Chvilku ještě nakládal a pak vyrazil. Jeden z mnoha nákladních vozů. Jel jsem s ním až k nádraží. Pak jsem mu poděkoval a odjel domů podzemní dráhou. Byl jsem si skoro jistý, že mě nikdo nesleduje.

Zvítězil jsem nad paní Woodwardovou, protože se mi podařilo dojít domů za dvě minuty šest. Tentokrát mě však naše hra netěšila.

Od půl sedmé do sedmi jsem seděl v křesle, v ruce skleničku whisky, a díval se na Elizabeth. Snažil jsem se dojít k nějakému rozhodnutí. V hlavě jsem měl kolotoč.

„Tyre, ty máš nějaké starosti,“ řekla. Ihned vycítila, když něco nebylo v pořádku, měla na to zvláštní dar. „Ale ne, zlato.“

Ručičky závodily kolem ciferníku hodin. Přesně v sedm jsem seděl zcela bez hnutí a nedělal nic. Pět minut po sedmé jsem zjistil, že jsem měl tak pevně zaťaté zuby, až jsem jimi skřípal. V duchu jsem si představoval telefonní budku v podzemní dráze na Piccadilly, jak v ní čeká pán v klobouku nebo pán v plášti do deště. Tiddely Porn neznamenal nic ve srovnání s Elizabethinou duševní rovnováhou, já ale stejně nesáhl po telefonu. Počínaje sedmou plazily se ručičky na hodinách docela pomalu.

V půl osmé se Elizabeth ozvala znovu, tentokrát už s nefalšovaným strachem, „Tyre, něco se děje, takhle... takhle zasmušile se nikdy netváříš.“

Pokusil jsem se na ni usmát jako jindy, ale neoklamal jsem ji. Sklopil jsem oči. S bolestí a v beznaději jsem se zeptal: „Zlato, moc by tě trápilo... kdybych... kdybych se s někým vyspal?“

Ticho. Odpověď žádná. Po nesnesitelně dlouhém čekání jsem zdvihl hlavu a podíval se na Elizabeth. Po tvářích jí stékaly slzy. Polykala je a snažila se promluvit.

Automaticky, ze zvyku jsem sáhl do krabice s papírovými kapesníky, abych jí otřel oči. Sama si je osušit nemohla.

„Je mi to líto,“ řekl jsem zbytečně. „Je mi to hrozně líto.“

„Tyre...“ Když plakala, nevystačila s dechem. Otvírala ústa v zoufalé snaze nastřádat dostatek vzduchu.

„Zlato, miláčku, neplač, prosím neplač. Zapomeň, co jsem řekl. Přece víš, že tě mám doopravdy rád.“

Nikdy tě neopustím, miláčku, nikdy, věř mi to a přestaň plakat.“

Znovu jsem jí osušil oči a proklínal svůj pitomý nápad jet k Huntersonovým kvůli článku pro Tally. Klidně jsem mohl existovat bez Gail. Klidně jsem nemusel mít nikoho. Vydržel jsem to už prakticky jedenáct let.

„Tyre,“ slzy oschly. Už se netvářila tak zoufale. „Tyre... nechci na to ani myslet...“ Polkla. Zalapala po dechu.

Stál jsem vedle ní s kapesníkem v ruce. Hořce jsem litoval, že na to myslet musí.

„My spolu o sexu nikdy nemluvíme...“ řekla. Přístroj jí vytrvale vháněl vzduch do plic a zase jej vypouštěl.

„Já už nechci... to ty víš... ale někdy si vzpomínám na to, jak jsi mě naučil... že je to hezké...“ Znovu jí vstoupily do očí dvě velké slzy. Osušil jsem je. Pokračovala: „Nikdy jsem se tě neptala... jestli někoho máš... nemohla jsem... nechtěla.“

„Ano,“ řekl jsem pomalu.

„Ale někdy mě napadlo... že kdybys někoho měl... nechtěla bych o tom vědět... žálila bych, vím to... Tak jsem si řekla, že se tě na to raději nebudu nikdy ptát... protože jsem se bála, že bys mohl říct, že opravdu někoho máš... Já vím, že jsem sobec... vždycky jsem slýchala, že v tomhle jsou muži jiní než ženy... Je to pravda?“

„Elizabeth...“ vzdychl jsem bezmocně.

„Předpokládala jsem, že bys mi nikdy o tom nepovídal, kdybys... po tolika letech... Ano jistě, vadilo by mi to, kdybych o tom věděla... nemůžu si pomoci. A proč se vůbec na to ptáš? Neměl ses ptát...“

„Nikdy bych o tom nemluvil,“ řekl jsem s lítostí, „nebýt toho, že mě někdo vydírá.“

„Takže tys přece jen...“

„Obávám se, že ano.“

Přivřela oči. „Tak to je.“

Čekal jsem. Nenáviděl jsem se. Slzy už oschly. Nikdy dlouho neplakala, pláč ji příliš vyčerpával, nemohla dlouho plakat. Kdyby u ní propukl jeden z jejích velmi vzácných záchvatů hněvu, vyčerpalo by ji to úplně. Většina žen ve vzteku křičí nebo něčím mlátí o zem. Když se rozhněvala Elizabeth, bylo to pro ni o to horší, že nemohla nic. Takový záchvat se asi blížil, protože když promluvila, měla hluboký, chraplavý, nepřírozeně ovládaný hlas.

„Předpokládám, že si vydírání nemůžeš dovolit.“

„To si nemůže dovolit nikdo.“

„Vím, že to je nesmysl, ale lituju, žes mi to řekl. Lituju, že ses toho dopustil, i když na to nemám právo. Když mužský zůstane u ochrnuté ženy, měl by mít možnosti... Tolik mužů v podobné situaci se jednoduše sebere a odejde nadobro... Já vím, ty říkáš, že neodejdeš nikdy a já ti většinou věřím, ale vím, jak strašně ti musím být na obtíž...“

„To prostě není pravda,“ řekl jsem s hlubokým přesvědčením.

„Ale ano, jistě je to pravda. A o té dívce... mi nic nepovídej.“

„Musím, jinak ti to řeknou ti vyděrači.“

„Dobře... ale rychle, ať to mám za sebou.“

Odbyl jsem to rychle, stručně, bez podrobností. Nenáviděl jsem se za to, že jí to povídám. Věděl jsem, že by se pán v klobouku nezastavil u Tiddely Porna. Vyděrači jsou vždy nenasytní. Neprodávej svou duši, řekl Bert Checkov. Neprodávej svou rubriku. Raději obětuj duševní rovnováhu své ženy.

„Ještě se s ní setkáš?“ zeptala se.

„Ne.“

„Ani s jinou?“

„Ne.“

„Počítám s tím, že ano, ale jestli ano... tak mi o tom neříkej... Leda že by tě zase někdo vydíral.“

Řekla to tak trpce, až mě zamrazilo. Rozum jí napovídá, že ode mne nemůže očekávat celoživotní celibát, jenže city s rozumem nemají mnoho společného. Atrofovaly jí svaly, ne city, a každá žena cítí citovou trýzeň, když zjistí, že ji muž klame. Očekával jsem, že to tak proběhne. Musela by být svatá nebo cynik, aby se přes věc dokázala přenést se smíchem a bez bolesti, jenže ona nebyla ani cynická či svatá, jen obyčejná lidská bytost uvězněná v neobyčejně krutých podmínkách. Uvažoval jsem, do jaké míry mne bude v budoucnosti podezírat i při těch nejnevinnějších absencích. Do jaké míry bude trpět, kdykoli někam odjedu. Uklidnit ji a zbavit starostí je už teď těžké.

Tichá a smutná celý večer nechtěla večeřet, nechtěla závin. Když jsem ji myl, masíroval a asistoval při dalších intimních věcech, přímo jsem cítil, že myslí na to cizí tělo, kterého jsem se dotýkal. Nejen rukama. Viděl jsem na ní nevolnost a neklid. Poprvé od chvíle, kdy onemocněla, se přede mnou styděla. Ten večer by se nejraději obešla beze mne.

Řekl jsem z neupřímnějšího srdce: „Miláčku, je mi to hrozně líto.“

„Ano.“ Zavřela oči. „Život je strašně surový.“

11

Nepříjemný chlad panující mezi námi přetrvával až do příštího dopoledne. Nemohl jsem prosit o odpuštění, které mi nebyla schopná dát. V deset hodin jsem jí řekl, že odcházím. Byl jsem svědkem jejího prvního, srdce svírajícího pokusu ovládnout se a nezeptat, kam jdu.

Kancelář Lucullus-pronájem vozů sídlila v menších, přepychově zařízených místnostech na Stratton Street, poblíž Piccadilly. Na zemi drahý koberec, modrý, velikánský naleštěný psací stůl jako pro generálního ředitele banky, na světlešedých zdech pěkné reprodukce o-brázků automobilů-veteránů. U jedné stěny stála zlatě čalouněná pohovka pro zlatem čalouněné zákazníky. Za psacím stolem seděl uctivý, zdvořilý mladík s pronikavými očima.

Zvolil jsem pro tento účel lenivý, vznešený hlas a choval jsem se co možná tak, jak jsem to viděl u pána v klobouku. Vysvětlil jsem mladíkovi, že jsem omylem nechal v jednom z jejich vozů nějaké věci a že doufám, že mi je pomůže získat nazpět.

Postupně jsme si vyjasnili, že jsem osobně žádný z jejich vozů najatý neměl a že dokonce ani nevím jméno zákazníka, který si vůz vypůjčil, že mě ten pán jen kousek svezl. Včera.

Ach tak. A jestli prý vím, jaký to byl vůz?

Rolls royce, silver wraith.

Prý mají čtyři takové. Nahlédl do knihy zákazníků, i když jsem měl pocit, že se tam ani dívat nemusí. Prý všechny čtyři vozy byly minulý den pronajaté. Mohl bych prosím popsat pána, který mne svezl?

„Samozřejmě. Vyšší, světlolasý, nosí černý klobouk. Není to Angličan, nejspíš Jihoafričan.“

„Á... ano.“ Tentokrát už se do knihy nedíval. Opřel se špičkami prstů opatrně o stůl. „Lituji pane, ale jméno tohoto zákazníka vám sdělit nemůžeme.“

„Přece to jistě máte zapsané?“

„Ano, ale tento pán si velmi potrpí na diskrétnost. Dostali jsme instrukce, že nemáme nikomu sdělovat ani jeho jméno, ani adresu.“

„Nezdá se vám to trochu zvláštní?“ zeptal jsem se s elegantním údivem.

Chvilí uvažoval. „Je to náš stálý zákazník, snažíme se mu pochopitelně vyhovět v každém ohledu, zcela podle jeho přání.“

„Nemohl bych tuto informaci získat koupí?“

Snažil se spojit uctivost s pohoršením. Nepůsobil přesvědčivě.

„Byly vaše pohřešované věci cenné?“ zeptal se.

Jeden výtisk Tally a jeden jablkový závin. „Jistě.“

„V tom případě jsem přesvědčený, že vám ty předměty náš klient vrátí sem do kanceláře. Když nám zde laskavě ponecháte své jméno a adresu... vyrozumíme vás.“

Řekl jsem první jméno, které mne napadlo, připomínalo Kempton Park. „Kempton Jones, Cornwall Street 31.“

Pečlivě si to zapsal do notýsku. Když dopsal, seděl jsem a čekal. Oba jsme čekali.

Po únosné odmlce řekl: „Pokud by ovšem ty vaše pohřešované předměty byly opravdu velmi důležité, mohl byste se přepat v garážích... podali by vám tam zprávu, jakmile se vůz vrátí, ihned by vás informovali, jakmile by vaše věci našli.“

„Kde prosím vás najdu ty garáže?“ V telefonním seznamu bylo jen číslo a adresa kanceláří půjčovny aut.

Zadíval se na špičky prstů. Vytáhl jsem náprsní tašku a odevzdaně odpočítal dvě pětilibrové bankovky.

Těch dvacet pět liber, které jsem zaplatil za informace o Charliem Bostonovi, jsem vyúčtoval redakci.

Tentokrát to byl můj soukromý podnik. Deset liber reprezentovalo whisky na šest týdnů, měsíční účet za elektřinu a tři a půl dne za paní Woodwardovou. Jeden a půl týdne nájemného.

Lačně sáhl po penězích, přikývl a neupřímně, podlézavě se usmál. „Je to prosím v Radnor Mews, u Lancaster Gate.“

„Děkuji vám.“

„Chápete, doufám, pane, že pokud si chci udržet toto místo, nemohu vám jméno klienta sdělit?“

„Samozřejmě. Chápu. Zásady jsou nepříjemná věc.“

V Radnor Mews si naštěstí se zásadami takovou hlavu nedělali. Garážmistr si mě prohlédl a pak přijal také deset liber. Tentokrát jsem za ty peníze skutečně něco získal.

„Jo pro vůz si sem chodí šofér, nikdy mu ho nevozíme, ani si vod nás nebere řidiče. To je fakt divný. Ale co, zákazník má přece vždycky pravdu, že jo, aspoň když platí. Teda tenhle cizinec, víte, ten si teda fakt potrpí na to jezdit jako lord, když je tady v Anglii. Takoví sou teda naši zákazníci většinou, hlavně Američtí. Pucej si auto se šoférem na tejden, na dva i na tři. Vozíme je všude možně do Stratfordu, na Broadway, do Cotswoldsu, tam nejčastěji, a taky hodně do Skotska. Eště se nestalo, abysme neměli venku aspoň jeden auták. Voni by se nám sem všechny vozy ani nevešly. Máme čtyři silver wraithy, dva austiny princess, tři bentleye a dva velký wolseleye.“

Jemně jsem mu připomněl, že nám jde o jednoho určitého rollse..

„Dyť vám to tu vykládám, ne?“ bránil se. „Tak tenhle cizák si vždycky zjedná auto... vždycky je to rolls... i když ne stejnej, ale teda pokaždý, když sem přijede. Začal sem jezdit tak před rokem, možná dýl. Vod tý doby tu byl několikrát, vždycky tak na tři na čtyři dny. Tentokrát se tu myslím zdržel dýl. Jo šofér si přišel pro auto před tejd-nem... počkejte, já to najdu... jo, ve středu. Voni to dělají takhle: nejdřív sem přiletí šofér, vyzvedne auto a pak jede na letiště pro toho pána, ten přiletí vždycky až dalším letadlem. Dobrý, co? Tady vidíte, co dělaj z lidí prachy.“

„Nevíte, odkud sem lítá?“

„Vodkud? Jako ze který země? To teda přesně nevím. Teda vono to taky není vždycky stejný, někdy třeba přiletí z Německa. Většinou ale lítá vodněkud z větší dálky, kde je horko; ten šofér toho teda moc nenapovídá, ale vobčas si stěžuje, že tu je pořád zima.“

„Jak se jmenuje ten zákazník?“ zeptal jsem se klidně.

„Jo, počkejte, to vám hned povím. Do knihy píšeme vždycky šoféra, je to jednodušší, jmenuje se Ross, ten zákazník má fakt hrozný jméno, kdo si to má pamatovat. Počkejte, já se kouknu.“

Zmizel v malé budce z lepenky, ve které měl cosi jako kancelář. Hledal to jméno dobrých dvacet minut, už začínal ztrácet trpělivost. Já měl čas, čekal jsem trpělivě, aby viděl, že jsem připravený čekat třeba celý den. Za deset liber musel vydržet hledat. Když konečně jméno našel, ulevilo se mu skoro tolik jako mně.

„Tady, podívejte se.“ Ukazoval na stránku v knize. Ukazovák se smutkem za nehtem se zastavil u jednoho jména. „To je von.“

Chápal jsem, že to je obtížné jméno, hlavně pokud jde o výslovnost.

Vjoersterod.

„Ross je fakt lehčí, proto to vždycky píšeme na Rosse,“ řekl garáž-mistr.

„Ano, je to jednodušší,“ přikývl jsem. „Nevíte, kde bych ty dva mohl najít, nebo kde to auto mají, kde parkují, když jsou v Anglii?“

Zamyšleně si odfrkl a zavřel knihu s prstem mezi stránkami.

„To teda fakt nevím. Ale vždycky dost naježděj, za ty tři čtyři dny toho natočej až dost. Jenže to vona většina našich aut. Teda ne že by Ross a ten jeho pán jezdili až do Skotska, tak daleko asi zase ne.“

„A do Birminghamu?“

„To jo, to snadno. Ale auťák vždycky dovezou perfektně čistej, to se Rossovi musí nechat, vždycky to má nablejskaný jako zrcadlo. Poslyšte a proč se vlastně nezeptáte v kanceláři, když se chcete dozvědět, kde je najdete?“

„Tam mi řekli, že mi nemůžou nic sdělit.“

„To je pacholek, ten chlap,“ ulevil si. „Sázím se, že to ví. Ale zase se musí uznat, že se v tomhle kšeftě vyzná, ten by snad prodal i vlastní babičku, kdyby mu za ni dost nabídl.“

Šel jsem zvolna směrem k Fleet Street. Cestou jsem uvažoval. Pán v klobouku se asi nejspíš opravdu jmenuje Vjoersterod, nevybral by si přece tak exotické falešné jméno. Ostatně když si u firmy Lucullus poprvé pronajímal vůz, musel určitě předložit hodnověrné doklady, přinejmenším cestovní pas. Ten mladík nebyl hlupák. Nepustí přece z ruky mašinu v ceně pěti tisíc liber, aniž by měl jistotu, že se mu vrátí. Vjoersterod, Jihoafričan, Afrikánec.

Fleet Street je nejlepší studnice informací. Potíž byla jen v tom, že člověk, který nejspíš mohl něco o Vjoersterodovi vědět, pracoval jako dostihový reportér u naší největší nenáviděné konkurence. Zašel jsem do nejbližší telefonní budky a zavolał mu do redakce. Jistě, řekl opatrně, je ochotný se se mnou sejít v Devereux na sendvič a jedno pivo. Hrdinně se přemohl a nezeptal se, co od něho chce. Usmál jsem se. Přešel jsem ulici a nastoupil do autobusu. Teď půjde o to, kdo z koho víc vytáhne. On se bude snažit dozvědět, na čem dělám. Kdyby se mu to podařilo a jeho plátek předběhl Blaze, Luke-John by byl poněkud rozladěný.

Mezi davem lidí v Devereux byl jak Luke-John, tak Derry. Zato tam nebyl Mike de Jong. Vypil jsem půl litru piva a Luke-John se mně přitom vyptával, co se chystám napsat do příštího čísla.

„Nejspíš něco k Lamplighteru,“ řekl jsem.

„To dělá Derry.“

Postavil jsem sklenici a pokrčil rameny. „Jak myslíš.“

„Ty bys v tom případě mohl napsat další článek o Tiddely Pomovi, jestli vyhraje nebo ne, a jakou máme zásluhu na tom, že bude startovat.“

„Ještě není na startu,“ poznamenal jsem.

Luke-John netrpělivě zabručel. „Koukej, zatím jsme neměli sebemenší potíže. Odezva žádná, nic. Jestli chceš něco vědět, já si myslím, že jsme je zastrašili.“

Zavrtěl jsem hlavou. Kéž by měl pravdu! Zeptal jsem se, co ví nového o Tiddely Pomovi a o Ronceyho dětech.

„Všechno je v pořádku,“ hlásil Derry spokojeně, „všechno krásně klape.“

Vtom se objevil ve dveřích Mike de Jong, tmavovlasý, vážný muž se silnými brýlemi a krátkým černým vousem. Jakmile zahlédl, s kým tam sedím, ihned byl ve střehu a začal očividně ztrácet rozhodnost, jako kdyby vkročil do mlhy. S námahou se mi podařilo zmanipulovat Luke-Johna a Derryho, aby odešli do vedlejší barové místnosti a nechali mě o samotě. Luke-John se při odchodu podezíravě ohlížel přes rameno, k smrti zvědavý, o co mi jde.

Mike si přisedl. Tvářil se uznale. „Tak co? Máš tajnosti před šéfem?“

„Jo, on někdy projevuje zvláštní postoj k cizím záležitostem.“

Mike se rozesmál. Viděl jsem, jak se mu v mozku rychle otáčí kolečka. „Takže tobě jde o soukromou věc, nechceš nic pro Blaze?“

Vyhnul jsem se přímé odpovědi. „Já od tebe chci úplnou maličkost, jen se zeptat, jestli ses náhodou něco nedoslechl o jednom svém krajanovi.“

„O kom?“ Měl zcela stejný přízvuk, hovořil krátce a tvrdě.

„Jmenuje se Vjoersterod.“

Asi po vteřinové odmlce se nad svým pivem zakuckal. Pak se vzpamatoval a předstíral, že do něho někdo vrazil. Aby získal čas, začal si pečlivě osušovat asi šest kapiček na kalhotách. Když už se nemohl ničím zaměstnávat, podíval se zase na mne.

„Vjoersterod?“ Vyslovil to jméno trochu jinak, jistě správně.

„Ano,“ přikývl jsem.

„Aha... Tyre, proč se mě na něho ptáš?“

„Ze zvědavosti.“

Asi půl minuty nepromluvil. Pak opatrně opakoval: „Tyre, proč se na něho ptáš?“ Jde o to, kdo z koho víc vytáhne.

„Prosím tě, přestaň,“ řekl jsem netrpělivě, „copak jde o nějaké tajemství? Chci se jen dozvědět něco o jednom neškodném chlapovi, který se občas objeví na dostizích.“

„Zeje neškodný? Ty ses snad zbláznil!“

„Proč?“ zatvářil jsem se nechápavě.

„Protože je...“ Chvilí váhal. Pak došel k závěru, že mi opravdu nejde o žádnou senzaci, a začal být skutečně ochotný a přátelský. „Poslyš, Tyre, dám ti radu, zdarma, úplně gratis, nic za to nechci. S tím člověkem si nic nezačínej. Je nebezpečný.“

„Prosím tě, jak?“

„U nás doma je bookmakerem. Má veliký podnik s mnoha filiálkami ve všech větších městech, několik jich má přímo v Johannesburgu. Působí celkem slušným a důstojným dojmem. Tisíce lidí u něho sází... Jenže já slyšel nejrůznější dost ošklivé historky...“

„O čem?“

„Třeba o vydírání, o násilném vydírání, nebo že má soukromé gorily. Prostě mi věř a koukej se ho stranit. Od něho nemůžeš očekávat nic dobrého.“

„Proč ale v tom případě policie...“

„Proč? Nebuď naivní, Tyre, protože proti němu nic nemají, nikdo proti němu samozřejmě nechce svědčit.“

Povzdechl jsem si. „Vypadal tak sympaticky.“

Mike leknutím otevřel ústa. Tvářil se zděšeně.

„Ty ses s ním setkal?“

„Ano.“

„V Anglii?“

„Jistě.“

„Tyre, proboha, koukej se ho opravdu stranit.“

„Dobře, když to říkáš, zařídím se podle tvé rady,“ řekl jsem upřímně. „A moc ti děkuju, fakt.“

„Poslyš, mě by opravdu mrzelo, kdyby se někdo, koho mám rád, nějak zapletl s Vjoersterodem.“ Z jeho slov hřálo skutečné přátelství, hřálo i v jeho očích. Vážil jsem si toho. Pak zvítězil instinkt novináře a zvědavost.

„O čem s tebou chtěl mluvit?“ zeptal se dychtivě.

„To já právě nevím,“ řekl jsem váhavě.

„Myslíš, že se s tebou ještě chce sejít?“

„To vlastně taky nevím.“

„Hm... Kdyby ano, tak mi prosím tě zavolej, něco ti pak řeknu.“

„Řekni mi to teď,“ navrhl jsem jakoby nic.

Chvilí váhal, pak pokrčil rameny. Přítel zvítězil nad novinářem. „Tak tedy dobře. Vlastně ti toho moc nepovím. Taky jsem ho viděl v Anglii, letos na jaře, před dobrými devíti měsíci.“ Odmíchl se.

„Proč ses tedy tvářil tak zděšeně, když jsem ti řekl, že jsem se s ním seznámil?“

„Protože jsem ho tady viděl jen jednou v jídelním voze dostihového vlaku, kde se bavil s jedním naším kolegou. Byl to Bert Checkov.“

Jen s pomocí velkého sebeovládání jsem se vydržel tvářit zmateně a nechápavě.

Mike bez zamžknutí pokračoval: „Já potom za nějaký čas Berta před tím chlapem varoval jako tebe. Vlastně jsem ho varoval právě tady. Byl hodně opilý. Ostatně od té doby pil skoro pořád.“

„Co ti na to řekl?“

„Že je už pozdě a proč jsem ho nevaroval před třemi měsíci.“

Víc Mike nevěděl. Bert prý po téhle jediné neuvážené poznámce už mlčel a odmítl cokoli vysvětlovat nebo doplnit. Když potom vypadl z okna, Mikea napadalo ledaco. Bylo známo, že násilná smrt nebo záhadná úmrtí mezi lidmi, se kterými Vjoersterod jednal, nebyly nijak vzácné. Když jsem řekl, že jsem se s Vjoersterodem seznámil, zalekl se. Báł se o mne. Báł se, abych také náhodou nevypadl z okna. Musel jsem ho upokojit. Ubezpečil jsem ho, že si skutečně dám veliký pozor.

„Stejně by mě zajímalo,“ řekl Mike, „proč si vybral právě Berta.“ Zadíval se do prázdna. Kolečka v mozku se otáčela o závod.

„Nemám tušení.“ Odpověděl jsem nevinně. Povzdechl jsem si a odvedl přítelovu pozornost k dalšímu půllitru a sendviči se šunkou. Vtom se už za jeho zády objevil hubený pihovatý obličej Luke-Johna. Mike se mrštně otočil, to bylo pro něho typické, pohyboval se, jako kdyby měl celé tělo z pružin.

„Tak jak se má Veliký zákonodárce? Co dělá Blaze?“ zeptal se.

Luke-John se na něho chladně usmál. Neměl rád tuhle přezdívku, kterou ho Fleet Street pokřtila, neměl také rád vtipy a už vůbec ne vtipy Mikea de Jonga. Mikeovi to bylo jasné. Zamával mi krátce na rozloučenou a odsunul se k jiné skupince kolegů z branže.

„Co chtěl?“ zeptal se Luke-John ostře.

„Nic,“ podivil jsem se. „Prostě se se mnou chtěl vidět.“

Luke-John se na mne zklamaně podíval. Já bohužel věděl až příliš dobře, že kdybych mu v této fázi řekl o Vjoersterodovi, nedal by si pokoj a tak dlouho by čenichal, až by vyčenichal, že je vyděrač, čenichal by dál, zjistil, že vydírá mě, a pak by čenichal tak dlouho, až by vyčenichal, jak mě vydírá. V tom okamžiku by se rozhodl, že veškerá další šetření povede sám. Uskutečnil by to s obdivuhodným nedostatkem taktu a předvídavosti, takže by ho Vjoersterod slyšel čenichat přes celou Anglii. Luke-John byl vynikající sportovní redaktor, ale jako polní maršál by v první bitvě ztratil většinu vojska.

Luke-John a Derry seděli u piva až do tří, do zavírací hodiny. To už v baru zbývali jen dopisovatelé nedělních vydání. Odmítl jsem návrh svých kolegů, abych se s nimi vrátil do redakce, kde všichni pracovali na plné obrátky. Rozhodl jsem se, že zavolám jedinému členovi vedení dostihového sportu, kterého znám natolik dobře, abych se mu mohl svěřit.

Sedmatřicetiletý Eric Youll byl služebně i věkem nejmladší stevard, národního honebního výboru, který vládne v naší zemi celému světu steeplechase. Za dva roky jmenují Youlla automaticky starším stevardem. Pak se vrátí na nižší stupeň a počká další tři roky, než ho znovu zvolí do vyšší funkce opět na tři roky. Byl dobrý stevard, protože sám ještě před krátkou dobou jezdil jako amatér a znal všechny cesty a cestičky dostihů z první ruky. Několikrát jsem o něm psal v Blaze a už celá léta jsme přátelé. Nemohl jsem však tušit, jestli mi pomůže a zda bude chtít.

Dalo to hodně práce, než jsem se k němu probojoval, protože zastával zodpovědné místo v jedné z největších obchodních bank. Sekretářky mi znuděnými hlasy doporučovaly, abych se u něho nechal objednat.

„Mně se to hodí právě teď,“ prohlásil jsem.

To tu poslední slečnu poněkud šokovalo. Nakonec prohlásila, že si pan Youll pro mne snad přece jen chvilku najde. Když jsem k němu dorazil, pilně popíjel čaj a četl Sporting Life. Obojí odložil beze spěchu, vstal a potřásl mi rukou.

„To je nečekaná návštěva,“ vítal mne, „přišel jste si půjčit milion?“

„Ne, to až příště.“

Usmál se, požádal domácím telefonem sekretářku, aby mi přinesla čaj, nabídl mi cigaretu a pohodlně se usadil v křesle. Choval se nejistě a nerozhodně. Byl ve střehu, protože nevěděl, proč jsem za ním přišel. Tenhle nejistý výraz jsem dobře znal, setkával jsem se s ním prakticky denně. Když si moji přátelé z dostihového světa nebyli jisti, co od nich chci, schovali se za mlčenlivou rozpačitou hradbu, aby uchránili svá tajemství před tiskem a veřejností. Nevadilo mi to, mělo to logiku a měl jsem pro to pochopení. Také jsem nikdy nic intimního nezveřejnil, pokud to nebylo nezbytné. Když jsou pracovním materiálem vlastní přátelé, musí člověk postupovat opatrně, jako když kráčí po vajíčkách.

„Bude to jen mezi námi dvěma,“ ubezpečil jsem ho, „můžete se opravdu uklidnit, třikrát se nadechněte a pusťte starosti z hlavy.“

Ušklíbl se. Viděl jsem, jak napětí povoluje. „Tak co pro vás mohu udělat?“

Počkal jsem, až mi přinesou čaj, až ho dopiju, a probral jsem s Youllem mezitím nejnovější zprávy z dostihů. Pak jsem se bez velkých okolků zeptal, jestli náhodou neslyšel o bookmakerovi jménem Vjoersterod.

Trhl sebou a hned zpozorněl.

„Tak na to jste se přišel zeptat?“

„Pro začátek.“

Poklepával prsty po desce psacího stolu. „Četl jsem vaše články z předminulé a minulé neděle... Tyre, dejte od toho ruce pryč.“

„Prosím vás, když o tom víte vy pohlaváři, když víte, co se děje a kdo je za to odpovědný, proč tomu neuděláte přítrž?“

„Jak?“

Jediné slovo... zůstalo viset ve vzduchu a pomalu vychládalo. Stačilo mi, už jsem měl představu, kolik toho asi vedení ví. Měli by ovšem vědět, jak na to.

Konečně jsem odpověděl. „Je to vaše záležitost, moje ne. Mohli byste kupříkladu zarazit předběžné sázky v městských kancelářích, tím byste podvody s ohlášenými favority zabili v samém zárodku.“

„Jenže to je krajně nepopulární u našich drahých britských spoluobčanů. Ostatně ty vaše články už tak

jako tak hodně snížily předběžné sázení. Před dvěma hodinami si u mne na to trpce stěžovala jedna z velkých bookmakerských firem. Sázky na Lamplighter se prý snížily o dobrých dvacet procent.“

„Tak proč se tedy něco nepodnikne proti Charliemu Bostonovi?“

Zamžikal. „Proti komu?“

Zhluboka jsem se nadechl. „Tak moment... co vlastně výbor ví o Vjoersterodovi?“

„Kdo je Charlie Boston?“

„Nejdřív vy,“ řekl jsem.

„Nedůvěřujete mi snad?“ zeptal se dotčeně.

„Ne, nejdřív mluvíte vy.“

Povzdychl si a začal mi vyprávět, že pokud stevardi o Vjoersterodovi něco slyšeli, tak jen z druhé ruky a nebylo toho mnoho. Nikdo z výboru se s Vjoersterodem nesetkal osobně a nikdo neví, jak vlastně vypadá. Jeden funkcionář německého dostihového sportu jim prý poslal zcela soukromě varovný dopis, že Vjoersteroda podezírá z manipulace s odhlašováním favorizovaných koní, na které se přijímají předběžné sázky, a to před všemi důležitějšími dostihy. Týž funkcionář psal, že se proslychá, že Vjoersterod začal působit i v Anglii. V Německu už mu byli na stopě, skoro ho měli, musel se přesunout. Britští funkcionáři si povšimli, že počet odhlášených favoritů skutečně v posledních měsících hrozivě stoupá, a došli k názoru, že se zpráva z Německa zřejmě zakládá na pravdě. Snažili se získat nějaká fakta od různých trenérů a majitelů, ale všude narazili na zed absolutního mlčení.

„Vjoersterod se tu poprvé ukázal před rokem,“ poznamenal jsem. „A před rokem také koupil firmu Charlieho Bostona; ten měl celou řadu sázkových kanceláří v Birminghamu a okolí. Od té doby už jen pilně vydělává. Objevil také způsob, jak přinutit Berta Checkova, aby psal články nabádající koníkáře sázet předem; Vjoersterod určil koně, Checkov ho vychválil do nebes, pak Vjoersterod zařídil, aby kůň nestanoval. A už to bylo.“

V očích se mu mísil úžas s uspokojením. „Tyre, jste si těmito skutečnostmi opravdu jistý?“

„Samozřejmě že jsem. A musím vám říct, že bookmakeři stejně jako vy měli pěkně dlouhé vedení, že na tohle nepřišli.“

„Odkdy to víte vy?“

Ušklíbl jsem se. To byl zásah. „Včera jsem se setkal s Vjoersterodem. Zmínil jsem se o tom, že Charlie Boston je nejspíš jeho partner a Vjoersterod mi na to řekl, že mu Boston patří. Vjoersterod si přál vědět, kde je Tiddely Porn.“

Vytřeštěně se na mne podíval. „A... jste ochotný... hm... tohle všechno dosvědčit u soudu, když bude třeba?“

„Samozřejmě, ale bylo by to jenom moje slovo proti jeho slovu, nikdo by mě nepodpořil.“

„Lepší něco než nic, my do tohoto okamžiku neměli nic.“

„Není vyloučené, že bychom se mohli dobrat výsledků jinak.“

„Jak?“ zeptal se znovu.

„Kdyby se našel způsob, jak Charliemu Bostonovi úředně zastavit činnost, tím byste Vjoersteroda vyšachovali. Bez Bostonových sázkových kanceláří by neměl důvod bránit favoritům ve startu. Když už se vám nepovede usvědčit ho před soudem, znemožníte mu výdělků a vyženete ho domů do Jižní Afriky.“

Uvažoval. Tušil jsem o čem. Konečně to vyslovil nahlas.

„Co za to chcete?“

„Prioritu pro Blaze.“

„To jsem si mohl myslet.“

„Úplně mi postačí, když bude redakce Blaze podle pravdy hlásit, že se postarala o to, aby sázející mohli bez obav umisťovat předběžné sázky. Víc podrobností není třeba. Možná nějaká narážka, že nebýt rizika žaloby pro ublížení na cti, redakce Blaze by snadno mohla odhalit mnohem víc, ba všechno.“

„Řekněte mi, proč prosím vás máte čas u toho mizerného plátku?“ vyhrkl rozzlobeně.

„Dobře platí a dobře se mi tam pracuje. Vyhovuje mi to.“

„Jedno vám můžu slíbit,“ řekl s úsměvem, „jestli se díky vám osobně zbavíme Vjoersteroda, stanu se vaším pravidelným odběratelem.“

Od Erika Youlla jsem šel přímo domů. Pokud nejmladší stevard splní svůj úkol, má Vjoersterod po legraci. Může se ovšem stát, že si pak přečte Blaze a že někoho pošle, aby polechtal toho, kdo mu tu legraci zkazil. Nedělalo mi to však starosti. Nevěřil jsem, že to udělá.

Elizabeth přiměla paní Woodwardovou, aby jí povlékla postel do jejích nejoblíbenějších růžových povlaků s bílým vyšíváním. Pátravě jsem se na svou ženu zadíval. Měla obzvlášť pečlivě upravené vlasy a

dokonale nalíčený obličej.

„Sluší to ti,“ řekl jsem opatrně.

V očích jí zasvitla úleva s příměsí smutku. Bolestně jsem si uvědomil, co ji přimělo k takové neobvyklé péči o exteriér, až mě píchlo u srdce. Bála se, že když na mne bude nevlídná, mohl bych ji opustit. Myslela si, že bez ohledu na to, že bych si zasloužil, aby mě hubovala, musí se ovládnout, být co nejhezčí, milá, pokorná, jen aby si mne udržela.

„Jak jsi prožil den?“ zeptala se. Hlas měla rozčilením vysoký, div jí nepřeskakoval.

„Celkem slušně... napijeme se?“

Zavrtěla hlavou, ale já jí stejně nalil skleničku a dal do držáčku.

„Poprosila jsem paní Woodwardovou, jestli by nevěděla o někom, kdo by u mne mohl být občas navečer, abys mohl častěji pryč.“

„Já nechci častěji pryč.“

„Určitě někdy chceš.“

„Ne, nechci.“ Usadil jsem se v křesle a napil se nezředěné whisky. Alkohol v příznivém případě pomáhá člověku oddálit těžko snesitelnou situaci. V nejhorším případě se situace zhorší. No co, stejně to je příliš drahé, dnes si už člověk nemůže dovolit se opít.

Elizabeth neodpověděla.

Když jsem se na ni potom podíval, slzy jí kanuly po tvářích a zatékaly kolem uší do vlasů. Vzal jsem z krabice papírový kapesník a osušil je. Nemohla tušit, že ty slzy jsou mnohem krutější než ten nejhorší výbuch hněvu.

„Stárnu,“ řekla, „a ty pořád vypadáš tak mladě... Jsi mladý... snědý, tmavovlasý... mladý.“

„Tys bleďounká, hezounká a vypadáš na patnáct. Přestaň zlobit.“

„Kolik je té dívky?“

„Řeklas, že o ní nechceš nic slyšet.“

„Máš pravdu, nechci.“

„Zapomeň na ni. Není důležitá. Nic pro mne neznamená. Nic.“ Řekl jsem to tak přesvědčivě, až jsem málem sám sobě uvěřil. Kéž by to byla pravda! Přestože mě tak ošklivě zradila, v tajném koutku duše jsem stejně toužil po tom, abych se s ní mohl ještě milovat. Seděl jsem, v ruce sklenici whisky, a vzpomínal na Gail, na bílý koberec, na její postel, na pokoj v hotelu. Při představě pusté prázdné budoucnosti mě přepadalo zoufalství.

Po chvíli jsem se unaveně zvedl a šel připravit večeři. Zase ryba. Mrňavé, ubohé kousky platýse.

Zmrazeného platýse. Smažil jsem rybu s odporem, jedl jsem rybu s odporem. Když Elizabeth začalo bolet zápěstí, jak se snažila jíst sama s tou svou mechanickou pomůckou, nakrmil jsem ji. Celý večer vydržela být obzvlášť milá, snažila se, seč byla, až mi z toho srdce krvácelo. Děkovala mi přehnaně i za ty nejdrobnější úsluhy, omlouvala se, že musím dělat některé větší služby, které jsme společně už celá léta prováděli s naprostou samozřejmostí. Snažila se křečovitě, aby na ní nebylo vidět, jak se bojí, jak se stydí a jak je nešťastná. Nedařilo se jí to.

Kdyby mě trestala úmyslně, nemohlo sejít to dařit lip.

Týž večer dostal Tiddely Porn koliku.

Norton Fox nemohl sehnat ani Luke-Johna, ani Derryho, protože ti už byli doma a v redakci zásadně nikomu nevyzrazovali soukromé adresy zaměstnanců, ať šlo o cokoli. Moje číslo Norton také neměl a neznal nikoho, kdo by věděl, jak se se mnou domluvit.

Celý vystrašený, na radu veterináře, nakonec zavolał Victora Ronceyho a řekl mu, kde jeho kůň je a co se dělá pro jeho záchranu.

12

Dozvěděl jsem se to až ráno. Roncey mi zavolał v půl jedenácté. Seděl jsem právě v pracovně, díval se tupě do zdi a snažil se vymyslet nějaké literární perly do své rubriky.

Paní Woodwardová odešla do prádelny a Elizabeth mě přivolala dvojím zazvoněním zvonku. Když zazvonila dvakrát, bylo to nutné, ale ne naléhavé. Trojí zazvonění znamenalo neodkladnou záležitost, čtyři zazvonění poplach.

Roncey se už zřejmě ze svého nočního panického rozčilení trochu vzpamatoval. Řekl, že volá z domu Nortona Foxe. Prý tam jel okamžitě, jakmile dostal zprávu o tom, co se děje. Postupně jsem z něho vytáhl, že k Foxovi dojel ve dvě hodiny ráno, kdy už veterinář Tiddely Porna z toho nejhoršího dostal, kdy se už zauzlená střeva konečně zase rozpletla a začala normálně fungovat. Norton Fox Ronceyho u sebe uložil. Než mi Roncey zavolał, viděl už Tiddely Porna chodit, dokonce viděl, jak kůň odklusal na ranní práci. Kupodivu na něm nebylo skoro nic znát. Zdálo se dokonce pravděpodobné, že Tiddely Porn bude do té

míry v pořádku, aby mohl v sobotu startovat.

Vyslechl jsem to dlouhé, podrobné, ale suché vyprávění se vzrůstajícím neklidem. Do dostihu zbývaly ještě dva dny. Teď, když Roncey věděl, kde kůň je, byla situace rázem dvojnásobně riskantní. Když domluvil, zeptal jsem se ho, jestli se někdo u něho pokusil vyzvědět, kde kůň je.

„Samozřejmě že ano, dopadlo to přesně tak, jak jste předpokládal. Chtěli se to dozvědět lidé od jiných novin. Většinou telefonovali, ale asi tak tři nebo čtyři dokonce přijeli až k nám na farmu. Víím, že se vyptávali i Pata a Peta, nejenom mne. Na některé jejich otázky by se člověk opravdu snadno chytil. Vzpomněl jsem si na vás, měl jste pravdu, člověku by snadno něco uklouzlo, dobře, že jsme nic nevěděli.“

„Kdy se u vás ti lidé ukázali? Jak vypadali?“

„Vypadali docela normálně, nijak zvlášť. Jeden z nich byl z Evening Pealu, to si vzpomínám. Všechny dotazy přišly v neděli a pondělí, hned jak vyšel váš článek.“

„Nepřijel náhodou nikdo v rollsu?“

Zasmál se. „To teda ne.“

„Nebyl mezi vašimi návštěvníky takový vysoký, statný, světlavý se zažloutlou pletí a nepatrným cizím přízvukem?“

„Já nikoho takového neviděl. Ale asi jeden nebo dva z těch, co sem přijeli, mluvili jenom s chlapci, protože se tu ukázali, zrovna když jsem byl v Chelmsfordu. Jestli chcete, můžete se na ně chlapců zeptat.“

„Možná se jich zeptám. Prosím vás, výhrůžky žádné?“

„Ne, už jsem to říkal vašemu sportovnímu redaktorovi. Nikdo na mě nevyvíjel žádný nátlak. Já si osobně myslím, že všechny ty vaše preventivní akce jsou jen mrhání časem. Teď když víím, kde Tiddely Porn je, snad bych se už taky mohl dozvědět, kde mám rodinu, ne?“

„My si to rozvážíme. Buďte tak hodný, zavolejte mi teď Nortona Foxe.“

Přivedl Nortona. Ten se omlouval, že nedodržel tajemství. Prý si netroufal na sobě nechat všechnu zodpovědnost a neozvat se, když bylo s koněm tak zle.

„To je přece samozřejmé,“ utěšoval jsem ho. „To se prostě nedá nic dělat. Pokud to ví jen Roheey, není to snad tak zlé, stejně ale lituji...“

„Vědí to samozřejmě taky jeho synové,“ skočil mi do řeči Norton. „Ale to doufám také nevdá.“

„Cože?“

„Roncey řekl jednomu z chlapců, kde je. Teď s ním zrovna mluvil. Mně řekl, že si nepamatuje vaše telefonní číslo, ale že ho má doma, že už vám z domova volal. Tak zatelefonoval synovi... a ten mu to číslo našel. Myslím, že to byl Pat. Zeptal se Ronceyho, odkud volá, a Roncey řekl, že když už se teď nikdo po koni stejně nevyptává, nevidí důvod, proč by to synovi neprozradil. Tak mu to tedy pověděl.“

„Zatraceně! Ten chlap je hlupák!“

„Třeba měl pravdu.“

„Anebo taky ne.“ Povzdychl jsem si hořce. „Poslyšte, Nortone, vy naprosto vylučujete, že by ta kolika mohla být následek nějaké neroz-poznatelné otravy?“

„Proboha, Tyre... tu určitě vylučuju. Jak by kdo mohl koně otrávit? Přece nikdo nevěděl, že to je právě Tiddely Porn.“

„A co teď? Kolik vašich stájníků ví, že to je Tiddely Porn?“

Chvilí panovalo výmluvné ticho.

„Vědí to všichni,“ dodal jsem.

„No, někteří z nich znají Ronceyho od vidění a všichni určitě četli Blaze. Takže si to asi spočítali na prstech.“

Některého stájníka pravděpodobně brzy napadne, že si může snadno vydělat pětku, když zavolá konkurenčním novinám a prozradí, kde právě Tiddely Pom je... Byl by za těchto okolností v pořadí na odhlášení z dostihu.

Victor Roncey si sice myslel, že to opozice vzdala, ale já věděl, že tomu tak není. U člověka jako Vjoersterod vždycky zvítězí ješitnost nad rozumem. Ztratil by vážnost v mezinárodních zločineckých kruzích, kdyby vycouval a dal se na ústup jen kvůli jednomu ubohému článku v Blaze. Proto to neudělá. V úterý proběhla poslední, čtyřdenní uzavěrka a Victor Roncey k tomu dni potvrdil u Weatherbyových, že kůň zaručeně poběží. Kdyby ho teď odhlásil, což by nakonec mohl (má dostatečný důvod kvůli té kolice) přišel by o zápisné, o padesát liber. Jestli nechá koně u Nortona s tím, že počítá s jeho startem, ztratí mnohem víc.

Byl jsem naprosto přesvědčený, když zůstane Tiddely Pom tam, kde je, bude do soboty kulhat, bude slepý, dopovaný nebo mrtvý.

Norton mlčky vyslechl můj výklad situace.

„Tyre, nezdá se vám, že trochu přeháníte?“

„Poslyšte,“ ovládl jsem se, mluvil jsem klidně. „Kolikrát se ještě musí přihodit taková věc jako s Brevitym, kolikrát vám musí lidé před nosem odhlásit na poslední chvíli koně z důležitého dostihu bez jakéhokoli vysvětlení, než uznáte, že je na čase proti takovým věcem něco podniknout aktivně?“

Po krátkém mlčení řekl: „Dobře. Uznávám, že na tom něco je.“

„Když mi půjčíte váš přepravní box, odvezu Tiddely Poma někam jinam.“

„Kam?“

„Prostě jinam,“ řekl jsem suše. „Co vy na to?“

„Tak tedy dobře.“ Povzdechl si. „Aspoň bude klid.“

„Přijedu co nejdřív.“

„Já zatím udržím v šachu útočníky.“ Z jeho ironizujícího tónu jsem pochopil, jak málo věří tomu, že by koni hrozilo nebezpečí. V tu chvíli jsem byl ve velkém pokušení je všechny nechat, ať je po jejich, ať se Roncey uvaří ve své vlastní šťávě, ať pyká za svou hloupost, ať si Vjoersterod dělá, co chce, ať koni zabrání ve startu, aspoň všichni uvidí, že jsem měl pravdu. Jenže já byl svým způsobem stejně paličatý jako Vjoersterod. Taky jsem nechtěl ustoupit.

Když jsem konečně položil sluchátko na speciální Elizabethin držák, všiml jsem si, že se Elizabeth tváří ustaraně. Byl to ale už normální, obyčejný strach.

„Ten zatracený Tiddely Pom člověka zaměstná víc než autobus plný desetiletých kluků,“ řekl jsem lehce.

„Jistě jsi pochopila, že se teď musím sebrat a zase ho odstěhovat někam jinam.“

„Musíš to zařizovat právě ty?“

Kývl jsem. „Bude nejlepší, když to udělám já.“

Paní Woodwardová se ještě nevrátila. Zavolał jsem tedy mezitím Luke-Johna a ohlásil mu, jak se naše geniální plány krásně zhroutily.

„Kam chceš teď toho koně schovat?“ zeptal se.

„Dám ti vědět, až tam budu.“

„Soudíš, že je nezbytné...“

„A ty si myslíš, že si Blaze může dovolit jakékoli riziko, když se vytahujeme, jak koně ochráníme?“

„Hm. Tak tedy dobře, dej se do toho.“

Jakmile se vrátila paní Woodwardová, sedl jsem do dodávky a jel do Berkshiru. Provázela mě vzpomínka na mou ženu a její hrdinský pokus o vřelé rozloučení. Dokonce mi nabídla k polibku rty a to bylo velice vzácné, protože políbení na ústa jí ztěžovalo dýchání, už tak jako tak obtížné, měla při polibku pocit, že se dusí. Těšilo ji, když ji člověk políbil na čelo nebo na tvář, ale ne příliš často.

Cestou jsem většinu času trávil úvahami, jestli jsem přece jenom neměl raději podlehnout nátlaku, jestli jakýkoliv odpor není luxus, který si nemůžu dovolit, když zvážím, do jaké míry jsem už tak jako tak rozvrátil Elizabeth její nepatrný kousek štěstí. Nejdřív ji přede vším chráním, jí se začne po všech stránkách dařit lip, a pak ji zahrnu trápením, jako kdybych na ni svalil skálu. Jsem sobec. Jednám tak jak jednám jen proto, abych se zbavil tyranie, jaká se mi obzvlášť hnusí. Pokud Elizabeth začne chřadnout nebo jestli ji starosti přivedou na pokraj nervového zhroucení, bude to beze zbytku moje vina. Hrozilo jí obojí.

Sto padesát liber za hloubkovou studii plus výlohy minus daně. Hloubková studie. Časopis Tally mi nabídl hloubku a já se do ní vrhl po hlavě.

Na kraji Londýna jsem na chvíli zastavil a šel telefonovat. Byl to dlouhý a složitý hovor. Zařizoval jsem útočiště pro Tiddely Poma. Když jsem dojel na farmu, seděli Victor Roncey s Nortonem Foxem právě u oběda. Nepodařilo se mi je přesvědčit, že nemáme času nazbyt, odmítli se odpoutat od zapékaného hovězího.

„Sedněte si a vezměte si s námi,“ nabízel mi Norton Fox.

„Raději bych už jel.“

Moje netrpělivost se jim zdála nemístná, seděli klidně dál, dokud nesnědli moučník s angreštem a slané sušenky se sýrem. Teprve ve dvě hodiny milostivě svolili, abychom se odebrali ke stájím a postarali se o přesun Tiddely Poma.

Norton měl aspoň připravený box. Vůz stál uprostřed dvora se sklopenou rampou. Víc už všem na očích být nemohl. Povzdechl jsem si. Řidič přepravního boxu nebyl nadšený, že musí vůz půjčit někomu cizímu, a začal mi rychle dávat instrukce, jak mám zacházet s řazením, prý je svérázné.

Sandy Willisová vyvedla Tiddely Poma, přešla s ním přes dvůr, vyvedla ho nahoru po rampě a uvázala do prostředního oddělení. Kůň vypadal ještě hůř než předtím, nepochybně následkem té koliky. Nedovedl jsem si představit, že by mohl mít šanci v Lamplighter Gold CUpu. V tom okamžiku se mi zdála všechna

námaha vynaložená na to, aby v dostihu startoval, jako mrhání časem. Ještě že vlastně nejde o Tiddely Porna, že mi jde o zásadu, jestli chce Roncey, aby kůň dostih běžel, má tu možnost mít: nesouhlasím s vaším názorem, že by kůň mohl mít šanci, ale dal bych svůj život za to, aby si to mohl zkusit. Asi tak nějak.

Sandy Willisová koně uvázala a také mi začala dávat velice podrobné instrukce, úzkostlivě mě nabádala, že se musí do puntíku splnit. Během těch několika dní, po které se o koně starala, začala za něho pocítovat odpovědnost. Přesně tak, jak Norton tvrdil, patřila mezi jeho nejlepší stájníky. Nejraději bych ji přibalil s sebou, ale věděl jsem, že to od Nortona Foxe nemůžu chtít, nemohl ji pustit, když měla na starosti také Zig Zaga.

„Budou se o něho řádně starat?“ ptala se.

„Úplně nejlíp.“

„Ať mu nezapomenou dávat vajíčka a pivo.“

„Dobře.“

„Pamatujte si prosím, že nemá rád, když se mu sahá na uši.“

„Dobře.“

Dlouze, pátravě se na mne zadívala, pousmála se a váhavě mi zamávala. Pak za mnou energicky přišel Victor Roncey se svými požadavky.

„Chci vědět, kam toho koně vezete, trvám na tom.“

„Bude v bezpečí.“

„Kde?“

„Pane Roncey, kdybyste věděl, kde je, snížil byste bezpečnost o padesát procent. Přece jsme to už všechno probrali.“

Chvilí uvažoval, neklidně se rozhlížel a nepodíval se mi do očí. „No tak tedy dobře,“ řekl nakonec neochotně. „Ted je ale zcela na vás, aby se kůň dostal v sobotu do Heathbury včas.“

„Je to na Blaze,“ řekl jsem, „Lamplighter začíná ve tři. Slibuju vám, že Tiddely Porn bude na závodišti nejpozději do dvanácti.“

„Počkám tam.“

Přikývl jsem. Norton se k nám připojil. Oba se pak začali bavit o tom, jak všechno bude. Já zatím s pomocí řidiče připevnil postrani-ci.

„V kolik hodin asi dopravíte Zig Zaga do Heathbury?“ zeptal jsem se Nortona, než jsem nastoupil.

„Taky asi ve dvanáct, je to odtud dvacet kilometrů. Vyjedou s ním tak v jedenáct.“

Sedl jsem si za volant a vyhlédl z okénka. Oba muži se ohlíželi za mnou. Roncey starostlivě, Norton klidně. Ještě jsem zavolal na Nortona: „Uvidíme se dnes večer, až budu vracet box.“ Ronceyho jsem se snažil utěšit: „Nebojte se, bude v bezpečí. Uvidíme se v sobotu. Zavolejte do redakce jako předtím, abyste měl klid, jak se mu povede dnes večer a zítra.“

Zavřel jsem okénka, vyzkoušel řazení, zařadil a pomalu vyjel s Tiddely Pornem ze dvora po silnici do vesnice. Vyjždím o hodinu později, než jsem měl v plánu, říkal jsem si znechuceně. Další hodina ve prospěch paní Woodwardové. Snažil jsem se nemyslet na to, jak na mne Elizabeth čeká. Nic se nezlepší. Dlouho se nic nebude zlepšovat. Poprvé se ve mně ozvalo podráždění, namířené proti Elizabeth, měl jsem ale ještě tolik zdravého rozumu, abych si uvědomil, že podléhám běžné, hloupé psychologické reakci. Viník není ochotný se smířit se ztrátou sebeúcty, není ochotný si přiznat, že pochybil, a proto odvádí svou nespokojenost na ty, proti kterým se provinil. Byl jsem podrážděný vůči Elizabeth, protože jsem jí ublížil. Paradoxní, směšná nespravedlnost. Ze všech nesmyslných křivd je právě tato nejčastější. Propletl jsem se s těžkým boxem opatrně úzkými uličkami vesnice a zamířil na severovýchod po silnici, po které jsem přijel z Londýna. Široká, zvlněná krajina, žádné stromy, jen tu a tam shluk křovin, nízkých, převládajícími větry ke straně skloněných. Žádné domy. Řada sloupů elektrického vedení. Šedavé prosincové nebe, ocelové mraky. Chladná, neromantická krajina se naprosto přesně hodila k mému rozpoložení.

Po silnici jezdilo málo vozů. Spojovala jen Nortonovu vesnici se dvěma dalšími, nebyla ani ohrazena ploty. Na horizontu proti mně se objevila šedomodrá cortina. Jela rychle. Uhnul jsem ke krajnici, abych jí uvolnil cestu. Projela kolem mne po té úzké cestě nesmyslnou rychlostí.

Byl jsem v myšlenkách tak soustředěný na Elizabeth, že chvíli trvalo, než jsem si uvědomil hrozivost situace. Zběžně jsem zahlédl tvář řidiče cortiny. Vtom jsem si s úlekem vzpomněl, odkud tu tvář znám. Byl to jeden z chlapů Charlieho Bostona, muž z vlaku. Ten velký.

Ani prosincový chlad nezabránil tomu, abych se zpotil. Sešlápl jsem plyn. Cítil jsem, jak to vzadu s Tiddely Pornem zamávalo. Tiše jsem doufal, že řidič vozu byl natolik soustředěný na to, aby kolem mne projel, že

si mne nevšiml. Měl ale spolujezdce.

Zadíval jsem se do zpětného zrcátka. Cortina zmizela za kopcem. Nebyla to jistě náhoda, že se hoši od Charlieho Bostona hnali do vesnice u farmy Nortona Foxe. To znamená, že místo úkrytu Tiddely Poma musel někdo vyzradit hodně rychle, když ti dva stačili přijet až z Birminghamu. Kdopak jim asi řekl, kde Tiddely Poma najdou? Zasmušile jsem si říkal, že mi to v tu chvíli může být jedno. Teď je důležité, aby se kůň zase ztratil.

Podíval jsem se znovu do zpětného zrcátka. Cortina nikde. Jel jsem dobrou stovkou za hodinu po silnici, po které bylo nejmoudřejší jet tak čtyřicet. Za mnou v boxu bušila do podlahy kopyta koně. Nelíbilo se mu, jak to s ním hází. Musí se s tím smířit, aspoň do té doby, než se dostanu z téhle silnice vedoucí pahorkatinou. Byla příliš málo frekventovaná a daleko široko nebezpečně přehledná.

Když jsem se znovu podíval dozadu, objevil se vzadu na horizontu, za dvěma kopečky, malý modrý puntík. Třeba to nejsou oni, utěšoval jsem se. Znovu jsem se ohlédl. Byli to oni. Zaskroval jsem od plíc. Ručička na tachometru vylezla na sto deset. Víc to nešlo. Nohu jsem měl na podlaze. Blížili se. Snadno mne dohoní.

Nikde nablízku nebylo město, ve kterém bych se jim mohl ztratit. Jakmile se na mne přilepí, už se jich celý den nezbavím, budou se mne držet, aby zjistili, kam Tiddely Poma vezu. I kdybych jel osobním vozem, těžko bych jim ujel s nemotorovým přepravním boxem. Rychle jsem zhodnotil situaci. Nacházel jsem útěchu jedině v naději, že chlapi od Charlieho Bostona používají spíš pěstí než rozum.

Zatím rozum skutečně neuplatňovali. Rychle se ke mně blížili a vytrvale troubili. Třeba si mysleli, že já je nepoznal, když kolem mne projížděli v opačném směru, že netuším, kdo mne chce předjet.

Pokud mne chtějí předjet, pak to znamená, že mne nehodlají sledovat. Zařal jsem zuby. Pokud mne nehodlají sledovat, pak je to proto, že mají v plánu vyřídít Tiddely Poma teď, právě tady. Co hodlají udělat se mnou, na to jsem raději nemyslel, třásla se mi z toho žebra. Polkl jsem. O další výprask jsem opravdu nestál. Věděl jsem, že těm chlapům je tentokrát jedno, jestli něco natrhnou nebo ne.

Držel jsem se uprostřed silnice, aby kolem mne cortina nemohla projet. Nepřestávali troubit. Vzadu dusal Tiddely Porn. Ubral jsem plyn a snížil rychlost na sedmdesátku, vůz byl hned lip ovladatelný. Ted uhadnou, že vím, kdo za mnou jede. Snad jim to situaci neusnadní.

Přede mnou se vyhoupl v protisměru nákladní vůz se senem. Náklad přesahoval postranice. Podvědomě jsem ještě víc zpomalil a začal se sunout ke kraji. Vtom se ve zpětném zrcátku objevil předek cortiny, až jsem ho měl u zadní osy. Rychle jsem strhl vůz zpět do středu silnice. Řidič přibližujícího se nákladního vozu na mne zuřivě blikal světly. Když už to začínalo vypadat na čelní srážku, začal také zuřivě troubit. Stočil jsem volant ke straně na poslední chvíli, kdy už nákladní vůz skoro stál, zoufale brzdil. Zahlédl jsem rozběsněnou tvář řidiče. Hrozil mi pěstí. Projel jsem kolem něho jen o chloupek. Dobrý chloupek.

Cortina se mne pokusila předjet v okamžiku, než jsem se znovu dostal do středu silnice. Tentokrát jsem ucítil náraz, jak jsem vybočil cortině před nosem. Zpomalili a dodržovali odstup asi tři metry. Zůstanou za mnou, dokud nedosáhnou svého, říkal jsem si nešťastně.

Asi po kilometru mne čekalo Waterloo, křižovatka se stopkou. Budu muset zastavit před hlavní, nebo riskovat, že se srazím s vozem jedoucím plným právem plnou rychlostí po hlavní silnici. Mohl bych zabít nevinného motoristu nebo jeho ženu, děti... Když zastavím, cortina mě pak snadno předjede, až se znovu dáme do pohybu, má lepší akceleraci, předjede mě, ať odbočím kamkoli, doprava, jak jsem se chystal, doleva, na Londýn, nebo ať pojedu rovně dál, bůhví kam.

Na křižovatce nebude nikdo, kdo by mi pomohl. Nebude tam na nás čekat policejní vůz ani vůz autoklubu s klidně pokuřujícím mechanikem, nebude tam žádný náhodný zachránce.

V jednom příkřejším kopci jsem chtěl přeřadit na dvojku a na okamžik jsem zapomněl na instrukce Nortonova řidiče. Rychlostní skříň vypovídala poslušnost a tíha boxu vůz málem zastavila. Pak se kolečka konečně do sebe správně zaklesla a já s ostudným poskočením vyrazil. Chlapci Charlieho Bostona za mnou nepřestávali plýtvat energií. Vytrvale troubili a vesele si vybíjeli baterii.

Přidal jsem plyn. Vůz poskočil s větší rychlostí. Bostonovi chlapci mezitím zaznamenali, co je před námi, a došli určitě k závěru, že před hlavní silnicí nehodlám zastavit. Zpětným zrcátkem jsem pozoroval, jak také přidali, aby se udrželi v závěsu až ke křižovatce a dál.

Sto padesát metrů od stopky jsem dupl na brzdu, jako by přede mnou byl okraj propasti. Reakce byla větší, než jsem očekával. Box se otrásl, zakymácel a šel do smyku. Zadek se smýkl po vozovce, zachytil o krajnici a znovu se zakymácel. Měl jsem strach, že se to celé převrhne. Místo toho se vzadu ozvala rána, zvuk bortícího se plechu, jak se od boxu odrazila cortina.

Kola boxu zakvílela a zastavila se. Box stál rovně a ve správném směru.

Zatáhl jsem ruční brzdu a vyskočil z vozu, ještě než se všechno sklo z cortiny stačilo vysypat na silnici.

Šedomodrý vůz ležel na boku a na břicho mu foukal vítr. Byl dobrých dvacet metrů za boxem. Měl pořádně promáčknutou střechu, jistě se přes ni převálil. Cestou ke cortině jsem litoval, že u sebe nemám žádnou zbraň. Byl jsem ve velkém pokušení nasednout a ujet, aniž bych se podíval, co se stalo s cestujícími.

Uvnitř vozu byl jeden, ten velký, řidič, velice živý, vražedně zuřil. Pravý kotník měl sevřený mezi pedály, takže s ním nemohl pohnout. Muselo to pekelně bolet. Obrátil jsem se k němu zády a jeho hlasitě žádosti o pomoc jsem ignoroval. Bylo mi jasné, že jakmile bych se ocitl v jeho dosahu, pomstychtivost by zvítězila nad bolestí.

Druhý Bostonův člověk při bouřce vypadl z vozu. Našel jsem ho na travnaté krajnici, ležel na břiše s obličejem v trávě. Nahmatal jsem mu puls. Ano, byl také živý. S obrovskou úlevou jsem se vrátil k boxu, otevřel postranní dvířka a vylezl nahoru, abych se podíval na Tiddely Poma. Klidně, byť káravě se na mne zadíval. Pak nadzdvihl ocas a vyprázdnil se.

„Kamaráde, ty jsi v pořádku,“ řekl jsem nahlas. Hlas mi přeskakoval rozčilením. Přetřel jsem si rukou šíji a pokusil se usmát. Měl jsem sto chutí následovat Tiddely Poma. Taky se mi chtělo zvracet.

Opravdu se zdálo, že koni ta poněkud neortodoxní přeprava nijak neublížila. Několikrát jsem se zhluboka nadechl a poplácal ho po zadku. Pak jsem seskočil na silnici a prohlédl si vůz. Rozbité zadní koncové světlo a lehce promáčkнутý blatník (byl ze silného plechu), jinak škoda žádná. Doufal jsem, že mi Luke-John povolí vyúčtovat opravu vozu redakci. Charlie Boston to jistě nezaplatí.

Bezvědomý muž se začínal probírat. Viděl jsem, jak si sedá, jak svírá hlavu v dlaních a snaží se pochopit, co se stalo. Slyšel jsem, jak jeho kolega ve voze hlasitě sakruje a křičí. Úmyslně zvolna jsem nastoupil za volant boxu, nastartoval a opatrně vyjel.

Od samého začátku jsem neměl v úmyslu jet daleko. Vezl jsem Tiddely Poma do nejbezpečnějšího útočiště, jaké existovalo. Vezl jsem ho do stájí závodistiště Heathbury Park. Tam bude za vysokou zdí pod ochranou bezpečnostních hlídek. Kdokoli chce vstoupit do stájí kteréhokoli závodistiště, musí mít propustku. Ani majitelé koní nesmějí dovnitř, jen v doprovodu trenérů.

Willy Ondroy, se kterým jsem se předtím telefonicky domluvil, přislíbil, že se Tiddely Poma ujme a uchová v tajnosti jeho totožnost. Stáje budou od oběda v každém případě už přijímat koně a od toho okamžiku také nastoupí bezpečnostní hlídky. Prý smím Tiddely Poma přivést kdykoli po poledni, prý se mezi ostatními koňmi ztratí, prý jich přijede spousta na dostihy, které se mají konat následující den. Pokud někdo posílá na dostihy koně z větší dálky než sto padesát kilometrů, pošle je o den dřív a nechá je přes noc ve stájích závodistiště. Když třeba někdo ze vzdálenějších stájí posílá na určité závodistiště dva koně, z nichž jeden má běžet řekněme v pátek a druhý v sobotu, pošle oba už ve čtvrtek a nechá je na závodistišti dvě i tři noci. Jestliže tam zůstane Tiddely Poma dvě noci, nebude to tedy nijak nápadné. Jediné, co by mohlo někoho zarazit, že Tiddely Poma neměl k sobě žádného stájníka. Willy Ondroy slíbil, že tuto nepříjemnou okolnost nějak vyřeší.

Když jsem se blížil, už mě vyhlížel a vykročil mi naproti přes trávník před stájemi, abych nemusel vystupovat. Otevřel druhá dvířka vozu a sedl si vedle mne.

„Je tu spousta stájníků, kteří vás znají od vidění,“ vysvětloval a ukázal na další boxy, ze kterých právě vykládali. „Kdyby vás zahlédli, okamžitě by věděli, že nevezete nikoho jiného než Tiddely Poma. Jestli jsem vše správně pochopil, tak na nás nechcete uvalit zbytečné starosti, abychom se tu museli bránit proti tlupě darebáků snažících se koně nějakým způsobem poškodit. Mám pravdu?“

„Jistě,“ přikývl jsem vděčně.

„Tak jeďte dál, rovně a pak doleva, projedete bílou brankou, pak znovu doleva a zastavíte vzadu za naším domem. Ano?“

„Jistě,“ znovu jsem přikývl. Jel jsem podle jeho instrukcí, vděčný za to, jak rychle pochopil to nejpodstatnější a jak věcně, přesně umí rozhodovat. Správný tryskový pilot.

„Promluvil jsem s vedoucím závodistiště,“ řekl. „Sluší se to. Bezpečnost ve stájích je jeho záležitost, takže jsem ho musel do věci zasvětit. Doufám, že proti tomu nic nemáte. Je to velmi poctivý člověk. Shání teď pro Tiddely Poma vhodného stájníka. Stájník samozřejmě nebude vědět, o jakého koně se jedná.“

„Výborně,“ ulevilo se mi.

Zastavil jsem a oba jsme vystoupili. Willy Ondroy prohlásil, že nejlepší bude, když kůň zatím zůstane tam kde je, dokud si pro něho vedoucí závodistiště nepřijde. Jestli prý bych si mezitím nedal čaj? Podíval se na hodinky. Byly za deset minut čtyři. Zaváhal. Nebo jestli bych si nedal skleničku whisky?

„Proč whisky?“ zeptal jsem se.

„Nevím, asi se mi zdá, že vypadáte, jako byste ji potřeboval.“

„Asi jste to odhadl správně.“ Pracně jsem se usmál. Pátravě se na mne zadíval, ale já jsem mu dost dobře nemohl říct, že jsem málem zabil dva lidi, jen aby se mi zdařilo Tiddely Porna dovézt bezpečně až k němu. Neřekl jsem mu, jaké jsem měl štěstí, že jsem ty lidi přece jen zdržel na místě. Neřekl jsem mu, že jsem ušel bití jen díky tomu, že jsem se zachoval velmi tvrdě a surově. Raději jsem nemyslel na to, jak by to druhé bití dopadlo. Nedivil jsem se, že jsem vypadal na whisky. Potřeboval jsem se napít. Chutnala skvěle.

13

Když jsem se vrátil, moc jsem Nortona Foxe nepotěšil. Zaslechl, jak vůz kodrcá po dvoře, a vyšel mi naproti. Venku už byla tma, ale před domem a stáje svítla světla. Ještě víc světla proudilo z otevřených vrat stájí, kde stájníci právě pilně vykonávali večerní práce. Zastavil jsem, vylezl celý ztuhlý a podíval se na hodinky – za deset minut šest. Zpátky jsem jel dvě hodiny oklikou, aby řidič nemohl podle najetých kilometrů odhadnout, kam jsem Tiddely Porna vezl. Cestu ze stájí Heathbury jistě dobře znal a hned by poznal, kde jsem byl, a uhádl, kde je kůň. Tím by celá ta odpolední námaha byla k ničemu.

„Čekají vás nepříjemnosti, Tyre,“ řekl Norton Fox zachmuřeně, když ke mně došel. „Prosim vás, co jste vyváděl? Nejdřív se tu objevil člověk se senem, celý rozzuřený, že prý náš box jel jak šílený přímo proti němu, za volantem nějaký blázen a že se určitě musel někde nabourat. Pak jsme se doslechli, že na křižovatce u Long Barrow skutečně k nějaké bouračce došlo a že s tím měl nějaký přepravní box cosi společného. Policie už tu byla a už se nás vyptávali.“

„Ano. Je mi to líto, Nortone. Obávám se, že váš box má promáčkнутý blatník a rozbité koncové světlo. Tomu člověku, co vám vezl seno, se omlouvám. Na policii zavolám.“

Porušení bezpečnosti při jízdě. Přinejmenším. Těžko prokázat, že šlo o sebeobranu.

Norton málem vybuchl. „Člověče, co jste vyváděl?“ Neměl náladu na žertování.

Vtom vyšla jeho sekretářka, že ho volá telefon. Čekal jsem vedle boxu, dokud se nevrátil, a zasmušile jsem se snažil rozpomenout, jaký je rozdíl mezi opomenutím povinností řidiče, nedodržením přiměřené rychlosti a obecným ohrožováním účastníků silničního provozu, také jsem se snažil vzpomenout, jak se takové hříchy trestají. Nezůstal jsem na místě nehody. Nehlásil jsem nehodu. Co za to může být?

Norton se vrátil trochu méně rozzlobený. „To byla policie,“ řekl úsečně. „Trvají na tom, že s vámi chtějí mluvit; nicméně ti dva, co havarovali, utekli z nemocnice, z úrazovky a policie zjistila, že ta cor-tina je kradená. Takže už nejsou tak pevně přesvědčení, že jste tu nehodu zavinil vy, navzdory tomu, co jim vyprávěl ten řidič se senem.“

„Ti dva v cortině šli po Tiddely Pomovi,“ řekl jsem suše, „a taky ho málem dostali. Neškodilo by, kdybyste řekl Victoru Ronceymu, že všechny ty preventivní akce přece jen nebyly zbytečné.“

„Už odjel domů.“ Šel za mnou k mé dodávce a cestou mi vysvětloval, jak se dostanu na místní policejní stanici.

Zarazil jsem ho. „Já tam teď nepojezu, ať přijdou za mnou. Nejlíp v pondělí. Můžete jim to vyřídit.“

„Proč zrovna v pondělí?“ Tvářil se nechápavě. „Proč ne teď?“

Odpověděl jsem bez vytáček. „Protože jim můžu říct, kde nejspíš ty chlapy z cortiny najdou, a tak jim řeknu, o co jim šlo. Jenže bych rád, aby nevydávali zatykač dřív než v pondělí, jinak by celá záležitost byla sub judice a já bych v Blaze nemohl otisknout ani slovo. Po všech těch útrapách si zasloužím ten nedělní článek.“

„Já se z vás zblázním,“ vzdychl. „Policii se to nebude líbit.“

„Tak jim to proboha nevykládejte,“ řekl jsem podrážděně. „Svěřil jsem to jenom vám. Až se vás budou ptát, kde jsem, pokud se vůbec budou ptát, prostě jim řekněte, že se s nimi spojím, že nevíte, kde bydlím, a že se oni se mnou mohou spojit prostřednictvím redakce, pokud by to spěchalo.“

„Jak myslíte,“ řekl s určitými pochybami. „Když myslíte, tak dobře. Mně se ale zdá, že si říkáte o vážné nepříjemnosti. Nevím, jestli Tiddely Porn opravdu stojí za to.“

„Tiddely Porn, Brevity, Polyxenes... a všichni ostatní... Ani jeden z nich jednotlivě nestojí za to, aby na sebe člověk přivolával tolik těžkostí. Právě proto ten podvod tak vzkvétá.“

Přestal se tvářit kriticky. Usmál se. „Snad mně nakonec nechcete tvrdit, že Blaze jde víc o to, aby zvítězila spravedlnost, než o senzaci.“

„My to často tvrdíme,“ řekl jsem suše.

Jel jsem pomalu domů, unavený a skleslý. Za normálních okolností jsem obtíže považoval za sůl denního chleba, stimulovaly člověka. Působily pozitivně. Byl to faktor, který jsem vítal. Jenže za normálních okolností nezasahovaly pracovní potíže tak hořce do mého manželství a nehrozily mi fyzickým násilím. Ačkoli jsem už začínal věřit, že Tiddely Pom skutečně v dostihu poběží, úspěšné odhalení a zlikvidování

dostihového podvodu mně tentokrát nepřinášelo obvyklý pocit povznášejícího uspokojení. Jen pachut' pelyňku a popela. Smutek dneška a bezvýhlednost zítřků.

Zastavil jsem se cestou v redakci. Luke-John už byl pryč. Zastihl jsem ho doma.

„Prosím tě, chci ti jenom říct, že Tiddely Pom je ve stájích závodistiště Heathbury Park, hlídá ho jeden bývalý policista a jeden velký německý ovčák. Ředitel a vedoucí závodistiště vědí, co to je za koně, jinak nikdo. V pořádku?“

„Velice v pořádku, to bych řekl,“ odpověděl spokojeně. „Ted už tedy můžeme počítat s tím, že Tiddely Pom v Lamplighteru startovat bude. Udělalo nám to dobrou reklamu a zajímalo to čtenáře, ale stejně si myslím, Tyre, že jsme to s tím nebezpečím trochu přeháněli.“

Z toho jsem ho vyvedl. „Lidé Charlieho Bostona byli dnes v půl třetí kousek od stájí Nortona Foxe.“

„Panebože! Takže je to všechno pravda!“

„Tys to bral jako senzaci pro Blaze, vid.“

„No...“

„Je to tak. No nic, chlapci Charlieho Bostona měli menší havárku s vozem, takže jsou zase vedle, nemají tušení, kde by Tiddely Pom mohl být, kam jsem ho zavezl.“

„Jakou havárku?“

„Najeli do přepravního boxu. Počínali si neopatrně. Trošku jsem zabrzdil a oni byli za mnou a nedodržovali bezpečnou vzdálenost.“

Polekané ticho. Pak se zeptal: „Zabili se?“

„Ne, nestalo se jim dohromady nic.“ Vyprávěl jsem mu stručně, co se odpoledně sběhlo. Reagoval podle očekávání. Dychtivě, rozčileně mi radil.

„Koukej se policii do neděle vyhýbat.“

„Samozřejmě.“

„Tyre, to je velká věc.“

„Ano.“

„Koukej, hned dnes večer napiš první předběžnou verzi a ráno mi to přines. Pak si o tom promluvíme a konečnou verzi mi můžeš zatelefonovat v sobotu po dostihu.“

„Dobře.“

„Prosím tě, zavolej Ronceyho, ano? Řekni mu, že je kuň v bezpečí a že za to může poděkovat jedině Blaze.“

„Možná, že mu zavolám.“

Položil jsem sluchátko. Měl jsem chuť nechat Ronceyho plavat. Cítil jsem se unavený a chtěl jsem jít domů. Až přijdu domů, říkal jsem si, nebude lip, jen se budu trochu víc nenávidět a dělat si větší výčitky. Roncey zdvihl sluchátko hned po prvním zazvonění. Nemusel jsem mu už nic vykládat, mluvil předtím s Nortonem Foxem.

„Tiddely Pom je v pořádku a v bezpečí,“ ujišťoval jsem ho.

„Dlužím vám omluvu,“ řekl úsečně.

„Jako by se stalo.“

„Poslyšte, něco mi ale vrtá v hlavě, a to hodně.“ Odmlčel se. Musel přemoci svou hrdost. „Nevíte... nemáte tušení... jak se tam ti chlapi mohli tak rychle dostat?“

„Myslím si totéž, co vy, vyzradil nás váš syn Pat.“

„Já ho snad přerazím!“ Vybuhl s upřímnou zuřivostí, která se nijak nepodobala otcovskému hněvu.

„Něco vám řeknu, být na vašem místě, tak bych ho nechal své koně jezdit na všech dostizích, nejen na těch zcela bezvýznamných.“

„Co mi to prosím vás povídáte?“

„Že se Pat cítí přehnaně ukřivděný. Posíláte na dostihy kdekoho, jenom ne jeho, a s tím se nedokáže vyrovnat.“

„Nemá dost zkušeností,“ namítl.

„A jak si myslíte, že je získá, když mu nedáte šanci? Ničím se jezdec nenaučí tolik, jako když jede dobré koně v dobrých dostizích.“

„Mohl by to prošvihnout,“ řekl bojovně.

„Ale taky by mohl vyhrát. Dal jste mu vůbec někdy pořádnou příležitost?“

„Dobře, ale vyzradit, kde je Tiddely Pom... co tím chtěl získat?“

„Jednoduše vás trestal, to je všechno.“

„Všchno!“

„Nakonec to dobře dopadlo.“

„Já toho kluka nenávidím!“

„Tak ho pošlete jinam, do jiných stájí. Dejte mu nějaké kapesné, ať má z čeho žít, ať zkusí, jak mu to půjde, jestli na to má, aby se z něho stal profesionál. Potřeboval by to. Když budete lidi příliš srážet v jejich ambicích, nemůžete se divit, když se po vás oženou.“

„Je povinností syna, aby pracoval se svým otcem. Zvlášť když jde o syna farmáře.“

Povzdechl jsem si. Měl názory staré dobře půl století, ať mu člověk vykládá, co chce a jak chce, už se nezmění. Řekl jsem, že se uvidíme v sobotu, a zavěsil jsem.

Nedostatek loajality Pata Ronceyho se mi taky pranic nelíbil, v tom jsem byl s jeho otcem zajedno. Chápal jsem syna, ale nemohl jsem jeho počínání schvalovat. To určitě ne.

Někdo z lidí, kteří přišli vyzvídat na Ronceyho farmu, musel nějak vycítit Patovu nespokojenost a nejspíš Patovi nechal telefonní číslo, aby zavolał, kdyby se přece jen dozvěděl, kde Tiddely Porn je. Měl příležitost se otcí pomstít. Připouštěl jsem, že si Pat mohl myslet, že tajemství vyzrazuje jen nějakému konkurenčnímu novináři, ale i tak, jistě počítal s tím, že to takový novinář okamžitě roztroubí po celé zemi a že se to donese i k těm uším, ke kterým se to za žádnou cenu donést nemá. Výsledek stejný. Ovšem ti lidé od Charlieho Bostona dorazili na místo tak rychle, že s Patem nejspíš mluvil ten člověk v plášti do deště, šofér, nebo možná dokonce sám Vjoers-terod.

Určitě za tím je Pat. Stájnici Nortona Foxe mohli něco vyzradit novinářům, ale nemohli být ve styku s Vjoersterodem nebo s Charliem Bostonem, protože nemohli tušit, že po koni jdou, pravděpodobně ani nevěděli o jejich existenci.

Jel jsem dál směrem na Londýn. Zajel jsem s dodávkou do garáže. Zamkl jsem garáž. Pomalu, bez elánu jsem vyšel po schodech k našemu bytu.

„Nazdar,“ vítala mne Elizabeth vesele.

„Nazdar, zlato.“ Políbil jsem ji na tvář.

Paní Woodwardové to uvítání jistě připadalo zcela normální. Smutek, který jsme si navzájem četli v očích, normální nebyl.

Paní Woodwardová si oblékla tmavomodrý kabát a pro jistotu se ještě jednou podívala na hodinky, jestli opravdu je za deset minut celá a ne deset minut po. Vysloužila si tři hodiny přes čas, ale byla by brala i víc. Uvažoval jsem o tom, jestli bych ty její přesčasy nemohl naučťovat redakci.

„My už jsme se najedly,“ hlásila paní Woodwardová. „Vám jsem nechala večeři v troubě. Stačí, když ji zapnete, pane Tyrone.“

„Děkuji.“

„Tak dobrou noc, zlatíčko,“ zavolala na Elizabeth.

„Dobrou...“

Přidržel jsem jí dveře, ona kývla, usmála se a slíbila, že ráno přijde přesně. Vděčně jsem jí poděkoval.

Věděl jsem, že přijde přesně, paní

Woodwardová byla laskavá, naprosto spolehlivá a nepostradatelná. Tiše jsem doufal, že mi ten šek z Tally pošlou co nejdřív.

S Elizabeth jsme se sice hezky přivítali, ale pak už jsme nevěděli, co bychom si řekli. I ty nejběžnější otázky a poznámky se najednou zdály ošidné, jako když člověk kráčí po tenkém ledě.

Když zazvonil zvonek u dveří, oběma se nám ulevilo.

„Paní Woodwardová nejspíš něco zapomněla,“ řekl jsem. Odešla sotva před deseti minutami..

„Nejspíš,“ přikývla Elizabeth.

Otevřel jsem dveře netuše nic zlého. Dveře se rozletěly a narazily do zdi pod vahou obrovitého chlapa v černém. Vrazil mi tvrdou pěst v rukavici do břicha a jakmile jsem nadzdvihl hlavu, vzal mě něčím těžkým po týle.

Na kolenou na zemi jsem lapal po dechu a díval se, jak do dveří vstupuje Vjoersterod, jak se rozhlíží, jak jde do pokoje. Noha v černé botě kopnutím zabouchla dveře. Ozvalo se zasvištění a mezi lopatky mi dopadla další rána. Elizabeth vykřikla. Zdvihl jsem se potácivě na nohy a chtěl jít za ní. Ten obr... byl to Ross, šofér... mě chytil za loket a zkroutil mi ruku za zády.

„Hezky si sedněte, pane Tyrone,“ řekl Vjoersterod klidně. „Tady se posaďte.“ Ukázal na čalouněnou stoličku, na které ráda sedávala paní Woodwardová, když pletla, protože jí při práci nepřekážela žádná opěradla.

„Tyre!“ Elizabeth stoupal hlas rozčilením a strachem. „Co se děje?“

Neodpověděl jsem. Cítil jsem se jako omámený a poražený. Když mě Ross pustil, dosedl jsem na stoličku a snažil se ovládnout, až se podívám na Vjoersteroda.

Stál Elizabeth u hlavy a spokojeně mě pozoroval.

„Takže teď víme, jak si stojíme, pane Tyrone. To jste opravdu tak domýšlivý a myslel jste si, že vám projde, když se mi postavíte na odpor? Kdepak, to neprojde nikomu, pane Tyrone, nikomu na světě.“ Neodpověděl jsem. Ross stál krok za mnou, stranou. V ruce držel věc, kterou mě předtím praštil, a mírně s ní houpal. Byl to krátký, hruškovitý obušek. Proti téhle těžké zbrani byly boxery goril Charlieho Bostona úplná legrace. Přemohl jsem se a nesáhl si na bolavé místo za krkem.

„No tak co, pane Tyrone,“ řekl Vjoersterod, jako by o nic nešlo. „Kdepak je Tiddely Porn?“

Když jsem okamžitě neodpověděl, pootočil se a pečlivě přidržel špičku boty nad vypínačem elektrického přívodu, od kterého vedl kabel k Elizabethinu ventilátoru. Elizabeth sklonila hlavu ke straně, podívala se, kam se dívám já, a pochopila, k čemu se chystá.

„Ne!“ Vykřikla zděšeným, nepřičetným, vysokým hlasem. Vjoers-terod se usmál.

„Kde je?“ obrátil se ke mně.

„Je ve stájích závodistiště Heathbury Park.“

„No vida.“ Odtáhl nohu a postavil ji na zem. „Nakonec to bylo docela snadné, že? Jde jen o to, najít slabé místo a tam pěkně přitlačit. Přišel jsem na to, že nikdo nikdy neriskuje život někoho, kdo je mu drahý, pro koně, nikomu za to žádný kůň nestojí.“

Mlčel jsem. Měl pravdu.

„Ověř si to,“ řekl Ross za mými zády.

Vjoersterodovi se zúžily oči. „To by se neodvážil, nelže.“

„Nenechal se vydírat, šel po tobě docela vážně. Ověř si to.“ Byla to rada, ne rozkaz. Ross byl víc než šofér, míň než rovnocenný partner.

Vjoersterod pokrčil rameny a sáhl po telefonu. Nejdřív volal na dotazy, pak do Heathbury. Prý aby ho spojili s ředitelem závodistiště.

Vzal to Willy Ondroy. Vjoersterod řekl: „Pan Tyrone mě požádal, abych vám zavolal a zeptal se, jak se Tiddely Porn usadil...“

Mlčky, s nehybným nažloutlým obličejem vyslechl odpověď. Nesmyslně jsem uvažoval o tom, že má asi tvář bez vrásek, protože se nepitvoří, nikdy se neusmívá a jen zřídka se mračí. Měl jen droboučké vějířky u očí, asi jak je mhouřil proti slunci ve své rodné zemi.

„Mnohokrát vám děkuji,“ řekl zdvořile a příjemně svým vznešeným velvyslaneckým hlasem.

„Zeptej se ho, ve kterém je boxu,“ napovídal Ross. „Zeptej se ho na číslo.“

Vjoersterod se zeptal a Willy Ondroy mu odpověděl.

„V osmašedesátce, ano, děkuji vám. Dobrou noc.“

Pečlivě položil sluchátko. Ticho se prohlubovalo. Doufal jsem, že odejde, teď když má, co chtěl, když dosáhl svého. Byla to slabá naděje, která brzy vyhasla.

Díval se na konečky prstů a pomalu řekl: „Je uspokojivé, pane Tyrone, že jste konečně uznal za vhodné s námi spolupracovat.“ Odmlčel se. „Nicméně, jednáme-li s vámi, vím, že jen tak snadno s trvalou spoluprací počítat nemohu, budu vás proto muset přesvědčit, že taková spolupráce je nutná.“

Ohlédl jsem se na Elizabeth. Asi ten Vjoersterodův složitý výrok nestačila sledovat. Ležela vyčerpaně a nehnutě, oči zavřené. Ulevilo se jí, protože jsem vyhradil, kde je Tiddely Porn. Myslela si, že tím všechno skončí, že všechno bude v pořádku.

Vjoersterod sledoval, kam se dívám, a uhadl, co si myslím. Přikývl. „U nás doma máme mnoho obětí dětské obrny odkázaných na umělé plíce, vyznám se v tom, vím, že je přívod proudu životně důležitý.

Vím, jak důležitý je nepřetržitý dohled. Jak blízko je od života k smrti. Je mi to všechno jasné.“

Mlčel jsem. Pokračoval: „Mnoho mužů od takto ochrnutých žen odchází. Jelikož jste u ní setrval, znamená to, že vám na ní skutečně záleží a že si nepřejete, aby se jí něco špatného přihodilo. Nemám pravdu? Možná říci, že jste to právě potvrdil, že? Nepromeškal jste ani vteřinu, okamžitě jste mi řekl, co jsem chtěl vědět.“

Zdržel jsem se komentáře. Chvilí počkal, pak pokračoval. To, co říkal, bylo v paradoxním, hrozivém kontrastu k tomu, jak to říkal.

„Požívám určité mezinárodní vážnosti, kterou si hodlám udržet. Nemohu si dovolit, aby se kdejaký pisálek pletl do mého podnikání a snažil se mě zesměšnit. Hodlám si to s vámi jednou provždy vyřídit, aby mezi námi bylo jasno, aby se vám dostatečně vtisklo do mysli, že se mnou není radno žertovat.“

Ross přikročil blíž. Po zádech mi přeběhl mráz. Dělal jsem, co jsem mohl, abych se tvářil stejně kamenně jako Vjoersterod.

Vjoersterod se chystal k další přednášce. Já bych ho poslouchal třeba celou noc, protože alternativní program nebyl nikterak lákavý.

„Jak mě Charlie Boston informoval, vyřadil jste oba jeho muže z akce. Boston si také nedá líbit, aby mu

někdo takto kazil pověst. Jelikož jste po jeho varovné akci ve vlaku naši lekci nepochopil a naopak na Bostona zaútočil, chci zjistit, jestli vás můj šofér nepoučí účinněji.“

Zastrčil jsem nohu pod stoličku, otočil se a vyrazil proti Rossovi. Jednu pěst jsem mu vrazil do břicha, druhou do nejcitlivějších míst. Zlomil se v pase, bylo to na něho příliš náhlé. Než se vzpamatoval, vytrhl jsem mu obušek z ruky a chystal se ho uhodit do hlavy.

„Tyre!“ vykřikla Elizabeth na samém pokraji zoufalství. Otočil jsem se, obušek v ruce, a setkal se s Vjoersterodovým nenávisným, ledovým pohledem.

„Okamžitě to pusťte!“

Měl nohu nad vypínačem proudu. Mne od něho dělily tři metry.

Třásl jsem se vzteky. Chvilí jsem váhal. Neovladatelně jsem toužil vrhnout se na něho, omráčit a odstranit ho z cesty, ze svého života, aspoň na nejbližší hodinu. Nemohl jsem si to dovolit. Stačil nepatrný pohyb špičky boty a přívod proudu se přeruší. Nemohl jsem riskovat, že bych se třeba nedostal k vypínači včas, že bych včas proud znovu zapnul. Vjoersterod byl přede mnou a Ross za mnou. Pod vahou přístroje by se Elizabeth zadusila během okamžiku.

Jestliže se nepřestanu bránit, zabije ji. Je toho schopný. Nechá ji umřít a já pak budu muset vysvětlovat, proč a jak k tomu došlo, třeba by mne i obvinili, že jsem její smrt zavinil. Žena, která je muži na obtíž... Myslel si, že o něm nic nevím, že nevím, jak se jmenuje. Myslel si, že kdyby Elizabeth zabil, nic by mu nehrozilo. Ne, nemohl jsem to riskovat.

Zvolna jsem spustil ruce dolů. Obušek upadl na zem. Ross se shýbl a zdvihl ho. Těžce dýchal.

„Sedněte se, pane Tyrone,“ řekl Vjoersterod. „A zůstaňte sedět, nevstávejte. Je vám to jasné?“

Stále ještě držel špičku boty nad vypínačem. Sedl jsem si. Všechno ve mně vřelo, ale nehnul jsem ani brvou. Netěšil jsem se na to, co přijde. Dvakrát během dvou týdnů... to bylo příliš.

Vjoersterod kývl na Rosse a ten mě vši silou uhodil obuškem přes ramena. Zvuk rány byl dost hrozný, pocit ještě horší.

Elizabeth vykřikla. Vjoersterod se na ni bezcitně podíval a požádal Rosse, aby zapnul televizi. Oba čekali, až se přístroj zahřeje. Ross nařídil zvuk na střední hlasitost. Vysílali zprávy. Ross vyhledal jiný kanál, kde hrála hudba k tanci. Bohužel jsem věděl, že si nikdo na ten hluk nepřijde stěžovat. Naši jediní blízcí sousedé nebyli doma, pracovali v noci, v jednom nočním podniku.

Ross se znovu rozmáchl obuškem. Instinktivně jsem se pokusil vstát, bránit se, napadnout je, utéct, prostě něco.

„Posaďte se,“ nařídil Vjoersterod. Podíval jsem se mu na nohu. Sedl jsem si. Ross se znovu rozmáchl.

Tentokrát jsem spadl ze stoličky na zem na kolena.

„Sednout!“ zavelel Vjoersterod. Prkenně jsem vstal a poslechl.

„Ne,“ zašeptala Elizabeth třesoucím se hlasem. „Prosím ne!“

Podíval jsem se na ni. V očích měla hrůzu, byla vyděšená k smrti. Bylo tam ještě něco... zoufalá prosba.

V tu chvíli jsem si uvědomil, jak se bojí, že nevydržím a řeknu si, že mi nestojí za to, a pokusím se nějak ty chlapy zarazit, aby mě přestali týrat, i za tu cenu, zejí vypnou dýchací přístroj. Vjoersterod věděl, že to neudělám. Je to paradoxní, říkal jsem si s černým humorem, ten člověk mě zná líp než moje vlastní žena. Pak už to netrvalo dlouho. Stejně jsem dospěl do stadia, kdy jsem už přestal vnímat jednotlivé rány, spíš jsem měl pocit, jako kdyby někdo stále přidával k nezměrné tíze, jako by mi na ramenou spočívalo břímě celého světa. Atlas se mnou vůbec nemohl soutěžit.

Nepostřehl jsem, kdy dal Vjoersterod Rossovi pokyn, aby přestal. Dlaně jsem si tiskl k ústům a prsty na čelo. Nějaký idiot na obrazovce radil divákům, aby na svět hleděli zvesela. Ross ho vypnul uprostřed slova.

„Ach bože,“ šeptala Elizabeth. „Ach bože!“

Vjoersterod ji kultivovaným, věcným hlasem utěšoval: „Milá paní Tyronová, mohu vás ubezpečit, že můj šofér dovede být daleko nepříjemnější. Doufám, že si uvědomujete, že vašemu muži ponechal lidskou důstojnost.“

„Lidskou důstojnost!“ hlesla Elizabeth tiše.

„Zajisté. Můj šofér svého času pracoval u nás doma ve vězeňských táborech. Ví, jak člověka pokořit.“

Nepovažoval jsem nicméně za vhodné, aby podobné metody uplatnil na vašem muži.“

„Odkud jste?“ zasípěla. „Odkud?“

Neodpověděl jí. Obrátil se ke mně.

„Pane Tyrone, kdyby vás snad napadlo ještě jednou se mi vzepřít, dovolím svému šoferovi, aby si počínal, jak sám uzná za vhodné... Jakkoli. Je vám to jasné?“

Nefekl jsem ani slovo. Opakoval podrážděně: „Tak rozuměl jste?“

Přikývl jsem.

„Dobře, pro začátek jsme se dohodli. Zatím jen pro začátek. Žádám od vás ještě něco konstruktivního. Budete pro mne pracovat. Budete psát do vašich novin, co já budu chtít. Co vám řeknu, abyste napsal, tak napíšete.“

Zvolna jsem sundal ruce z tváří a položil si je na kolena.

„To nemůžu,“ řekl jsem otupěle.

„Ale ano, uvidíte, že to půjde. Uvidíte. Budete muset. A ne aby vás napadlo dávat výpověď.“ Dotkl se vypínače špičkou naleštěné polobotky. „Nemůžete svou ženu hlídat bez ustání každou minutu, celý život.“

„Dobře,“ řekl jsem pomalu. „Budu psát, co budete chtít.“

Chudák Bert Checkov, říkal jsem si stísněně. Pád ze sedmého poschodí. Mně by ale žádná pojišťovna nepomohla, nikdo by nezachránil Elizabeth od doživotí v nemocnici.

„Můžete zahájit už tento týden,“ pokračoval Vjoersterod. „Do nedělního čísla napíšete, že vaše články z posledních dvou týdnů se nezakládaly na pravdě, že nebyly podloženy fakty. Musíte nastolit takovou situaci, jaká byla, než jste se do věcí začal vměšovat.“

„Dobře.“

Opatrně jsem si pravou rukou ohmatal rameno. Vjoersterod mě pozoroval. Přikývl.

„Tohle si určitě zapamatujete,“ řekl rozvážně. „Snad vás utěší, řeknu-li vám, že řada těch, kteří si mi troufli zkřížit plány, už nežije. Vy mi budete prospěšnější živý. Pokud budete psát to, co budu chtít, vaší ženě se nic nestane a můj šofér vás nechá na pokoji.“

Pan šofér jistě netušil, že se chlapcům pana Bostona ani v nejmenším nevyrovná. Měl jsem předtím strach, ale teď jsem poznal, že ty boxery byly mnohem horší. Výsledky námahy pana šoféra byly krajně nepříjemné, ale nikoli zmrzačující. Tentokrát jsem zůstal akceschopný.

Elizabeth skoro plakala. „Jak jen můžete... jak můžete být tak suroví...“

Vjoersterodem to nepohnulo. „Překvapuje mne, že na svém muži tolik lpíte, zvážím-li, jak se zachoval s tou barevnou děvkou.“

Kousla se do rtů a odvrátila hlavu na polštáři.

Klidně se na mne podíval. „Takže vy jste jí to řekl.“

Nemělo smysl mu odpovídat. Kdybych mu řekl už v úterý, kde Tiddely Porn je, když se mne k tomu poprvé snažil donutit, ušetřil bych si mnoho trápení. Ušetřil bych Elizabeth, nedozvěděla by se o Gail. Ušetřil bych jí vši téhle hrůzy a strachu. Vybavila se mi jedna ze slavných vět Berta Checkova: „... někdy právě ty silný dostanou největší vejprask... jako v ringu... ty silný nikdy nevědí, kdy mají dost.“

Polkl jsem naprázdno. Bolest v ramenou mi vystřelovala do zad. Už mě to přestávalo bavit sedět na téhle stoličce. Paní Woodwardová ať si ji hezky odnese, už ji v bytě nechci.

Vjoersterod řekl Rossovi: „Nalej mu.“

Ross přešel k tácu, na kterém byla připravena whisky, dvě skleničky a sodovka. Whisky byla dobrá polovina. Ross odšrouboval uzávěr, vzal skleničku a zbytek whisky do ní nalil. Málem přetékala.

Vjoersterod kývl. „Vypijte to.“

Ross mi podal sklenici. Tupě jsem se na ni díval.

„Tak do toho, vypijte to.“

Nadýchl jsem se. Chtěl jsem protestovat. Vjoersterod pohnul špičkou boty směrem k vypínači. Vzal jsem skleničku a napil se. Jak pískal, tak jsem tancoval.

„Vypijte to všechno, rychle!“

Během posledních čtyřadvaceti hodin jsem skoro nic nejedl.

Alkohol sice snáším, ale přece jen plná sklenice nalačno, to přestávala legrace. Neměl jsem na vybranou. V duchu jsem proklínal Vjoers-teroda, ale whisky jsem vypil.

„Vypadá to, že se naučil poslouchat,“ poznamenal Ross.

14

Stáli nade mnou dobrých patnáct minut a dívali se na mne. Pak Vjoersterod zavelel: „Vstaňte!“

Vstal jsem.

„Otočte se kolem dokola.“

Otočil jsem se. Zakopl jsem, zakymácel se, pletly se mi nohy.

Vjoersterod spokojeně kývl. „Tak to by stačilo, pane Tyrone, pro dnešek je to všechno. Doufám, že s vaším nedělním článkem budu spokojený. Hleďte, abych byl spokojený.“

Přikývl jsem. Chyba. Roztočila se hlava. Zapotácel jsem se. Whisky se mi vstřebávala do krve s katastrofální rychlostí.

Vjoersterod a Ross beze spěchu odešli. Už neřekli ani slovo. Jakmile za nimi zapadly dveře, spěchal jsem do kuchyně. Elizabeth na mě něco volala, ale já jsem nesměl ztratit ani chvilku. Sáhl jsem na poličku po plechovce se solí, nasypal do skleničky tak na dva palce a dolil to vodou.

Zamíchal jsem sůl prsty. Neměl jsem čas hledat lžičku. Vypil jsem to. Chutnalo to jako koncentrovaný výtažek sedmi moří. Pálilo mě v krku. Musel jsem se přemoci a vypít ještě trochu. Začal jsem se dávit, ještě než tekutina dospěla k cíli a než s sebou vynesla ven zbytek whisky, který se ještě nestačil vstřebat žaludeční stěnou.

Opřel jsem se o dřez a zvracel a zvracel. Předtím jsem se pro potřebu Vjoersteroda potácel o trochu víc, než bylo třeba, ale alkohol už mě pevně držel, tak pevně, jak jsem se obával. Cítil jsem, jak se mi zatemňuje mozek, ruší koordinaci, brání v myšlení. Proti tomu není léku, to může spravit jen čas. Čas. Od chvíle, kdy jsem vypil sůl, uběhlo asi patnáct minut. Za deset minut, možná za dvacet, budu úplně opilý.

Nevím, jestli mě Vjoersterod donutil pít jen z pusté zloby nebo jestli sledoval nějaký cíl. V každém případě mi strašlivě zkomplikoval plány.

Vyláchl jsem si ústa čistou vodou a vzpřímil se. Těžký chomout bolesti na mých plecích připomenul, že mám i jiné potíže, nejen opilství, až jsem zaskučel. Šel jsem zpět k Elizabeth a cestou jsem se snažil nenarážet do zdí a do dveří. Sáhl jsem po telefonu.

Okno. Nemohl jsem si vybavit číslo.

Myslí!

Konečně se odněkud vynořilo. Ozval se mi Willy Ondroy.

„Willy, přestěhujte okamžitě toho koně z osmašedesátky. Ten člověk, co s vámi předtím mluvil, to byla opozice. Nasadte všechny hlídky, jaké kde splašíte, dejte koně do jiného boxu. Osmašedesátku dejte hlídat, třeba se vám podaří nějakého vetřelce chytit.“

„Tyre! Provedu.“

„Musím spěchat. Odpust'te mi ten zmatek.“

„Budte klidný, postaráme se o to, aby se ke koni nikdo nedostal. Jsem téhož názoru jako vy, je bezpodmínečně nutné, abychom se postarali o jeho bezpečnost až do dostihu.“

„Ti chlapi mohou být tvrdí.“

„To já jsem taky.“

Položil jsem sluchátko na Elizabethin speciální držák. Rázem mi bylo lip. Vtom jsem si uvědomil, jak se na mne Elizabeth vyděšeně dívá.

„Tyre, cos to udělal?“

Sedl jsem si na opěradlo křesla. Bylo mi zle. Byl jsem zbitý, zdeptaný a opilý.

„Poslouchej mě, zlato, poslouchej dobře, protože dvakrát to říkat nemůžu. Nemůžu zařídít, aby se všechno vrátilo do starých kolejí, nemůžu navodit takovou situaci, jaká byla před tímhle vším, než jsem napsal ty články, nemůžu ty články odvolat.“

„Tys jim to ale slíbil,“ přerušila mě nechápavě.

„Já vím, musel jsem. Ale udělat to nemůžu. Už jsem o všem informoval stevardy. Z toho nemůžu vycouvat, a taky nechci. Ten člověk je skutečný zloduch a někdo ho musí zneškodnit.“

„Ať se o to postará někdo jiný.“

„Ano, takhle vzniká nevolnictví.“

„Ale proč právě ty?“ zakvílela nešťastně. Chtěla opravdu vědět proč.

„Nevím... někdo to udělat musí.“

„Ale tys mu přece... nechal jsi ho...“ Zadívala se na mne s hrůzou. „On se vrátí.“

„Ano. Až zjistí, že Tiddely Porna přestěhovali a že se celé stáje hemží bezpečnostními hlídkami, pochopí, že jsem je tam varoval, a vrátí se. Proto musíme odtud. A to hned.“

„Přece ne teď?“

„Ano teď.“

„Ale Tyre... ta whisky... neměli bychom to nechat až na ráno?“

Zavrtěl jsem hlavou. Pokoj se rozkymácel. Přidržel jsem se křesla a počkal, až se zase uklidní. Ne, ráno budu příliš ztuhlý, nepohyblivý, bude mi určitě mnohem hůř než teď. Ostatně ráno už by mohlo být pozdě. Do Heathbury a zpět rollsem to nepotrvá ani celé tři hodiny.

„Zavolej Sue Davisovou a zeptej se, jestli by nám Ron nemohl přijít na pomoc. Jdu dolů a vyjedu s vozem. Ano?“

„Já nechci pryč.“

Chápal jsem, že se jí nechce. Její život visel na tak tenkém provázku, že měla strach i z dlouho plánovaného jednodenního výletu a cítila se cestou nesvá. Takhle se vyřítit ven uprostřed noci jí připadalo nebezpečné, zdálo se jí bezpečnější zůstat doma. Já věděl, že to je naopak.

„Musíme pryč,“ řekl jsem. „Bezpodmínečně musíme.“

Opatrně jsem vstal a soustředil se na přímou chůzi ke dveřím. Jakžtakž se mi to podařilo. Dolů po schodech. Otevřel jsem vrata garáže, nastartoval dodávku a vycouval na dvůr. V garáži byly nové baterie k Elizabethině pumpě. Odnosl jsem je do vozu a usadil na místo. Přepadla mne nevolnost a závrať vlna za vlnou, kdykoli jsem sklonil hlavu. Báł jsem se, že mě přestane poslouchat mozek, šplouchalo v něm mnoho whisky. Příliš mnoho.

Vyšel jsem nahoru. Elizabeth měla sluchátko u ucha. Tvářila se ustaraně.

„Nikdo to nebere, Sue a Ron asi někam šli.“

V duchu jsem zaklel. Přesun do auta bez další pomoci je obtížný i za naprosto optimálních okolností. V optimálních okolnostech jsme se nenacházeli.

Vzal jsem sluchátko, přerušil marné zvonění k Davisovým a vytočil číslo Antonia Perelliho. K mé nevýslovné úlevě se ozval.

„Tonio, zavolal bys prosím do sanatoria a řekl jim, že k nim teď vezu Elizabeth?“

„Chceš říct teď, okamžitě? Ted v noci?“

„Co nejdřív, teď.“

„Má bronchitidu?“ Mluvil rychle, chystal se mě uklidňovat, dával mi najevo, že chápe, jak je věc vážná.

„Je v pořádku, ale hrozí jí něco jiného. Pak ti to řeknu. Poslyš... nemůžeš všeho nechat a přijet mi s ní pomoci?“

„Teď okamžitě nemůžu, Tyre, zvlášť když jí nic není.“

„Je to otázka života a smrti,“ řekl jsem s falešnou lehkostí.

„Já teď skutečně nemůžu, Tyre, čekám pacienta.“

„No dobře. Zavoláš ale do sanatoria, ano?“

„Jistě. A ty se tu cestou s Elizabeth zastav. Zastavíte se? Máte to skoro na cestě. Rád bych se přesvědčil, že je opravdu v pořádku. Odskočím si na chvilku od pacienta, aspoň ji pozdravím. Ano?“

„Samozřejmě. Děkuju, Tonio.“

„A odpusť...“

„Už o tom nemluv. Tak zatím.“

Když jsem pokládal sluchátko, točil se se mnou celý pokoj. Musel jsem se přidržet čela postele, abych se nekymácel. Podíval jsem se na hodinky. Nedařilo se mi zaostřit, ciferník jsem měl celý jako v mlze.

Soustředil jsem se, jak jsem uměl, až jsem oči přinutil, aby zaostřily. Čísła a ručičky se najednou vynořily z mlhy zcela zřetelně. Bylo skoro tři čtvrti na jedenáct. Stejně na tom nezáleželo.

Musím ještě třikrát absolvovat cestu ze schodů a zase nahoru. Pardon, pětkrát. Radši se do toho dám, jinak to nezvládnu.

Stáhl jsem ze své postele přikrývku a polštář, složil jsem je tak, jak bylo třeba, a odnesl do dodávky.

Přichystal jsem a ustlal lehátkové lůžko pro Elizabeth. Najednou mě přepadlo strašlivé pokušení si na ně lehnout a spát. Místo toho jsem se znovu vlekl do schodů.

Je to absurdní, říkal jsem si, naprosto absurdní, když se pokouším o takovou akci v tomhle stavu. Nejlepší se na všechno vykašlat a jít si lehnout. Počkat do rána. Usnout. Spát.

Kdybych usnul, spal bych celé hodiny, prospal bych možnost dostat se do bezpečí. Ručička osudu by ukazovala na červenou, na konec časového limitu. Ne, draze bychom to zaplatili.

Sebral jsem se. Když půjdu pomalu, svět se třeba přestane točit. Když budu uvažovat pomalu, nepřestane mi to myslet. Mezi mozkiem a jazykem muselo dojít ke krátkému spojení. Mluvil jsem blekotavě a skoro nesrozumitelně, ale mluvil jsem logicky a věděl jsem, co říkám.

„Zlato, nejdřív vezmu dolů pumpu, pak Špiro... Špiro...“

„Jsi namazaný,“ řekla zoufale.

„Není divu. Teď poslouchej, zlato: budeš muset chvilku dýchat sama. Čtyři minuty. To přece dokážeš... snadno.“ Musela to vydržet každý den, když ji paní Woodwardová omývala.

„Tyre, jestli tu pumpu upustíš...“

„Neboj, nepustím ji... neupadne mi.“

Jinou pumpu jsme neměli, ani jsme ji nemohli získat. Žili jsme v trvalém strachu, že jednoho dne vypoví poslušnost. Náhradní součástky k dostání nebyly, protože se respirátory přestaly výrobcům vyplácet a už se nevyráběly. Kdykoli jsme prováděli údržbu pumpy, museli jsme s paní Woodwardovou stlačovat měchy ručně. Za hodinu už jsme byli vždycky unaveni, celý život bychom to dělat nemohli. Jestli pumpu upustím,

jestli prorazím měchy, Elizabethina budoucnost se zkrátí na minimum.

Čtyři minuty.

Zamyslel jsem se. „Nejdřív musíme zabalit věci, které potřebujeme s sebou. Jako třeba noční... noční košili.“

„Na jak dlouho... na jak dlouho odjedeme?“ Snažila se nedat najevo strach, brát náš útěk věcně.

Oceňoval jsem její statečnost, měl jsem ji o to raději, miloval jsem ji. Musel jsem ji ochránit, musel... Ne nedokážu to, když budu takhle uvažovat a měřit čas sentimentalitou.

Na jak dlouho? Neměl jsem tušení. Do té doby, než Vjoersteroda bud zavřou, nebo deponují. I pak ale bude bezpečnější se někam přestěhovat.

„Jen na několik dní,“ řekl jsem.

Došel jsem pro kufřík a snažil se rozpomenout, co všechno Elizabeth potřebuje. Uvědomila si, že nejsem schopný uvažovat, a začala mi diktovat jedno po druhém.

„Věci na mytí. Kartáč na vlasy. Ponožky. Láhev s teplou vodou. oNějaký svetr. Tabletky...“ Toužebně se zadívala na své drahocenné mechanické pomůcky.

„Pro tyhle věci se vrátím co nejdřív, jak to půjde,“ sliboval jsem. Sám ovšem ne, někoho si pro každý případ vezmu s sebou.

„Musíš si taky něco zabalit,“ řekla.

„Co? Jo.“

Došel jsem si pro kartáček na zuby, pro hřeben a holicí strojek. Budu spát v dodávce a oblečený. Ještě čistou košili. Svetr. A už dost. Všechno jsem to nastrkal do kufříku. Zabaleno.

„Nemohl bys tu nechat vzkaz pro paní Woodwardovou?“ zeptala se Elizabeth. „Bude mít starost, až nás tu ráno nenajde.“

Vzkaz pro paní Woodwardovou. Kus papíru. Vytáhnout pero z kapsy. Napsat vzkaz. „Odjíždíme na několik dní. Napíšeme vám.“ Až si to přečte, bude mít stejně starost, ale nic lepšího mě nenapadá. Písmo jsem měl kostrbaté a řádky šly do kopce a písmenka byla stejně opilá jako já.

„Všechno je připravené... připravené.“

Balení znamenalo odklad okamžiku, kterého jsme se oba báli. Zadíval jsem se na pumpu. Celý mechanismus tkvěl v kovovém obalu, nahore se dvěma držadly. Dva jej unesli snadno, jako každou těžší bednu, pro jednoho to bylo obtížné. Sice jsem pumpu nesl už mnohokrát, ale nikdy se mi při tom netočila hlava a nebyl jsem zmlácený. Zkusil jsem ji zdvihnout, co to se mnou udělá.

Byla to zkušenost.

„Tyre, to nezvládneš,“ zašeptala Elizabeth.

„Ale ano, zvládnou.“

„Nezvládneš... když tě tak... tak zřídili.“

„Krásné je, že když je člověk opilý, dohromady nic necítí, a když i cítí, je mu to fuk.“ Snažil jsem se pečlivě artikulovat.

„Co jsi říkal?“

„Nejdřív jednat, potom bolet.“

Stáhl jsem z ní příkrývku a nešikovně jsem se pokoušel rozepnout přezku popruhu, kterou měla na sobě připevněnou skořápku Spiroshellu. Ne, takhle to nešlo. Když budu ztrácet čas s přezkou, nikdy se mi nepodaří uskutečnit celý přesun během čtyř minut. Chvilí jsem vyčkal a snažil se zastavit chaotické víření v hlavě. Kdysi v mládí jsem hrál takovou hru, zápasil jsem s alkoholem jako s protivníkem, hodně jsem toho vypil a pak jsem ho vyzval na souboj. Věděl jsem ze zkušenosti, že když se člověk absolutně soustředí, dokáže provádět běžné, nacvičené úkony, jaké vykonává za střízlivého stavu celkem úspěšně. Tentokrát nešlo o hru.

Znovu jsem se vrhl na přezku, plně soustředěný na to, co dělám. Snadno jsem ji rozepnul. Zdvihl jsem Spiroshell Elizabeth z hrudníku a položil jí lehkou skořápku na kolena. Tiše syčela a rytmicky do sebe vtahovala povlaky.

Vypnul jsem přívod proudu. Vytáhl jsem zástrčku, svinul kabel a uložil ho do příslušné přihrádky přístroje. Odšrouboval jsem ohebnou hadici spojující pumpu s dýchacím přístrojem.

Teď už jsem nemohl couvnout. Odtáhl jsem přístroj po kodrcavých kolečkách ke dveřím. Otevřel jsem dveře. Přetáhl jsem pumpu ke schodům. Zdály se nekonečné. Opřel jsem se rukou o zed, abych neztratil rovnováhu, otočil jsem se a pozadu začal scházet po schodech.

Krok za krokem. Jedna noha, druhá noha. Zdvihnout pumpu, postavit o schod níž, vyvážit...

Pokud jsem tohle prováděl bez paní Woodwardové, Rona nebo Sue, vždycky jsem snadno snesl pumpu až dolů, aniž bych ji postavil.

Kdybych se o to pokusil tentokrát, určitě bych se po schodech skutálel. Opřel jsem se o zeď. Krok za krokem. Jedna noha, druhá noha. Pumpu o schod níž, vyvážit... Nemohl jsem ji pořádně postavit, byla příliš široká, opírala se vždy jen o zadní kolečka, přední ve vzduchu. Kdybych se skutálel, skutálela by se se mnou...

Chvátej. Čtyři minuty. Asi v polovině schodů mě přepadla panická hrůza, že už ty čtyři minuty uplynuly, že se budu pachtit po schodech a Elizabeth už bude umírat. Nedokážu to, nesejdu ze schodů včas, leda že bych z nich spadl.

Krok za krokem. Soustředil jsem se na každý pohyb. Konečně jsem byl dole. Přetáhl jsem pumpu přes malou halu, zdvihl ji přes práh a vynesl na ulici. Pak jsem ji dotlačil k vozu.

Ted' přišel kritický okamžik. Podlážka dodávky byla dobrou stopu nad chodníkem. Vylezl jsem nahoru, vzal za držadla a zabral. V tu chvíli jsem měl pocit, že se rozpadnu, jako by mě lámali v kole. Pumpa se vznesla, proplula dvířky a dosedla na podlahu dodávky. Svět se se mnou bláznivě točil. Zakopl jsem o konec lehátka, přepadl dozadu a zapomněl jsem se pustit jednoho držadla pumpy. Ta se převrátila, spadla na bok; krycí sklo u manometru, na kterém se odečítal tlak a počet dechů za minutu, se vysypalo. Lapal jsem po dechu s pocitem, že to je všechno zlý sen. Pracně jsem přístroj zase postavil, přeškrkal na správné místo, připevnil řemen a pod kolečka jsem dal speciální malé klínky. Připojil jsem pumpu na baterie. Zdálo se mi nemožné, že jsem to skutečně zvládl, a ztratil jsem proto zbytečně několik vteřin, když jsem všechno kontroloval.

Jestli pumpa nebude fungovat... jestli se rozbité sklo nějak dostalo dovnitř... jestli proděraví měchy... Už mi to přestávalo myslet, neměl jsem představu, co bych v takovém případě dělal, jen jsem doufal, že to snad dopadne dobře.

Znovu do schodů. Bez pumpy to šlo snadno, i když jsem zakopával o každý druhý stupeň a před našimi dveřmi jsem skončil na kolenou.

Elizabeth se bála. Temnýma rozšířenýma očima se dívala do tváře smrti, protože jsem byl opilý. Kdykoli musela dýchat sama, nezbývala jí energie a dech na to, aby mohla mluvit. Tentokrát řekla jediné, zoufalé slovo: „Spěchej!“

Včas jsem si uvědomil, že nesmím kývnout. Zdvihl jsem Elizabeth jednou rukou pod rameny, druhou pod koleno a přitáhl ji k sobě tak, aby si mohla opřít hlavu o moje rameno. Tak se nosí děti.

Byla lehká jako pírko, ale i to pro mne znamenalo moc. Zadívala se mi do obličeje a zanaříkala.

„Tiše,“ řekl jsem, „klidně dýchej.“

Ze schodů jsem scházel opřený bokem o zeď, krok za krokem. Nesmím upadnout, neupadnu! Alkohol prohraje.

Nastoupit do vozu... úplná hrůza. Další lámání v kole. Položil jsem Elizabeth opatrně na lehátko a pěkně jsem jí urovnal ruce a nohy.

Ted' už jen Spiroshell. Znovu do schodů. Měl jsem pocit, jako bych stoupal po pohyblivém schodišti, sjíždějícím směrem dolů, po schodišti bez konce. Zdvihl jsem skořápku přístroje, nejlehčí břemeno. Málem jsem ji rozbil, když jsem na schodech zakopl o záludnou spojovací ohebnou hadici. Ďoklopýtal jsem k vozu a hodil skořápku Elizabeth na kolena.

Už se začínala dusit, na krku jí vystupovaly šlachy, jak namáhavě lapala po dechu.

Nedařilo se mi přišroubovat k pumpě spojovací hadici. Potil jsem se, nadával, málem jsem brečel. Pak jsem se zhluboka nadechl, zahnal pocit paniky a zkusil to znovu. Matka konečně zachytila závit a já ji mohl pevně utáhnout. Zapnul jsem baterii. Ted'...

Měchy se začaly nadouvat. Elizabeth tiše, s nezměrnou úlevou vydechla. Položil jsem jí Spiroshell opatrně na hrudník a podvlékl pod ní popruh. Pak ne a ne zapnout přezku na popruhu, příliš se mi třásly prsty. Klečel jsem na zemi a přidržoval konce popruhu u sebe, aby skořápka přístroje dobře přiléhala, aby pod ní zůstalo vakuum. Elizabethin hrudník se poslušně zdvíhal a zase klesal, nahoru, dolů, nahoru dolů. Plíce se pravidelně naplňovaly vzduchem. Z obličeje mé ženy se zvolna vytrácel strach a vracela se mu barva.

Počkal jsem šestnáct životodárných dechů a zkusil jsem to s přezkou znovu. Podařilo se mi ji zapnout na třetí pokus. Sedl jsem si na podlahu, opřel lokty o kolena a složil hlavu do dlaní. Zavřel jsem oči. Všechno se se mnou točilo v jediném černém zběsilém víru. Ale co, říkal jsem si, opilejší už asi nebudu, tohle je kulminační bod. To znamená, že jsem toho přece jen dost vyzvracel a že už mi nehrozí úplné okno.

Elizabeth řekla s ovládaným klidem: „Tyre, takhle nemůžeš řídit.“

„To bys neřekla, co všechno člověk dokáže, jen když se o to pokusí.“

„Ještě chvílku počkej, počkej, až ti bude lip.“

„Ještě dlouho mi nebude lip.“ Jazyk se mi pletl, byl příliš veliký a neohebný. Mluvil jsem hrozně. Otevřel

jsem oči a zadíval se upřeně na podlahu přímo před sebou. Vířivý zmatek v hlavě se zvolna uklidňoval, až dosáhl snesitelných mezí. Myslel jsem na to, co ještě musím udělat.

„Jdu nahoru pro fufry... kufry.“

„Počkej ještě, Tyre, počkej.“

Nepochopila, že čekáním nic nespravím. Když se nebudu hýbat, usnu. Stačilo si na spánek jen vzpomenout a už mě přepadala mdlobná, příjemná únava svádějící ke snům. Usnout. Spát. Spát spánek smrti.

Vylezl jsem ven a chvíli jsem se ještě přidržoval dodávky, abych neupadl. Čekal jsem, až se mi vrátí rovnováha.

„Hned jsem tady.“ Musel jsem se vrátit hned, nemohl jsem ji nechat samotnou. Co kdyby!

Zase jsem ztratil koordinaci. Do schodů to šlo hůř než předtím. Zdvíhal jsem nohy zbytečně vysoko a pak jsem se nestrefil na schod. Klopýtal jsem vzhůru a narážel bokem na zeď. Když jsem se dostal do bytu, položil jsem vzkaz pro paní Woodwardovou na místo, kde ho nemohla přehlédnout. Strčil jsem si Elizabethinu láhev s horkou vodou pod paži, zanesl zavazadla ke dveřím, zhasl a vyšel ven. Jak jsem vykročil po schodech dolů, všechno jsem upustil. Tím se vyřešil problém, jak to donesu. Abych se neskutálel dolů jako zavazadla, sesunul jsem se raději po schodišti vsedě.

Dole jsem nejdřív vzal láhev s horkou vodou a donesl ji Elizabeth.

„Lekla jsem se... nespádl jsi?“ zeptala se úzkostlivě.

„Spadly kufry.“ Najednou jsem měl chuť dát se do smíchu. „Všecko je v pohodě...“ Upustil jsem kufry, ale neupustil jsem ani pumpu, ani Elizabeth. Ať sejde alkohol vycpat!

Vrátil jsem se pro kufry a položil je na podlahu. Zavřel dvířka. Odpotácel jsem se dopředu a sedl si za volant. Chvilí jsem jen tak seděl a usilovně se snažil vystřízlivět. Boj proti přesile, ale nebyl to boj ztracený. Ohlédl jsem se na Elizabeth. Ležela se zavřenýma očima, klidně. Asi dospěla do stadia, kdy už prožitého strachu bylo příliš, kdy to vzdala, smířila se s nadcházející katastrofou, a tak našla klid. Ne, pokud to záleží na mně, žádná katastrofa nenastane.

Dívej se kupředu. Postupuj systematicky. Jedno po druhém. Nejdřív jsem zhasl vnitřní osvětlení vozu.

Tma. Znovu jsem rozsvítil. To nebyl dobrý začátek. Znovu.

Zapnul jsem obrysová světla. Dobře. Teď klíček do zapalování. Podívat se, kolik mám benzínu. Po výletu do Berkshiru ho moc nezbyvalo, ale na deset kilometrů musí stačit. Vytáhnout sytič. Nastartovat.

Zhasnout vnitřní osvětlení.

Zařadil jsem rychlost a pouštěl spojku zcela automaticky. Vůz se rozjel ze dvora.

Snadné.

Zastavil jsem u výjezdu do ulice a pečlivě jsem se rozhlédl. Nikde nic, žádný chodec se nechystal vkročit mi pod kola. Podíval jsem se znovu vlevo i vpravo, jestli nic nejede. Pouliční lampy se houpaly a kymácely. Nikde nic, žádné auto. Pustil jsem spojku a vyjel. Pomalu jsem přidával plyn. Zatím všechno dobré.

Část mozku jsem měl úplně klidnou a jasnou. Ta mozková oblast mi napovídala, že příliš pomalá jízda by byla nápadná, stejně nápadná, jako kdybych šněroval ulici od chodníku k chodníku. Kdybych jel naopak příliš rychle, nedokázal bych v případě potřeby včas zastavit, měl jsem zpožděné reakce, směšně pomalé. Kdybych někoho přejel, nebylo by to směšné.

Pokud nepohnu hlavou a budu se dívat jen vpřed, tak to snad půjde. Soustředil jsem se vši silou, abych včas zaznamenal přechody pro chodce, zaparkované vozy u chodníku, dopravní světla. Když uvidím světla včas, dokážu se podle nich řídit. Jako kdybych se díval úzkým průhledem, všechno kolem jsem měl rozmazané a nejasné.

Jednou jsem hladce zastavil na červenou. Výborně. Skvěle. Naskočila zelená. Najednou se mi sevřel žaludek. Zapomněl jsem, kudy mám jet, ačkoli jsem cestu tak dobře znal. Řidič stojící za mnou na mě začal zuřivě blikat dálkovými světly. Vzpomněl jsem si na jeden starý vtip: Víte, co je to zlomek vteřiny? Je to časový interval, který uplyne od okamžiku, kdy naskočí zelená, do okamžiku, kdy vůz za vámi na vás začne troubit nebo svítit. Ne, takhle tady nemůžu sedět. Pustil jsem spojku a přejel přes křižovatku rovně dál. Bylo mi jasné, že jakmile se uchýlím od obvyklé trasy, ztratím se nadobro. Drobný tisk v mapě bych určitě nepřečetl. Zeptat na cestu jsem se taky nemohl, zavolali by policii, musel bych dýchat do balónku a tak dále a tak dále.

Asi tak deset metrů za křižovatkou se mi najednou vybavilo, kudy jezdívám do Welbeck Street. Dostal jsem se na správnou trasu. Děkoval jsem svému hodnému, ukázněnému podvědomí. Sláva! Proboha pozor na ten taxík! Otáčet se do protisměru před opilými řidiči by se mělo úředně zakázat.

Na můj vkus byl v ulicích příliš velký provoz. Vozy vyplouvaly z postranních ulic jako veliké, mlhavě lesklé

ryby se žlutýma očima. Oranžové směrovky blikajících vozů přede mnou člověka oslňovaly jako slunce. Autobusy mě lekaly, jak ostře odbočovaly k chodníku a vyjížděly od chodníku. Lidé přebíhali ulici mimo zebry, šetřili vteřiny a riskovali roky života.

Nad všemi vyhraju. Nenabourám se, tak nesmyslně to nesmím zpackat. Přemůžu nepřítele v krvi, jed, matoucí mozek. Zastavím svět, aby se přestal točit... jenom vydržet, jet rovně, klidně, nízkou rychlostí, přestože je zemětřesení. Nikoho nezabít. Přivezte je živé. Připevněte si bezpečnostní pásy. Londýn zdraví opatrné řidiče...

Nechtěl bych to znovu prožít. Nejenže to bylo strašně namáhavé fyzicky, jak jsem zoufale silou ovládal neposlušné ruce a nohy, ale také jak jsem se krutě potýkal s neovladatelným sklonem k nezodpovědné suverenitě, potírajícím snahu být co nejopatrnější. Jako by mi něco napovídalo: Klidně to otoč až do protisměru, za zatáčkou to zase srovnáš, a jiný hlas jako by odpovídal: Pozor, opatrně, pozor!

Opatrnost zvítězila, nejspíš díky představě, co by mne čekalo, kdyby mne chytili. Jen tehdy, když dojedu bezpečně a bez nehody k cíli, můžu se sám před sebou ospravedlnit, protože to, čeho se dopouštím, je skutečně nezákonné, je to zločin. To jsem věděl. Nepřestával jsem na to myslet.

Od mé poslední návštěvy jako by se vzdálenost do Welbeck Street protáhla do nekonečna.

15

Tonio nás už určitě vyhlížel, protože otevřel dveře a vyšel z domu na chodník, ještě než jsem stačil vystoupit. Je ovšem pravda, že jsem vystupoval pomalu. Jakmile jsem zatáhl ruční brzdu, opilství, které jsem až do té chvíle držel v šachu, mne zaplavilo jako obrovitá vlna. Alkohol jsem přece jen nepřemohl. Konečně jsem stál na zemi. Opatrně jsem kladl nohu před nohu, až jsem se dostal před vůz. Opřel jsem se o kapotu.

Tonio se na mne nevěřičně zadíval.

„Ty jsi opilý!“

„To tedy jsem.“

„Elizabeth...“ začal vylekaně.

Kývl jsem hlavou směrem k dodávce a ihned jsem toho litoval. Přidržel jsem se postranního zrcátka. Ještě stále mi hrozilo, že by mě mohli obvinít z řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, i když už jsem stál na chodníku.

„Tyre, chlape, seber se, proboha.“

„Zkus to ty, mně to nejde.“

Věnoval mi jediný zdrcující pohled a šel k zadním dvířkům podívat se do vozu. Slyšel jsem, jak si s Elizabeth povídají. Měl jsem co dělat, abych se nesesunul na zem a nespadl do příkopu. Tupě jsem v zrcátku pozoroval, jak nějaký člověk v plášti do deště vystupuje o kus dál vzadu z taxíku a jak přechází k telefonní budce. Taxík neodjížděl. Bylo mi jasné, že dál už jet nemohu, že musím uprosit Tonia, aby jel nebo sehnal někoho jiného. Už jsem věděl, že člověk nedokáže zůstat střízlivý jen silou vůle. Prostě to nejde. Ten zatracený prevít alkohol člověka zmůže přesně ve chvíli, kdy si myslí, že nad ním vyhrál.

Tonio se znovu objevil vedle mne.

„Sedni si na sedadlo vedle řidiče,“ řekl. „Dej mi klíčky od vozu, aby tě nemohli obvinít, že jsi řídil pod vlivem alkoholu. Já vás do toho sanatoria dovezu. Teď ale počkej asi tak deset minut, mám tam pacienta a musím mu ještě napsat předpis. Vnímáš vůbec, co ti říkám?“

„Všecko.“

„Tak si tam vlez.“ Přidržel mi otevřená dvířka a chytil mě za ruku, když jsem se zapotácel. „Kdyby mě Elizabeth potřebovala, zatrub.“

„Dobře.“

Sedl jsem si na sedadlo spolujezdce, sesunul se dolů, až jsem si opřel hlavu. Začínal mě přemáhat spánek.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se Elizabeth.

Měla hlavu těsně za mnou. Slyšel jsem, jak tiše šeptá: „Ano, jsem.“

Pumpa vytrvale hučela, uspávala mne spolu s whisky. Už o tolik nešlo. Tonio se postará... Elizabeth nic nehrozí. Zavřel jsem oči, vzdal jsem zápas. Ihned jsem se propadal do černé, vířící, zmatené tmy. Když se tomu pocitu člověk poddal, nebyl nepříjemný.

Tonio otevřel dvířka a zatřásl mnou.

„Tohle vypij,“ řekl. Hrnek horké, silné, sladké černé kávy. „Jsem tu za chvíličku.“

Vrátil se do domu. Dveře zajistil těžkým, masivním modelem šikmé věže v Pise z litého železa, aby se nezavřely. Káva byla příliš horká. Velice opatrně jsem postavil hrníček na zem. Když jsem se zase narovnával, tiše jsem si přál, aby mi to bolení v ramenou a zádech už konečně dalo pokoj. Díky

nejstaršímu anestetiku, jaké lidstvo zná, jsem ale naštěstí moc nezkoušel.

Takhle opilý jsem byl předtím jen jedinkrát v životě. Neopil jsem se v ten večer, kdy mi řekli, že Elizabeth umře, ale tehdy, kdy mi řekli, že bude žít. Tehdy jsem do sebe naházal neuvěřitelné množství whisky po týdenním půstu. Zvláštní, když si vzpomenu, jak jsem byl tu noc nezměrně šťastný, protože se nakonec ukázalo, že to nebyl konec naší agónie, ale teprve začátek dlouhodobého utrpení, trápení a bolesti...

Přistihl jsem se, jak nepřítomně koukám do zpětného postranního zrcátka. Když se zkoncentruju...

zkoncentruju... vši silou, opakoval jsem si hloupě, třeba něco v tom zrcátku uvidím. Jen jsem se tím bavit. Zlobilo mě, že nevidím jasně, že si neumím rozkázat. Tvrději jsem se díval do zrcátka a čekal, až se dostaví zpomalená reakce a zaostří mi obraz. Konečně! S pyšným, směšným úsměvem jsem uviděl, co se v zrcátku odráží. Nic zvláštního. Jen nějaký pitomý taxík zaparkovaný u chodníku. Jen nějaký pitomý chlap v plášti do deště. Chystal se vlézt do taxíku.

Plášť do deště.

Najednou mi v zhlouplé, zmatené hlavě začalo troubit na poplach. Otevřel jsem dvířka a vypotácel se z vozu. Přitom jsem samozřejmě převrhl hrnek s kávou. Opřel jsem se o vůz a podíval se k taxíku. Ještě stál na stejném místě. U telefonní budky. Předtím odtamtud ten člověk někomu telefonoval.

Říká se, že za katastrofální situace člověk okamžitě vystřízliví. Není to pravda. Potácel jsem se po chodníku k Toniově domu. Úplně jsem zapomněl, že bych měl zatroubit. Bušil jsem na dveře a křičel. Konečně se objevil nahoře nad schody před čekárnou (byť měl o patro výš).

„Nedělej rámus, Tyre, už jdu, za chvíli.“

„Někdo... někdo nás sledoval, je zle.“ Nebude vědět, o čem to blábolím. Nevěděl jsem, odkud mám začít, jak mu to vysvětlit.

Ukázalo se, že mu Elizabeth stačila ledaco říct.

„Ach tak. Dobře, hned jsem dole.“ Zmizel za schody a já se kymácel ke dveřím, abych se znovu podíval do ulice. Taxík se nepohnul z místa. Světlo na střeše nesvítilo. Vůz je obsazený. Čeká. Čeká, aby nás mohl sledovat, až vyjedeme. Čeká, aby mohl Vjoersterodovi říct, kam jsme odjeli.

Roztřásl jsem se vzteky. Tak Vjoersterod přece jen nevěřil, že mě Rossův obušek a jeho výhrůžky Elizabeth tak docela ochočily, nevěřil, že jsem definitivně zkrocený. Poslal hlídače. Pro každý případ. Nevšiml jsem si ho kvůli své opilosti včas. Neviděl jsem skoro nic. Zato teď tu hmatatelně byl přímo na naší stopě u nás.

Já si to s ním vyřídím, říkal jsem si rozrušeně, definitivně si to s ním vyřídím.

Tonio scházel ze schodů a doprovázel nějakého starého, hubeného pána, který obtížně, s otevřenými ústy dýchal. Slyšel jsem, jak sípá. Pomalu došli dolů. Tonio pánovi pomohl přes práh a dolů z jednoho schůdku na chodník. Z rovu stojícího za mou dodávkou vystoupila stará dáma. Tonio jí pána předal, pomohl mu ještě do vozu a pak šel teprve za mnou.

„Chodí ke mně vždycky takhle pozdě,“ vysvětloval. „Vzduch není tak zamořený výfukovými plyny jako ve dne, a snáz zaparkuje.“

„Lord Fóre... Fóre – něco,“ vzpomínal jsem.

„Forlingham,“ přikývl Tonio. „Ty ho znáš?“

„Chodíval na dostihy. Chudák starý.“ Zadíval jsem se opilými očima na ulici. „Vidíš tady ten taxík?“

„Ano.“

„Sledoval nás.“

„Ach tak.“

„Takže: odvezeš Elizabeth do sanatoria. Já zastavím toho taxíka.“ Skoro jsem se rozesmál. „Víš, co je lehčí než chytat lelky? Chytat taxíky, ty neuleť.“

„Jsi namol. Ted počkej, skočím si ještě pro kabát.“ Měl na sobě jen krátký bílý plášť. Vypadal mladě a hezky jako filmová hvězda. „Můžu? Stačím to?“

Velkoryse jsem mávl rukou. „Jasně, taxík čeká na nás.“

Šel si vzít něco na sebe. Slyšel jsem, jak Elizabethina pumpa spolehlivě, věrně hučí. Napadlo mě, že bych měl možná Elizabeth uklidnit. Pak jsem si uvědomil, že by se mi to asi v tomhle stavu nepovedlo.

Forlinghamovi nastartovali a odjeli. Taxík čekal dál.

Pak jako bych viděl bílé myšky... nechtěl jsem věřit svým očím. To se mi snad jen zdá. To nemůže být pravda. Ne, nebyly to halucinace. Zpoza rohu elegantně, tiše vyplul silver wraith, majetek firmy Lucullus.

Muž v plášti vystoupil z taxíku a šel referovat k rollsu. Za dvě minuty se vrátil k taxíku, nasedl a odjel.

Tonio seběhl ze schodů a šel ke mně. Vzal si na sebe černý svetr, ne kabát.

„Tak jedeme,“ řekl.

Položil jsem mu nemotorně ruku na rameno.

„Já jen... jesi... jestli vidíš toho rollse tam, co byl taxík.“

„Ano.“

„Sedí v něm ten chlap, který... ach bože, mně to nemyslí... ten chlap, co řek... že zabije Elizabeth, jestli neudělám, co chce... Já...“

mohl by... třeba by... nemůžu to risknout... risknout. Jed' s ní... Jed, já ho zdržím... aby nejel za vámi.“

„Jak ho zdržíš?“ zeptal se Tonio klidně.

Zadíval jsem se na šikmou věž z Pisy z litého železa u otevřených dveří.

„S tímhle.“

Tonio chvilku odhadoval mé fyzické možnosti. Pak řekl: „To neuzvedneš.“

„Proboha přestaň se se mnou hádat,“ vzdychl jsem unaveně. „Chci, aby už byla někde, kde ji nenajdou.“

Prosím, prosím... jed už... jed, Tonio. Až budeš vyjíždět, jed pomalu.“

Chvilí váhal, ale pak se konečně dal do pohybu. Ještě poznamenal: „Nezapomeň, že kdybys nebyl živý, nebyl bys Elizabeth nic platný.“ Mluvil vážně.

„Máš pravdu.“

Ještě se obrátil. „Víš co, dej mi svůj kabát, budou si myslet, že řídíš ty.“

Schovaný za dodávkou jsem poslušně sundal kabát a Tonio si ho oblékl. Byl menší než já, trochu to na něm viselo. Ve tmě si ho ale se mnou splést mohli, zvláště na dálku, měl taky tmavé vlasy.

Tonio sehrál bravurně opilou chůzi, bylo to k popukání. Vrávorál kolem vozu až k volant. Dal jsem se skutečně do smíchu, tak jsem byl namazaný.

Nastartoval a pomalu vyjel. Díval jsem se, jak krásně šněruje ulici. Chytrý Tonio.

O kus níž se dal do pohybu silver wraith. Musím ho zarazit, motalo se mi v hlavě, musím. Nedovolit mu, aby nám ničil životy, aby ničil životy jiných. Nějak, někde, jakkoli ho musím zabrzdit, zastavit, třeba zárazkou od dveří. Dál už jsem nic nedomýšlel, jen jsem věděl, že ho musím zastavit.

Shýbl jsem se a zdvihl nakloněnou věž za poslední dvě poschodí. Tonio měl pravdu, byla těžká, tahala za zhmožděné svaly. Zítra budou ty svaly pěkně naříkat, ale to se nedá nic dělat, zítra je až zítra a zítřek by byl mnohem krutější, kdybych tu věž zase postavil na zem nebo kdybych se nestrefil.

Jak se Tonio vzdaloval, tak se ke mně pomalu blížil rolls. Být střizlivý, měl bych spoustu času. Jenže já střizlivý nebyl, špatně jsem odhadl rychlost, jakou se blížili, a málem jsem je minul.

Dolů z chodníku. Nezakopni. Přes asfalt. Rychle. Roztočil jsem železnou tyč nad hlavou jako vrhač kladiva a pak jsem ji zapomněl včas pustit. Letěl jsem za věží. Přestože mě Ross v poslední chvíli zahlédl a snažil se strhnout vůz ke straně, těžká základna věže dopadla přesně tam, kam jsem chtěl. Opilci mají anděla strážného. Věž vletěla přesně do středu předního skla.

Třesk. Laminovaným sklem se jako blesk rozletěly tisíce prasklin. Mléčné sklo – Ross neviděl. Veliký vůz sebou prudce smýkl k protějšmu chodníku. Kola zakvílela, vůz se zastavil. Rolls stál kolmo k chodníku, koncová světla přímo volala dopravní policii, jenže žádný dopravní policista nebyl v dohledu, aby vozu věnoval pozornost. Veliká škoda. Klidně bych se nechal sebrat pro opilství a výtržnictví, vděčně.

Rolls mě odhodil. Upadl jsem jak hadr na asfalt. Podstatné bylo, že rolls stál. Úkol splněný. Do mého zhlouplého mozku nepronikla ani jiskřička pudu sebezáchovy. Vůbec jsem nemyslel, neuvědomil jsem si, že jen o pár metrů dál jsou dveře Toniova bytu otevřené, pevné bytelné dveře. Nohy jsem měl z rosolu.

Ulice se kolem mne bláznivě točila a ne a ne se uklidnit.

Zdvihl mne Ross. Ross se svým obuškem. Bylo mi úplně jedno, co s ním podnikne. Co chtěl podniknout, se už nedozvím, protože v tu chvíli mě zachránila skupina lidí vycházejících ze sousedního domu. Vesele se bavili, strávili jistě hezký večer. S porozuměním začali litovat rolls.

„Nepotřebujete pomoc...?“

„Nechcete, abychom někam zavolali... na policii...“

„Nepotřebujete někam odvézt?“

„Nechcete, abychom zavolali do servisu?“

„Ne, ne, děkuji vám mnohokrát,“ Vjoersterod promlouval svým kultivovaným, zdvořilým hlasem. „Jste velmi laskaví, ale já věřím, že to zvládneme.“

Ross mi pomohl vstát a pevně mě držel za loket. Vjoersterod vysvětloval: „Měli jsme menší potíže se synovcem. Obávám se, že vypil víc, než je zdrávo. Dovezeme ho domů a všechno bude v pořádku.“

Přikyvovali plní pochopení. Pak se obrátili k odchodu.

„To není pravda!“ křičel jsem za nimi. „Oni mě zabijí!“ Blábolil jsem příliš melodramaticky. Zastavili se, soucitně se ohlédlí na Vjoersteroda, rozpačitě se usmívali, šli dál. |

„Haló, počkejte, vemte mě s sebou!“

„Co teď?“ zeptal se Ross Vjoersteroda.

„Tady ho nemůžeme nechat, lidé by si na tuhle epizodu vzpomněli.“

„Do vozu?“

Vjoersterod přikývl. Ross mě dostrkal k rollsu, páčil mi přitom pravou paží. Ohnal jsem se po něm levičkou, ale vůbec jsem se nestrefil. Viděl jsem ho dvakrát, a to byla chyba. Ross a Vjoersterod mě společnými silami hodili na zadní sedadlo. Ležel jsem půlkou těla na zemi, půlkou na sedadle, s obličejem zabořeným do čalounění. Třásl jsem se vzteky, protože jsem ze sebe nedokázal dostat obluzení. V hlavě mi zvonilo a vířilo, jako bych upadal u zubaře do narkózy. Jenže z té se člověk probere do světla, k plnému vědomí s příchutí krve. Já tehdy měl pocit, jako bych byl při vědomí i v bezvědomí, ale ne střídavě, současně.

Ross vytloukl kus předního skla, aby měl výhled, a nastartoval. Vjoersterod seděl vedle něho. Pohodlně se opřel a zeptal se konverzačním tónem: „Tak kam, pane Tyrone, kde je vaše paní?“

„Za devaterými horami a devaterými řekami. A zazvonil zvonec,“ mumlal jsem.

Pronesl jadrné slovo. Hodilo se k němu daleko líp než jeho obvyklý způsob vyjadřování, než jeho vznešená mluva.

„To k ničemu nepovede,“ řekl Ross zhnuseně. „Nic ti nepoví, ledaže bych ho rozebral na kusy, a možná, že bychom ani pak z něho nic nedostali. K čemu by to bylo? Stejně pro tebe v žádném případě psát nebude. Nikdy.“

„Proč by nepsal?“ ptal se Vjoersterod tvrdohlavě.

„Uvažuj: pohrozili jsme mu, že mu zabijeme ženu. Přilezl snad k noze? Jo, přilezl, ale jenom dokud jsme tam byli. Jen jsme vypadli, už svou ženu sbalil a odvezl. My ho sledujeme a dohoníme a on ji zase zašantročí. Co chceš dělat? Můžeme ji zabít, ale když to uděláme, tak už na něho nic nebudeme mít. Jak říkám, nikdy nebude psát na objednávku, prostě nebude.“

To bylo na jedničku, říkal jsem si. Shrnul to mistrně. Na jedničku.

„Tys ho dost nezpracoval,“ řekl Vjoersterod vyčítavě. Uhýbal.

„Ale ano.“

„Určitě ne.“

„Laskavě si vzpomeň, že s ním ti kluci od Charlieho Bostona taky nehnuli,“ připomínal Ross trpělivě-. „Lidi si prostě buď dají říct, nebo nedají. Tenhle si říct nedá. S výhrůzkami dopadneš stejně jako s bitím nebo pitím. U tohoto jsme zkusili všechno a k čemu nám to bylo! K ničemu. To máš to samý, jako vloni s Guntherem Braunt-halem.“

Vjoersterod nevrle zabručel. Tak mě napadlo, co se tak asi mohlo s tím Guntherem Braunthalem stát, ale pak jsem si řekl, že to vlastně raději nechci vědět.

„Nesmí mu to projít, to si nemůžu nechat líbit,“ řekl Vjoersterod.

„Ne,“ kývl Ross.

„Nemám rád likvidace v Anglii,“ pokračoval Vjoersterod podrážděně. „Je to riskantní, všude je příliš mnoho lidí.“

„To mi přenech.“

Vzepřel jsem se rukama do sedu. Podíval jsem se z okénka. Kolem se míhala světla jako na kolotoči. Díky rozbitému přednímu sklu nejeli příliš rychle, ale ledový prosincový vzduch stejně vozem ostře profukoval. V tenké bavlněné košili jsem mrzl. Ještě chvíli, až se mi hlava o něco víc vyjasní, ještě chvíli, a vyskočím z vozu. Jeli jsme celkem pomalu. Když počkám, až budeme na nějaké hlavní ulici, kde je víc lidí... Dlouho to odkládat nesmím. Nepřál jsem si, aby mě Ross likvidoval, ne.

Vjoersterod se otočil ke mně. „Máte co děkovat jenom sám sobě, pane Tyrone. Neměl jste se mi stavět do cesty. Měl jste mě poslechnout. Dal jsem vám příležitost. Zachoval jste se velmi bláhově, pane Tyrone, velmi bláhově. Ted na to samozřejmě doplatíte.“

„Coo?“

„Je pořád nality,“ řekl Ross. „Nevnímá.“

„Já bych si tím nebyl tak jistý. Uvědom si, co všechno během poslední hodiny stihl. Kmital jako střela.“

V tu chvíli jsem zahlédl, že míjíme cosi velmi povědomého, důvěrně známého. Ano, je to voliéra u Regent's Parku, proti hlavnímu vchodu do zoologické zahrady. Už jsem tam s Vjoersterodem jednou byl. Asi někde blízko bydlí. Asi mě veze k sobě domů. Nevadilo mi, že jsem blízko zoologické zahrady, ale vadilo mi, že jedeme směrem k sanatoriu, do kterého Tonio odvezl Elizabeth. Chyběly k němu necelé dva kilometry.

Na vteřinu jsem se k smrti vyděsil, že jsem Vjoersterodovi řekl, kam má jet. Pak jsem si uvědomil, že jsem mu to určitě neřekl. Byli jsme ale příliš blízko. Co kdybychom cestou k jeho domu skutečně kolem toho sanatoria jeli, co kdyby tam zahlédl mou dodávku, kdyby viděl, jak vykládají Elizabeth, kdyby... Mohl by si

to ještě rozmyslet, mohl by zabít ji a mne nechat žít... ale takový život by byl nesnesitelný, zcela nesnesitelný.

Musím ho nějak zaměstnat.

Snažil jsem se mluvit co nejzřetelněji: „Vjoersterod a Ross. Vjoersterod a Ross.“

„Cože!“ vyštěkl Vjoersterod.

Ross se tak lekl, až vjel do protisměru a musel začít prudce brzdit.

„Vratte se do vaší Jihoafriky, než vás vezme čert.“

Vjoersterod se otočil a vytřeštěně se na mne podíval. Ross se díval do zpětného, zrcátka místo na cestu. Dal směrovku doprava k mostu přes Regent's Canal. Tamtudy vedla silnice ven z parku přímo k sanatoriu, chyběl necelý kilometr.

„Řekl jsem to stevardům,“ drmolil jsem zoufale. „Řekl jsem to na vedení, všechno jsem jim o vás řekl, už minulou středu, řekl jsem to v redakci... v neděli se to objeví v tisku. Takže vy na mne taky hned tak nezapomenete...“

Ross řídil nesoustředěně a v zatáčce vyjel do protisměru. Neohrabaně jsem se rozmáchl a oběma rukama jsem mu zezadu zakryl oči. Pustil volant a snažil se mé ruce odtrhnout. Vůz vyjel v polovině zatáčky šikmo ze silnice a nejkratší cestou se řítit k břehu kanálu.

Vjoersterod zuřivě vykřikoval a tahal mě vši silou za ruku. Jenže já byl přinejmenším stejně zoufalý a odhodlaný jako on. Stáhl jsem Rossovi hlavu dozadu ještě víc. Jejich chyba, že jsem byl tak opilý, až mi bylo úplně a docela jedno, jestli, jak a kde vůz havaruje.

„Brzdí!“ řval Vjoersterod. „Brzdí, pitomče!“

Ross na to dupl. Neviděl, ztratil orientaci. Sešlápl pedál až na podlahu. Sešlápl plyn.

Rolls poskočil po trávě. Břeh se zvolna svažoval dolů ke kanálu. Tu a tam na něm rostly mladé stromky.

Vůz do jednoho z nich narazil, odpéroval a další mladý stromeček skosil jako trávu.

Vjoersterod vzal za volant, ale bylo už pozdě, těžký rolls sjížděl z kopce, jel příliš rychle a nebyl ovladatelný. Volant se Vjoersterodovi vytočil z ruky. Jedno přední kolo narazilo do dalšího stromku a odhodilo vůz ke straně. Slyšel jsem praskání větví, škrábání zlomeného dřeva o lak. Vjoersterod začal horečně hrabat v přihrádce na rukavice. Našel obušek a začal mě s ním v panickém, vzteklém strachu zoufale mlátit do ruky.

Pustil jsem Rosse. Stejně nemohli nic dělat, situaci nemohli změnit. Ross sahal po ruční brzdě v okamžiku, kdy už se vůz řítit přes poslední stromek do kanálu.

Při dopadu to rolls prudce hodilo. Já vzadu lítal jak hadrový panák a Vjoersterod s Rossem sletěli pod volant. Ledová voda okamžitě začala proudit rozbitým předním sklem vozu a začala jej se zhoubnou rychlostí naplňovat.

Jak ven... Šmátral jsem po klíče v té náhlé tmě. Nemohl jsem ji najít, nevěděl jsem, na čem vlastně stojím, co je nahoře a co je dole, jestli vůz spadl na předek nebo na zadek. Věděl jsem jen, že se rychle potápí. Vjoersterod začal nepřítelně křičet, jak mu voda stoupala podle těla. Mával zoufale rukama. Uhodil mě. Poznal jsem, že ještě drží obušek. Vytrhl jsem mu ho a uhodil vši silou směrem, kde jsem tušil zadní sklo. Strefil jsem se jen do čalounění. Rychle jsem začal znovu šmátrat rukou, až jsem přímo nad hlavou nahnatal sklo. Vší silou jsem do něho praštil.

Sklo prasklo. Bylo to pevné, laminované sklo. Proklínal jsem firmu Rolls Royce za její kvalitní výrobky. Znovu jsem uhodil do skla. Nemohl jsem se pořádně rozmáchnout. Ještě jednou. Konečně se vysypala díra. Dírou začala téct voda, ale netekla prudce. Okno tedy bylo pod hladinou, ale ne hluboko. Znovu. Prásk! Prásk! Díra už byla větší, ale pořád ještě nebyla dost velká. Do vozu vtékalo víc a víc vody, tekla mi po těle, zezdola mi vystoupila až po pás.

Umřít v opilství je výhodné, říkal jsem si. Až umřu, ležet budu, naložte mě do vína... Znovu jsem uhodil obuškem do skla. Vedle... Ruka mi prolítla dírou ven. Najednou jsem ucítil, že ji mám na vzduchu, venku z vody. Nádhera. Pěkná pitomost. Utopím se sotva pár centimetrů pod hladinou.

Vtáhl jsem ruku dovnitř a znovu jsem praštil do skla. Bylo to k ničemu, zvenku teklo příliš mnoho vody a ve mně bylo příliš mnoho alkoholu. Neměl jsem už sílu a taky mi to nemyslelo. Pluju po černé řece Styx... po řece smrti... je mi líto, Elizabeth.

Vtom mi nad hlavou zazářila nějaká světla. To jsou halucinace, pomyslel jsem si. Ať žijí halucinace. Smrt se skládá z oslnivého bílého světla, strašného hukotu v hlavě, z ledové sprchy, skleněných střepů, vykřikujících hlasů a rukou, které člověka nadzdvihují... zvedají... vzhůru... až do vzduchu... do studeného větru.

„Je v tom voze ještě někdo?“ ptal se mě čísi naléhavý hlas. Živý, skutečný hlas. Napovídal mi, že jsem naživu. Napovídal mi, abych se k něčemu vzchopil. Nějak pomalu jsem chápal. Na toho člověka jsem se

jen hloupě díval.

„Povězte nám, je ještě někdo v tom voze?“ Zatrásl mnou. To bolelo. Trochu jsem se probral. Znovu se zeptal: „Je tam dole někdo?“

Unaveně jsem přikývl. „Dva.“

„Panebože, to vypadá zle.“

Seděl jsem na travnatém břehu a třásl se. Někdo mi přehodil přes záda kabát. Kolem se míhala spousta lidí a další stále přicházeli. Černé postavy, odrážející se od temné, lesklé hladiny, postavy ozářené z jedné strany reflektory vozu, který sjel na břeh stezkou, vykácenou rollsem. Vůz stál těsně u kanálu a svítil na místo, kde rolls zmizel. Z toho bylo pod hladinou vidět jen stříbrně orámované zadní okno, kousek od břehu. Voda pomalu vtékala do vozu dírou, kterou jsem ve skle vyrazil a ze které mě moji zachránci vytáhli. Dovnitř vozu jsem neviděl, tam byla jen tma a černá voda.

Jakýsi mladší člověk se svlékl do spodků a chystal se vlézt zadním oknem do vozu, aby vytáhl další oběti. Ostatní mu to vymlouvali, ale nedal se odradit. Omámeně jsem přihlížel, nebyl jsem schopen myšlenky, nic jsem necítil. Ten člověk se vynořil, protáhl se otvorem v okně a několik párů rukou se napřáhlo, aby mu pomohlo.

Vytáhli Vjoersteroda a položili ho na břeh do trávy.

„Umělé dýchání, honem,“ radil kdosi, „polibek života.“ O Políbit Vjoersteroda... když se jim chce, ať si ho líbají.

Ten člověk se ještě potopil pro Rosse. Povedlo se mu to až napodruhé. Statečný mužský. Rolls se mohl každou chvíli převrátit a zachránce uvěznit pod hladinou. Lidé jsou stejně obdivuhodní, říkal jsem si, hlavu jako v mlze.

Položili Rosse vedle Vjoersteroda a dýchali s ním. Ani Ross, ani Vjoersterod nereagovali.

Mrazivá zima se mi vsakovala do každé buňky v těle. Stoupala ze země, na které jsem seděl, pronikala s větrem, Inula ledově k tělu mokkými šaty. Chlad pohmožděninám nesvědčí. Všechno mě najednou začalo bolet, bolest stoupala od pianissima až do hřmotného forte. Hukot v hlavě byl ohlušující. To je pěkně k vzteku, říkal jsem si, alkohol mě opouští právě ve chvíli, kdy by se mi hodil.

Položil jsem se do trávy. Někdo mi podložil hlavu čímsi měkkým. Nade mnou se ozývaly tázavé, soucitné hlasy.

„Jak se to prosím vás stalo?“

„Poslali jsme pro sanitku...“

„Potřebuje pořádný hrnek horkého čaje...“

„Je nám líto, že vaši přátelé...“

„Mohl byste nám říci, jak se jmenujete?“

Neodpovídal jsem. Už mi nezbývala síla. O nic nešlo, nemusel jsem se snažit, nemusel jsem se přemáhat. Ať se ten pitomec alkohol vyřádí na tom, co ze mne zbývá.

Zavřel jsem oči a svět rychle zmizel.

Jako zdálky jsem slyšel: „Ztratil vědomí.“

V tu chvíli ještě ne, ale za vteřinu se to stalo.

16

Octl jsem se v šeré, dlouhé místnosti, kolem mne řady bílých ležících postav. Já byl také v bílém, jakoby zmáčkнутý do cementového sendviče, ze kterého mi vykukovala jen bolavá hlava a v té hlavě bušící parní kladivo.

Postupně jsem si podrobnosti toho zlého snu přebíral a dopátral se neveselé skutečnosti. Jsem v nemocničním pokoji, na vícelůžkovém pokoji a po celém těle mám ošklivé pohmožděnin. Dolehla na mne kocovina přímo královských proporcí.

Namáhavě jsem zdvihl ruku a podíval se na hodinky. Za deset minut pět. I ten celkem nenáročný pohyb mě krutě vytrestal. Zase jsem ruku opatrně položil na přikrývku a pokusil se všemu uniknout do spánku. Nešlo to. Pronásledovalo mě příliš mnoho starostí. Příliš mnoho lidí mi bude klást mnoho otázek. Budu muset pravdu trošku poopravit, fakta trochu přizpůsobit, a na to musím mít jasnou hlavu a ne takovou tepající, vysušenou, bolavou rašelinu.

Pokusil jsem si v duchu přesně zopakovat události předešlé noci. Zbytečně jsem uvažoval, co bych asi v téže situaci udělal, nebýt tak opilý. Vzpomínal jsem otupěle, jak Vjoersteroda a Rosse vytahovali z vody. Jestli ti dva jsou mrtví, a já o tom nepochyboval, pak jsem je zabil! Nejhorší, že mi to je úplně jedno.

Kdykoliv jsem zavřel oči, svět se zase začal otáčet a v hlavě mi hučelo o to víc. Říkal jsem si, že lidé, kteří se alkoholem otravují dobrovolně pro potěšení, musí být blázni.

V šest přišli vzbudit ostatní nemocné a ti pak ničili můj otřesený mozek decibely kašlání, plivání a čištění

zubů. K snídani byla dušená ryba a slabý čaj. Poprosil jsem o vodu a něco proti bolesti hlavy. S pochopením jsem zavzpomínal na člověka, který prohlásil, že nemá rád alka-seltzer, osvědčený prostředek proti kocovině, protože je prý příliš hlučný.

V nemocnici měli pojízdné telefony, ale ať jsem dělal, co jsem dělal, nedostal jsem se k žádnému, až v půl desáté. Nastrkal jsem do aparátu drobné mince a zavolať k Toniovi. Naštěstí jsem ho zastihl v ordinaci.

Musel jsem ale donutit jeho tajemnici, aby mu šla říct, kdo volá.

„Tyre! Deo gratias! Kdes proboha byl?“

„Byl jsem si zaplavat. Pak ti všechno povím. Jak je s Elizabeth?“

„Je v pořádku. Včera večer měla velký strach, když ses neobjevoval. Kde vlastně jsi? Proč jsi za ní ještě nepřišel?“

„Já jsem v univerzitní nemocnici. Totiž, budu tu ještě několik hodin. Dovezli mě sem včera večer, ale dohromady mi nic není.“

„A co hlava?“

„Špatná.“

Dal se do smíchu. Roztomilý člověk.

Zavolať jsem do sanatoria a hovořil s Elizabeth. Bylo úplně jasné, jak se jí velice ulevilo, když jsem se ozval, ačkoli jsem z jejího ospalého, líného hlasu usuzoval, že jí pravděpodobně dali něco na uklidnění. Byla skoro příliš vyrovnaná. Ani se mne nezeptala, co se dělo se mnou, když ji Tonio odvezl. Neptala se, kde jsem.

„Zlato, vadilo by ti moc, kdybych tě tak dva dny nechal v sanatoriu? Potřebuju si ještě vyřídit nějaké záležitosti.“

„Vůbec ne, dva dny klidně.“

„Tak brzy na shledanou, zlato.“

„Ano, dobře,“ řekla vzdáleným hlasem. „Dobře.“

Zavěsil jsem. Pak jsem se spojil s Luke-Johnem. Jeho energický hlas rozechvěl sluchátko a vstřelil mi do mozku několik ostrých oštěpů. Vysvětlil jsem mu, že článek do nedělního čísla jsem nemohl napsat, protože jsem včera havaroval s autem. Když jsem poslouchal jeho odpověď, držel jsem sluchátko několik centimetrů od ucha.

„Ta havárie přece byla včera odpoledne!“ hřímal.

„Tohle byla jiná bouračka.“

„Proboha, copak se bez těch bouraček neobejdeš?“

„Podívej se, já ten článek napíšu dnes večer a k tobě s ním zajdu ráno, než pojedu do Heathbury na dostihy. Stačí ti to?“

„Asi mi to stačit musí,“ hudroval, „nestalo se ti doufám nic při té druhé havárii?“ Pochopil jsem, že by ho kladná odpověď rozladila.

„Jen jsem se trochu potloukl.“ Místo komentáře nevlídně zabručel.

„Koukej napsat něco opravdu pořádného, to musí být bomba, aby to zbořilo barák.“

Položil jsem telefon, aby se mi hlava jako bombou neroztrhla. Bolela nesnesitelně a nemilosrdně.

Následky Rossovy námahy hrozně bolely, neleželo se mi dobře. Nepříjemné dopoledne se pomalu vleklo. Přišli nějací lidé a ptali se mě, jak se jmenuji a kdo byli ti dva, co se utopili ve voze. Jestli prý znám jejich adresu.

„Ne, neznám.“

„Jak došlo k nehodě?“

„Šofér usnul.“

Dostavil se policejní seržant s úředním notesem a zapsal si nepříliš informativní fakta, která jsem mu o nehodě řekl. Ne, s panem Vjoersterodem jsem se znal jen povrchně. Trval na tom, že mne odveze za manželkou do sanatoria. Šofér zřejmě usnul a vůz sjel ze silnice. Všechno se sběhlo během několika vteřin, nemůžu si to přesně vybavit, také jsem toho večera trochu víc vypil. Pan Vjoersterod mi podal nějaký nástroj, abych rozbil okno, abychom se dostali ven, dělal jsem, co jsem mohl. Je velmi smutné, že se nepodařilo Vjoersteroda a jeho šoféra zachránit. Pak jsem řekl, že člověk, který je z auta vyprostil, by si zasloužil vyznamenání za statečnost. Seržant mi oznámil, že se budu muset dostavit jako svědek k vyšetřování u soudu. Pak odešel.

V poledne mě přišel vyšetřit lékař. Cítil se mnou, viděl, jak jsem bolavý. Poznamenal, že je zajímavé, jak se lidé mohou potlouct v autě, když auto dělá kotrmelce. Vážně jsem přikyvoval. Pak jsem se zmínil, že bych rád co nejdřív domů.

„Proč ne? Když se na to cítíte?“

Cítil jsem se spíš na příjemné bezvědomí. No co, navlékl jsem si nevyžehlenou, narychlo usušenou košili, ale neholil jsem se, neučesal, kravatu jsem si neuvázal, protože se mi nechťelo zdvíhat ruce. Doklopýtal jsem ze schodů a požádal vrátného, aby mi zavolal taxík. Taxík mě odvezl do Welbeck Street, byl to jen kousek, a vyložil přede dveřmi Toniova domu. Někdo zřejmě zdvihl šikmou věž z Pisy a postavil ji zase na místo. Nebylo na ní po ničem ani stopy. To se o postiženém rollsu nedalo říct. O mně taky ne.

Tonio si mě pátravě prohlédl, pak mi nabídl křeslo a skleničku.

„Co to je zač?“ zeptal jsem se, když jsem to vypil.

„Nepente. Sherry s opiem.“

„Děláš si legraci.“

Zavrtěl hlavou. „Je to sherry s opiem, neobyčejně užitečná věc. Poslyš, jak často si sem pro to budeš chodit? Jak často to budeš potřebovat?“

„Vůbec ne, už jsem skončil.“

Chtěl slyšet, co se odehrálo poté, co s Elizabeth odjel. Řekl jsem mu prakticky všechno, až na to, že jsem toho šoféra „uspal“ já. Tonio ale nebyl hloupý. Uškíbl se na mne a myslel si své. Utrousil, že jsem se choval jako opilý idiot.

Pak zašel do ložnice pro moje sako. Trval na tom, že mě i s mou dodávkou doveze až před dům, prý mě Elizabeth potřebuje zdravého a v pořádku, že by nebylo dobré, kdybych skončil s autem někde ve zdi, a že jsem měl z pekla štěstí, že se mi něco takového nestalo předešlou noc. Nehádal jsem se. Neměl jsem na to. Zavezl dodávku až do garáže a pak šel shánět taxík. Já se pomalu vyhrabal do schodů s pocitem, že se plazím na Matterhorn s nohama z hadrů.

V bytě bylo strašlivé horko. Nechal jsem večer topení zapnuté naplno a paní Woodwardová ho nevypnula.

Na stole byl vzkaz: Jste v pořádku? Dala jsem mléko do ledničky. Mám o vás starost. W.

Podíval jsem se na svou postel. Bylo na ní jen prostěradlo. Uvědomil jsem si, že přikrývky a polštáře jsou dole na lehátku v dodávce. Nepřicházelo v úvahu, že bych šel dolů. Ukradl jsem přikrývku a polštář Elizabeth. Na divan jsem hodil růžový pléd, lehl si oblečený, přikryl se a opatrně položil hlavu na chladivý polštář.

Blaho.

Svět se ještě nepřestal točit. Po všech jiných stránkách to taky nebyla žádná velká sláva. V hlavě mi nepřestávalo hučet, jako bych tam měl soukromý magnetofon. Navzdory zázračnému nápoji jsem nepřestával mít pocit, že jsem prošel míchačkou na cement. Ale krása byla v tom, že už jsem nic nemusel; nemusel jsem absolutně nic, jen se ponořit do hlubokého, bezedného, vytouženého spánku...

Sen se zhroutil, když surově začal řinčet telefon. Volala paní Woodwardová. Její lancashirský přízvuk se zvýraznil, když byla rozčilená. Výrazně se jí ulevilo, když zjistila, že je Elizabeth v pořádku.

„Tentokrát není dobře mně,“ vysvětloval jsem, „takže moje žena zůstane asi dva dny v sanatoriu. Prosím vás, ještě mi zavolejte, řeknu vám, kdy se vrátí...“

Položil jsem telefon a vrátil se k pohovce. Po dvou krocích jsem se zarazil, zív a uvažoval o tom, jestli bych neměl zavolat Victoru Ronceymu, že může přivést Madge a chlapce domů. Taký mě napadlo, že bych mohl zavolat Willymu Ondroyovi, že už nemusí tak důkladně hlídat. Pak jsem se rozhodl nechat všechno tak jak je. Do dostihu už zbývaly jen dvacet čtyři hodiny. Lepší nic neriskovat. Vjoersterod je sice mrtvý, ale Charlie Boston vesele běhá po světě.

Nepočítal jsem s tím, že by Tiddely Porn vyhrál. Po všem tom trápení měl jen nepatrnou šanci a ta kolika ho přece jen důkladně oslabila. Charlie Boston na tom stejně vydělá, úplně stejně, jako kdyby mu vyšly všechny jeho plány a on se ke koni dostal a nějak ho poškodil.

Vrátil jsem se k telefonu. Chvilí jsem se bavil se slečnou z informací. Pak jsem zavolał na výzvu do Birminghamu,

„Pan Boston?“

„Ano.“

„Tady James Tyrone.“

Na druhém konci telefonu znělo hlasité ticho, přerušované těžkým oddechováním.

„Pane Bostone, jaký kurs teď nabízíte na Tiddely Porna?“

Žádná odpověď, jen cosi mezi zavrčením a zabručením.

„Ten kuň poběží,“ dodal jsem.

„To si myslíte vy!“ vyštěkl vztek. Byl to hrubý, nerudný, zlostný člověk.

„Na Vjoersteroda a Rosse se nespolehejte,“ vysvětloval jsem trpělivě. „Ti se vám už neozvou. Chudáci, jsou oba po smrti.“

Zavěsil jsem, než stačil nějak zareagovat. Nabral jsem dostatek sil k tomu, abych si svlékl sako.

Dopotácel jsem se k pohovce, kde na mě čekala vlídná propast spánku. Chvátal jsem jí do náruče.

Po nějaké době jsem se probudil. Měl jsem strašnou žízeň, jazyk suchý, drsný, určitě dozelená. Toniův lék přestal účinkovat. Bolela mě ramena a záda, vytrvale a protivně. Každá bolest je protivná. Byla tma. Podíval jsem se na fosforeskující hodinky. Čtyři hodiny, skoro přesně. Spal jsem dvanáct hodin. Zívám jsem. Uvědomil jsem si, že už nemám mozek jako vyvařený a v tu chvíli jsem si také zděšeně uvědomil, že jsem nenapsal článek do Blaze. Rozsvítil jsem, napil se Toniiova zázračného roztoku, počkal, až zabere, došel si pro blok a pro tužku a šálek černé kávy. Natřepal jsem polštáře a nastlal je pěkně vysoko, vlezl znovu do postele, opřel se v polosedě a sepsal pro Luke-Johna tu kýženou bombu, co zboží barák.

„Právní oddělení se z toho zjeví,“ řekl.

„Jak už jsem se zmínil, člověk, který to celé vymyslel a organizoval, tento týden zemřel a pro urážku na cti mohou žalovat jen živí. Mrtví žalovat nemohou, ani nemohou být žalováni. Mrtvého taky nikdo nemůže stíhat nebo soudit. Aspoň ne na zemi. Takže nic z toho, co ti dva provedli a prováděli, nemůže být sub judice. Jasně?“

„Prosím tě, nebudeš mi tu přece dělat redakční kázání, já se podle něho řídil, když ty jsi ještě čural do plínek.“ Vzal můj rukopis do prstů, jako by pálil.

„Vyděšení majitelé smějí vylézt ze svých úkrytů,“ recitoval hlasitě. „Vláda teroru skončila a aféra odhlášených favoritů je konečně odhalena.“

Derry zdvihl hlavu a poslouchal. Ušklíbl se na mne. „Náš ostrostře-lec se zase postavil ke kanónu, co?“ řekl.

„Život by byl nudný.“

„Jak pro koho.“

Luke-John se na mne pátravě zadíval. „Vypadáš spíš jako terč. Předpokládám, že ty kruhy pod očima máš z těch včerejších bouraček.“ Přejel palcem po rukopisu. „Toho nejmenovaného padoucha sis vymyslel, nebo někdo takový opravdu existoval? Pokud existoval, kdo to byl?“

Když mu to nepovím, spočítá si to Mike de Jong od konkurence a vyjede s doplňujícím článkem, jistě si všechno domyslí. To by mi ovšem Luke-John nikdy neodpustil. Ostatně není důvod, proč bych se s tím tajil.

„Byl to Jihoafričan a jmenoval se Vjoersterod. Zahynul včera večer při té druhé havárii.“

Doslova otevřeli ústa úžasem.

„To je... dynamit!“ hlesl Derry.

Vyprávěl jsem jim, jak to všechno bylo. Vynechal jsem pouze Gail a Rossův obušek. O výhrůžkách namířených proti Elizabeth jsem jim řekl. O opilé jízdě autem a o tom, jak jsem Rossovi zakryl oči, jsem se nezmiňoval. Mluvil jsem stručně a věcně, předložil jsem holá fakta a vynechal modřiny.

Luke-John se nad mým vyprávěním zamyslel a pak si znovu přečetl článek.

„Teď, když vím, co všechno jsi vypustil, připadá mi to slabé jako čajíček. Ale myslím si, že to takhle stačí. Účel to splní, všichni se dozvědí, že teror pominul a že klidně zase mohou bez rizika předběžně sázet, a to výhradně díky vyšetřování, vedenému naší redakcí. O to nám přece šlo.“

„Kupte si Blaze-mstitele, specialitou šéfa kuchyně je likvidace zločinů.“

Luke-John si na takové nejapné žerování nepotrpěl. Zpražil Derryho jediným pohledem. Požádal jsem Luke-Johna, jestli by nemohl zavolat jednomu ze svých přátel, vlivnému bookmakerovi, a zeptat se ho, kolik se teď nabízí na Tiddely Porna pro Lamplighter. Luke-John nadzdvihl obočí, ale šel a bez komentáře mi vyhověl. Položil příslušnou otázku a pak napjatě poslouchal odpověď. Když skončil hovor, tiše hvízdal a přejel si rukou krk.

„Prý se z hlavní kanceláře Charlieho Bostona v Birminghamu pokoušejí odložit na Tiddely Porna asi tak padesát tisíc, prý se o to snaží od včerejšího odpoledne. Všichni v tom samozřejmě čují nějakou čertovinu díky tvým článkům a díky opatřením, která redakce, pokud jde o Tiddely Poma, provedla. Teď jsou všichni bookmakeři v recesi, nevědí, jak se mají zachovat, zatím sázky od Bostona přijaly jen asi dvě velké firmy.“

„Když se Bostonovi nepodaří odložit a Tiddely Porn vyhraje, bude na mizině. Kdyby naopak Tiddely Porn nevyhrál, získá nejen svůj podíl, ale připadly by mu všechny peníze, které měl dát Vjoers-terodovi, takže by na tom byl dokonce lip, než kdybychom se do celé věci nepletli,“ uvažoval jsem nahlas. „Když se mu podaří odložit a Tiddely Porn vyhraje, bude spokojený. Kdyby Tiddely Porn nevyhrál, bude Boston zuřit, že zahodil všechno, pro co se dopouštěl zločinů.“

„To je delikátní problém,“ pronesl Derry moudře, „dalo by se říct, že je to výstavní dilema.“

„Myslíš, že ví o té kolice?“ zeptal se Luke-John.

Když jsme si to promysleli a probrali, došli jsme ke společnému závěru, že o ní nejspíš neví. Luke-John zavolal svému příteli bookma-kerovi ještě jednou a doporučil mu, aby od Bostona vzal tolik, kolik může. „A teď se stane to, že všichni ostatní koně upadnou a Tiddely Pom vyhraje,“ řekl Luke-John zasmušile, když položil telefon.

Jel jsem společně s Derrym dostihovým vlakem do Heahtbury. Počasí se k vedení závodiště a patronům dostihu zachovalo ušlechtilé, byl mrazivý, slunný, jasný den, krásné prosincové ráno. Derry prohlásil, že takové počasí určitě přiláká hodně publika a že si myslí, že vyhraje Zig Zag. Já prý vypadám špatně. Řekl jsem mu, že mi je na každý pád mnohem líp než předešlý den. Dojeli jsme k cíli v atmosféře vzájemné klidné tolerance a já uvažoval o tom, proč vlastně náš vztah nikdy nevyzrál ve skutečné přátelství. Ve svém prvním tvrzení jsem se nemýlil. Závodiště praskalo ve švech. Zašel jsem ze všeho nejdřív za Willym Ondroyem do jeho kanceláře vedle váznice. Čekala tam na něho spousta lidí, ale Willy mě přes ty davy zahlédl a kývl na mne.

„Poslyšte,“ řekl, když jsem se k němu prodral. „Ten váš prokletý kůň mi dal co proto... a Victor Roncey je pěkný číslo, to vám řeknu, už ho mám až po krk.“

„Co vyvedl?“

„Přijel dnes ráno v deset a chystal se, jak všechny seřve, když sem kůň nedorazí do dvanácti, přesně na minutu. Jak zjistil, že už u nás kůň dávno je, stejně všechny seřval, že jsme ho o tom měli informovat.“

„Není s ním snadné pořízení, to uznávám.“

„Počkejte, to zdaleka není všechno. Asi v osm hodin mi volá strážný u brány, že se nějaký chlap chce dostat dovnitř ke stájím. Nabízel strážnému úplatek, pak nabídku zdvojnásobil, a když se strážný chvíli hádal s jedním stájníkem, pokusil se ten chlap kolem něho proklouznout. Tak jsem tam rychle z domova zaskočil, abych zjistil, co se děje, a ten chlap, takový menší, zavalitější, právě chodil kolem zadního plotu a hledal, kudy by se dostal dovnitř. Tak jsem ho vzal za límec a dovedl ke strážnému a ten potvrdil, že je to týž člověk, co ho chtěl podplatit. Zeptal jsem se chlapa, co vlastně chce. Odmítal mi to říct, že prý se nedopustil žádného zločinu. Nedalo se s tím nic dělat.“

„Skoda.“

„Počkejte ještě. Přišel tam náš správce, přesně ve chvíli, kdy se ten chlap chystal k odchodu. Správce se mě ptal: Co tady dělá Charlie Boston?“

„Cože?“

„Právě. Já si hned myslel, že vás to bude zajímat. Pokud ale šel po Tiddely Pomovi, počínal si dost nešikovně.“

„Nemyslí, nemá mozek.“

Vyčítavě se na mě zadíval. „Jestli ale Tiddely Pomovi nehrozilo nic jiného než pan Charlie Boston, pak si myslím, že jste to všechno trochu dramatizoval, nemyslíte?“

„Přečtete si napínavé pokračování dramatu v nejbližším vydání Blaze“

Zasmál se a otočil se k netrpělivým čekatelům před kanceláří. Loudal jsem se do padoku a uvažoval o Charliem Bostonovi a jeho marném pokusu dostat se ke koni. Charlie Boston, člověk, který myslel pěstmi. Myslel také pěstmi jiných. Teď měl své hochy mimo provoz. Vjoersterod a Ross byli mrtví; Boston byl nahý a zranitelný jako otevřená ústřice.

V zoufalství jsou lidé schopni všeho. Pokud se snažil odložit padesát tisíc, znamená to, že mu hrozila ztráta nejmíň desetinásobku, tedy skoro půl miliónu, kdyby Tiddely Pom vyhrál. Fiasko mohutných proporcí. Taková situace dokáže v člověku vystupňovat paniku a bezhlavé počínání k neracionálním hodnotám, jak se blíží hodina rozhodujícího dostihu.

Došel jsem k názoru, že by se měl také trochu starat Roncey. Vydal jsem se mezi davy, abych ho vyhledal. Šel jsem kolem rohu a rozhlížel se do všech stran, takže jsem málem vrazil do osoby postávající před tabulí Výsledky ostatních dostihů. Začal jsem se zdvořile omlouvat a v tu chvíli jsem si teprve uvědomil, kdo to je. Gail.

Viděl jsem, jak se jí rozzářily oči a pak znejistěly. Asi jsem se zatvářil podobně. To náhlé setkání ji nejspíš šokovalo, stejně jako mne. Když jsem se ale nad tím zamyslel, bylo přece logické, že se na závodišti objeví, když běží kůň jejího strýce.

„Tak co, Tyre?“ řekla váhavě. Zdaleka si nepočínala tak sebejistě jako jindy.

„To je překvapení, to je překvapení,“ zažertoval jsem, i když mi do žertu nebylo.

„Předpokládala jsem, že se tu nejspíš uvidíme,“ řekla. Slunce se jí lesklo v hladkých černých vlasech a pozlatilo jí hebkou bronzovou pleť. Ústa, která jsem líbal, byla lákavě růžová. Tělo, které jsem laskal, měla

zakryté tyrkysovým pláštěm. Před týdnem, říkal jsem si otupěle, před pouhým týdnem jsme se milovali. „Je tu Harry se Sárrou?“ zeptal jsem se konverzačně. Společenské řeči. Je třeba zakrýt ránu, která se ještě ani nezačala hojit. Neměl jsem právo být raněný. Moje chyba, nemám právo si stěžovat.

„Jsou v baru,“ odpověděla.

„Chceš se něčeho napít?“

Zavrtěla hlavou. „Ne... Já bych ti jen chtěla vysvětlit... vidím, že všechno víš... musím ti vysvětlit...“

„Není třeba. Nechceš jít na kávu?“

„Prosím tě, vyslechni mě!“

Cítil jsem, jak mi tuhnou všechny svaly v těle včetně obličeje. S velkou námahou jsem se snažil uvolnit.

„Dobře.“

„Chystá se... chci říct... rozvede se s tebou?“

„Ne.“

„Ach...“ dlouze vzdychla. „Pak promiň, jestli jsem ti způsobila nepříjemnosti. Proč tě ale nechala sledovat, když se s tebou nechce dát rozvést?“

Vytřeštěně jsem se na ni zadíval. Rána se v tu chvíli začala hojit.

„Co je?“ zeptala se.

Zhluboka jsem se nadechl. „Pověz mi, co se stalo, když jsem tehdy od tebe odešel, vyprávěj mi o tom člověku, který mě sledoval.“

„Oslovil mě, když jsem vyšla z hotelu.“

„Jak vypadal?“

„Nevyznala jsem se v něm, chci říct, vypadal... jaksi... vypadal velmi civilizovaně, nóbl, nevypadal na soukromého detektiva. Měl na sobě šaty šité na míru, nažloutlou pleť a nějaký cizí přízvuk. Vyšší postavy. Tak čtyřicátník.“

„Co ti řekl?“

„Že se tvá paní s tebou chce rozvést a on na tom pracuje. Požádal mě o konkrétní důkaz nevěry.“

„Chtěl na tobě účet z hotelu?“

Přikývla. Do očí se mi nepodívala. „Řekla jsem mu, že jsem ochotná jít do recepce a o účet požádat.“

„Proč, Gail?“

Neodpověděla.

„Zaplatil ti za tu službu?“

„Panebože, Tyre, proč by nezaplatil? Já ty peníze potřebuju. Byli jsme spolu jen třikrát a ty mi nemáš co vyčítat, žiješ se svou ženou jenom pro peníze.“

„Dobře. Kolik?“

„Nabídl mi padesát liber. Když jsem si navykla na myšlenku, že je opravdu ochotný platit, namítla jsem, že se asi zbláznil, když je tvá paní natolik bohatá, že snad za svobodu může zaplatit víc.“

„Co bylo dál?“

„Řekl... když mu sdělím dostatek průkazných skutečností, bude ochotný náležitě zvýšit nabízenou částku.“ Odmlčela se. Vzpurně i se studem řekla: „Nakonec mi nabídl tisíc liber.“

Zatajil se mi dech. Pak jsem se dal do smíchu.

„Copak ti tvá žena tohle neřekla?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Poslyš, ten člověk přece nemohl při sobě mít tolik peněz v hotovosti, napsal ti šek?“

„Ne. Dali jsme si schůzku před školou, přinesl mi ty peníze v hnědé tašce. Krásné, zbrusu nové bankovky, pěkně rozdělené do balíčků. Dala jsem mu ten hotelový účet a řekla jsem mu všechno... všechno, co bylo.“

„To vím.“

„Jak to, že tvá žena byla ochotná dát tolik peněz, když se s tebou nakonec nechce rozvést?“ Když jsem neodpovídal, pokračovala. „Nešlo mi skutečně jen o ty peníze. Říkala jsem si, když se chce rozvést, tak nakonec proč jí v tom bránit? Tys prohlásil, že ji nikdy neopustíš, ale kdyby ona jaksi opustila tebe, pak bys byl opravdu volný a mohli bychom spolu strávit víc času než jen párkrát o nedělích.“

Možná že jednoho dne ironii téhle situace ocením, říkal jsem si.

„Ty peníze jsi neměla od mé ženy, ale od toho chlapa, to byly jeho peníze. Nešlo mu o důkaz nevěry, šlo mu o to, aby mne mohl vydírat.“

„Ne! Panebože! Ach ne! Tyre... to je mi hrozně líto, odpusť.“ Náhle se jí rozšířily oči. „Ty sis musel myslet... určitě sis myslel... že jsem tě prodala!“

„Obávám se, že ano,“ řekl jsem omluvně. „Mělo mě to napadnout, že to musí být jinak.“

„V tom případě jsme si kvit.“ V okamžiku se jí vrátila obvyklá sebejistota. Se zájmem, ale bez velké lítosti

se zeptala: „Kolik od tebe chtěl?“

„Nechtěl peníze, chtěl, abych psal články do Blaze podle jeho přání, každý týden.“

„Prosím tě, to je nevdané. Tos mu ale mohl snadno vyhovět, ne?“

„Ty bys byla ochotná navrhovat šaty podle diktátu?“

„Ne.“

„Tak vidíš. Ne. Takže jsem ženě všechno řekl. Nic jiného mi nezbývalo.“

„Co... co ona na to?“

„Byla smutná,“ řekl jsem krátce. „Slíbil jsem, že už se s tebou nese-jdu. Rozvod nebude.“

Pokrčila rameny. „Takže tím to končí.“

Zadíval jsem se doprázdna. Tím to končí... krutě se mi nechtělo se s tím smířit. Musel jsem se s tím smířit. Zítra je neděle a já bych mohl mít volno. Ze všeho na světě bych si nejvíc přál být s ní, cítit její hebkou kůži, držet ji těsně v náruči, v šeru...

Řekla zamyšleně: „Takže ten člověk byl vyděrač... proto se mi zdál tak nepříjemný, ted to chápu.“

„Byl nepříjemný? Většinou se choval velice zdvořile.“

„Se mnou mluvil, jako kdybych byla hmyz. Nebýt těch peněz, tak jsem takové jednání nestrpěla.“

„Chudinko Gail,“ řekl jsem soucitně. „Ten člověk byl z Jihoafrické republiky.“

Pochopila. V očích jí zaplávl vztek. „Tak proto! Afrikánec jeden odporný. Lituju, že jsem se s ním vůbec bavila...“

„Už na to nemysli,“ utěšoval jsem ji. „Bud' ráda, žes ho stála tolik peněz.“

Uklidnila se. Dala se do smíchu. „Víš, já v životě nebyla v Africe, já ten přízvuk nepoznala, tohle mě ve snu nenapadlo. To jsem husa co?“

Přišel nějaký člověk v kostkovaném tvrdovém obleku a požádal nás, abychom poodstoupili, že si chce přečíst vývěsku za našimi zády. Odešli jsme o několik kroků dál a znovu se zastavili.

„Snad tě někdy uvidím na dostizích,“ řekla.

„Možná.“

Zadívala se mi pozorně do obličeje. „Prosím tě, když na tom jsi takhle... proč, proč od ní neodejdeš?“

„Nemůžu.“

„Mohli bychom přece... přece chceš být se mnou, vím to. A peníze taky nejsou všechno!“

Trpce jsem se usmál. Nejsem jí lhostejný, má ke mně hlubší vztah, když je schopná říct to, co řekla.

„Však se někde setkáme,“ opakoval jsem otupěle. „Na dostizích.“

17

Chytil jsem Victora Ronceyho, když vycházel z jídelny, a oznámil jsem mu, že Tiddely Porn ještě zdaleka nepřestal být v nebezpečí.

„Přece je tady, tak co?“ namítal nevrlé.

„Je tady jen díky naší redakci,“ připomněl jsem mu, „a do dostihu ještě zbývají dvě hodiny.“

„Co teda mám podle vás dělat? Držet ho za kopyto?“

„Neškodilo by,“ řekl jsem suše.

Jako obvykle se v něm popral pocit agresivní nezávislosti s rozumným souhlasným postojem. Pak řekl neochotně: „Peter by se mohl posadit do jeho boxu ve stájích.“

„Kde je Peter ted?“

Ukázal rukou za sebe. „Dojídá oběd.“

„Budete ho muset dovést do stájí sám, pokud nemá průkaz doprovázejícího stájníka.“

Souhlasně zabručel a vrátil se pro syna. Doprovodil jsem je ke stájím a promluvil se strážným u brány.

Řekl, že se tam ukázal obvyklý počet lidí, snažících se dostat dovnitř, ale ten člověk, co tam byl ráno, už se prý neukázal. Prý mu plukovník Ondroy nařídil, aby toho chlapa uvázal ve skladu, kdyby ještě čenichal kolem stájí.

Spokojeně jsem se usmál a šel se s Ronceyovými podívat na koně. Stál trpělivě v boxu, jeden bok vysazený, jednu zadní uvolněnou. Když jsme otevřeli dvířka, líně se otočil a bez vzrušení se na nás podíval. Nevypadal jako rozčilený dostihový kůň, netrpělivý, připravený bojovat a vyhrát Lamplighter Gold Cup.

„Vypadá takhle vždycky před dostihem?“ zeptal jsem se. „Na mě dělá dojem, že je nadopovaný.“

Roncey se na mne zděšeně ohlédl a spěchal se podívat na koně. Prohlédl mu oči a hubu, ohmatal šíji a nohy. Pak si pozorně prozkoumal koňské koblížky.

„Nezdá se, já nic nepozoruju.“

„Nikdy není nervózní,“ vysvětloval Peter. „Prostě to nemá v povaze.“

Tvářil se jako tažný kůň, jen zapráhnout do valníku. Raději jsem neřekl nahlas, co si myslím. Vrátil jsem

se do padoku se starším Ronceym, který na mé naléhání slíbil, že koně osedlá ve stájích a ne v sedlácích boxech, pokud proti tomu stevardi nebudou mít námitky.

Stevardi, včetně Erika Youlla, vůbec nezaváhali. Trvali jenom na tom, že Tiddely Porn musí, jak se sluší, třikrát obejít padok před publikem, než na něho nasedne jeho žokej. Souhlasili ale s tím, aby kůň chodil v kruhu dva metry od zábradlí a aby ho vedl Peter v mém doprovodu.

„Škoda času,“ hudoval Roncey. „Nikdo se na něj nechystá. Tady se nikdo o nic nepokusí.“

„Tomu nevěřte. Kdyby vám šlo o půl miliónu a zůstal jste na dně, kdoví, čeho byste byl schopný.“

Díval jsem se na první dva dostihy z oddělení pro tisk a v přestávkách jsem se bezcílně potuloval davem a snažil se přesvědčit sám sebe, že mi nejde o to, abych ještě jednou zahlédl Gail.

Nezahlédl jsem ji. Zato jsem viděl Dermota Finnegan. Drobný irský žokej kráčet přede mnou. Ohlédl se a šťastně se na mne od ucha k uchu usmál. Všiml jsem si... a o to šlo... zeje v dresu, připravený jet dostih. Sako měl pečlivě rozepnuté, aby byly vidět jeho barvy. Prohlédl jsem si purpurovou hvězdu na růžovobílém pruhovaném pozadí a žasl jsem.

„Páni, vám řeknu, já žasnu skoro stejně jako vy,“ řekl. „Vidíte to, přece jsem dostal šanci na šéfové první třídy, a jestli to prošvihnu, tak pánbůh se mnou, jenže já to neprošvihnu.“

„Jistěže to neprošvihnete.“

„To se uvidí,“ řekl vesele. „Poslyšte, to ste ale o mně napsal moc hezky do Tally, za to vám děkuju. Když mi to přišlo, zanesl jsem to všechno ukázat našemu šéfovi, ale on už to četl. Víte, já si nejsem jistej, jestli ten váš článek s tím neměl trochu co dělat, že mě šéf posadil na Rockvilla, když se ty dva od nás ve čtvrtek pomlátili. Takže vám za to děkuju.“

Když jsem o tom intermezzu pak vyprávěl v oddělení pro tisk Derrymu, pokrčil lhostejně rameny. „Přece jede Rockvilla, copak ty nečeš noviny?“

„Včera jsem je nečetl.“

„No jo. Prostě tentokrát to nebude žádná legrace. S Rockvillem mají potíže i nejlepší jezdci a mezi ty náš Dermot nepatří.“ Pečlivě si čistil dalekohled. „Vypadá to, že Luke-Johnův přítel bookmaker přece jen ty prachy na Tiddely Porna od Bostona vzal, protože poměr šel dneska dolů jako dráha, ze sto k osmi na čtyři k jedny. To je až nesmysl – sině nízký poměr na takovýho koně, jako je Tiddely Porn, tak to vidíš.“

V duchu jsem rychle počítal. Jestliže Boston přijímal sázky v poměru dvanáct k jedné a podařilo se mu odložit při čtyřech k jedné, tak mu zůstává viset asi šest nebo osm k jedné. Kdyby Tiddely Porn zvítězil, musel by Boston v tomhle poměru vyplácet, stálo by ho to tedy stejně aspoň čtvrt miliónu, musel by prodat filiálky, aby mohl zaplatit dluhy. Dobře mu tak, primitivovi, když se plete do vysoké hry velkých pánů a pak ho osud zmáčkne a vytlačí jako zubní pastu.

V padoku po něm nebylo ani vidu ani slechu. Roncey koně osedlal ve stájích a přivedl ho přímo do padoku těsně předtím, než zazněl povel „jezdci do sedel“. Koně vodil Peter a já mu šel těsně u zadku. Nikdo se nenaklonil přes zábradlí, nikdo se nepokusil na něho stříknout kyselinu. Nikdo se vůbec o nic nepokusil.

„Vždyť jsem vám to říkal,“ bručel Roncey. „Zbytečně se s tím nadělo.“ Pomohl svému žokejovi do sedla, poplácal Tiddely Porna po zadku a spěchal na tribunu, do oddělení pro majitele koní, aby si tam zajistil dobré místo. Peter zavedl koně až na dráhu. Tiddely Porn lhostejně odklusal tím dlouhým, plynulým krokem, na který ani trochu nevypadal. Oddechl jsem si a šel za Derrym do tiskového oddělení dívat se na dostih.

„Favorit je Tiddely Porn,“ hlásil Derry, „pak Zig Zag, potom Rockville. Zig Zag by to měl mít v kapse.“ Zdvihl dalekohled a díval se na koně tančící u startu. Já si dalekohled s sebou nevzal, dřel by mě do bolavých ramenou. Bez dalekohledu jsem byl jako bezruký, jako šnek bez tykadel. Lamplighter měl start asi čtvrt míle od tribun. Snažil jsem se na dálku rozeznat barvy dresů, ale moc se mi to nedařilo. Najednou Derry vykřikl: „No tohle!“

„Tiddely Porn!“ Vyděsil jsem se. Ted ne, ne u samého startu! Měl jsem to předvídat... měl jsem tam někoho postavit, aby tam hlídal... ale koho by napadlo... takhle... všem na očích... U startu přece byl vždycky dav lidí, kdyby se tam někdo pokusil ublížit některému z koní, měl by u toho stovky svědků. „Někdo mu visí na otěžích... ne, už ho odtáhli... páni!“ Derry se dal do užaslého smíchu. „Páni, to snad*není pravda, to se mi jen zdá!“

„Co se děje?“ ptal jsem se rozčileně. Viděl jsem jen koně pokojně se řadící u startu a mezi nimi, jako zázrakem, i Tiddely Porna. O kousek dál se cosi mlelo v davu diváků u zábradlí.

„Je to Madge... Madge Ronceyová... nikdo jiný to nemůže být, určitě je to ona! Válí se po trávě s nějakým malým tlustým chlapem... perou se... ta mu dává! Odtáhla ho od Tiddely Porna... ted tam jen Utají ruce a nohy...“ nemohl mluvit, jak se smál. „Jsou tam s ní kluci... sesypali se na toho chudáka jako při ragby...“

„Sázím libru proti pětáku, že ten chudák není nikdo jiný než Charlie Boston,“ řekl jsem zasmušile, „a jestli nakonec všechno zachránila Madge a ne Blaze, tak to od Ronceyho vyslechneme nejméně stokrát.“

„Roncey nám může vlízt na záda. Běží!“ křikl Derry.

Řada koní vyrazila vpřed k první překážce. Sedmnáct koní, před nimi tři a půl míle. Na vítěze čekala zlatá trofej a tučný šek pro jezdce.

U první překážky upadl jeden kůň. Tiddely Porn to nebyl. Jeho červené a bílé ševrony poskakovaly u konce pole. Zig Zag to nebyl, ten už běžel na čtvrté pozici, z té většinou vítězil. Egocentrik to také nebyl, běžel na špici kolem tribun a popřál tak Huntersonovým jejich okamžik slávy. Nebyl to ani Rockville.

Dermot Finnegan bojoval o svou budoucnost, sváděl bitvu s koněm, který se pokoušel s ním utéct.

Šli přes vodní příkop u tribun. Davy zahučely, když jeden z koní přistál zadníma nohama ve vodě. Žokej v oranžovo-zeleném vylétl ze sedla a kutálel se po zemi.

„Tenhle kůň vždycky zkurví vodu,“ poznamenal Derry suše. „Měli by ho nechat běhat jen proutěnky.“ V hlase ani na rukou mu nebyla znát sebemenší stopa vzrušení, nemusel platit za to, že Tiddely Porn běží. Já zaplatil až příliš drazě.

Proběhli horním obloukem a vzdalovali se. Nespouštěl jsem oči z Tiddely Porna, očekával jsem, že upadne, že zůstane viset vzadu, že to jeho jezdec vzdá, že kůň bude po kolice příliš zesláblý a dostih nedokončí.

Proběhli dolním obloukem a pak přes tři překážky po rovince k tribunám. Egocentrik stále na špici. Zig Zag stále čtvrtý. Dermot Finnegan už Rockvillu zvládl a byl přibližně uprostřed pole. Tiddely Porn se udržel, poslední nebyl.

Přes vodu. Zig Zag klopýtl, srovnal se, běžel dál. Čtvrtou pozici si však neudržel a přesunul se na šestou.

Tiddely Porn se přes překážku přenesl s mnohem menší elegancí než Egocentrik, ale zato dvakrát tak rychle. Zlepšil si pozici o dvě místa.

Zase běželi na vzdáleném úseku dráhy. Derry klidně poznamenal: „Vypadlo mu udidlo, Tiddely Pomovi.“

„Sakra!“ Ulevil jsem si. Žokej se snažil pracovat rukama, pobízel koně vpřed. Všechno špatně. A to měl před sebou ještě víc než polovinu dostihu!

Zavřel jsem oči. Cítil jsem, jak mne přemáhá únava a nevolnost. Přál jsem si lehnout do měkkého a prospat celý týden, utéct všem starostem, trápení, ztraceným iluzím, smutnému životu. Týden samoty, aby mne zhojila. Týden, ve kterém bych snad dokázal nasbírat dost energie k dalšímu životu. Alespoň týden.

Když to dobře dopadne, získám den.

„A u této překážky padá kůň... ano, je to jeden z vedoucích koní... myslím, že Egocentrik...“ Ano, byl to Egocentrik...

Chudáci Huntersonovi, chudák Sára, chudák Hany.

Gail.

Nechtěl jsem na ni myslet. Bylo to příliš. Nedokázal jsem na ni nemyslet.

„Tiddely Porn ještě běží,“ hlásil Derry.

Červené a bílé ševrony byly příliš daleko, neviděl jsem je pořádně. „Už je zase pod kontrolou, trochu se posunul dopředu.“

Přeletěli poslední překážku na vzdáleném úseku dráhy a běželi dolním obloukem k rovince; pole už bylo roztažené, mezi menšími skupinkami koní zůstaly velké odstupy. Asi jeden nebo dva koně klopý-tali o padesát metrů pozadu. Davy hřměly, ale hlas komentátora je přehlušil: „A tady je Zig Zag... běží na špici... suverénně vede.“

„Zig Zag jim utekl,“ konstatoval Derry klidně, „ostatní zaspali.“

„A co Tiddely Porn?“

„Běží vzadu. Ale drží se. Víc jsme očekávat nemohli.“

Zig Zag šel přes první překážku na rovince o pět délek před ostatními.

„Toho už nic nedohoní,“ prohlásil Derry. Nezazlíval jsem mu jeho pocit uspokojení. Tipoval Zig Zaga ve své rubrice. Je příjemné, když se ukáže, že člověk tipoval správně. „Tiddely Pom je v té druhé skupině. Vidíš ho? I když nevyhraje, ostudu si neudělal.“

Přes předposlední překážku šel Zig Zag daleko před ostatními. Pak běželi čtyři koně vedle sebe, po nich Tiddely Pom a nakonec zbývajících šest koní, kteří ještě nevypadli. Kdyby se už pořadí nezměnilo, mohlo by nám být útechou, že ti, kdo si na Tiddely Porna vsadili předem, užili za své peníze aspoň trochu vzrušení.

Dvacet metrů před poslední překážkou bylo jasné, že na ni Zig Zag jde špatně. Žokej osudově zaváhal... nemohl se rozhodnout, jestli má kůň prodloužit krok a odskočit dřív, nebo naopak jestli má koně přitáhnout a nechat ho jeden krok přidat, než odskočí. Nakonec neudělal nic, nechal na koni, ať si to rozhodne sám.

Některým koním to vyhovuje. Zig Zag se na překážku vyřítil jako loď bez kormidla. Odskočil příliš pozdě a těsně, vzal za břevno předníma nohama, stočil se ve vzduchu a dopadl se zaduněním na zem. Švihl nohama ve vzduchu a jeho jezdec se po zásluze válel v trávě.

„Idiot!“ Derry rozrušeně odložil dalekohled. „Takhle by to nezkur-vil ani učedník!“

Sledoval jsem Tiddely Porna. Čtyři koně běžící před ním šli na poslední překážku. Jeden z nich bočil, aby se vyhnul Zig Zagovi a jeho jezdcí, a vrazil bokem do sousedního. Oba koně vyšli z tempa a jeden z jezdců spadl. Když se Tiddely Pom začal vzdalovat od poslední překážky a vbíhal na cílovou rovinku, běžel už na třetí pozici.

Davy burácely. „Má šanci!“ křičel Derry, „teď má šanci!“

Rychleji běžet nemohl. Jeho dlouhý, plyný cval byl stále stejný, ať žokej dělal, co uměl, k větší rychlosti koně nepřiměl. Jeden z vedoucích koní ale ztrácel výdrž, Tiddely Pom se k němu pomalu blížil, dotahoval metr za metrem... cíl byl už příliš blízko a před Tiddely Porem běžel ještě jeden kůň...

Zadíval jsem se na vedoucího jezdce. Teprve v tu chvíli jsem si uvědomil, kdo to je. Žokej v růžovo-bílých pruzích letící jako démon na temně hnědém blesku spleteném z tvrdých, vypracovaných svalů. Dermot Finnegan na Rockvillovi s celou budoucností ve svých rukou.

To už proběhl kolem cílového pilíře. Až z tribun bylo vidět jeho široký, zářivý irský úsměv, jako slunce.

O tři délky za ním přišel Tiddely Pom. Jeho bojovné srdce přemohlo koliku, skončil na druhém místě.

Skutečně skvělý kůň, říkal jsem si vděčně, stál za všechnu tu dřinu. Nebo alespoň za část.

„Teď by nám stačilo, kdyby někdo vznesl protest,“ poznamenal Derry.

Obtočil řemínek kolem dalekohledu, který uložil do pouzdra. Spěchal ke schodišti. Šel jsem pomalu za ním, opatrně jsem se prodíral davy tísníci se u ohrady pro odsedlávání vítězů. Dotlačil jsem se ke skupince kolegů čekajících na něco, co by mohli uplatnit v tisku. Když Rockvilla vedli na místo pro vítěze, dav zajásal. Lidé jásalí a zdravili znovu, když přiváděli Tiddely Porna. Já se nepřipojil. Neměl jsem na to, zbýval mi jen pocit prázdnoty.

Je to za námi. Tiddely Pom nevítežil. S tím jsem musel počítat.

Najednou se dav rozestoupil jako vody Rudého moře a vzniklou mezerou prošla velká, neupravená Matka Země, obklopená oběžnicemi. Madge Ronceyová a její synové.

Kráčela energicky přes nepřítisť zalidněnou prostoru u odsedlávání a přivítala se se svým mužem tak, že ho mírně poklepala po ruce. Žasl, že ji vidí, stál s otevřenými ústy jako zkamenělý, přezku obřisníku napůl rozepjatou. Šel jsem k nim.

„Dobrý den,“ řekla Madge. „To byla nádhera, co?“ Vzdálený pohled v jejích očích se přiblížil o několik kilometrů od okamžiku, kdy se skutečnost začala blížit snům. Madge měla na sobě trochu těsný červený kabát. Kolem hlavy oblak vlasů. Na nohou punčochy. Děravé.

„Úplná nádhera,“ přikývl jsem.

Roncey se na mě ostře podíval. „Už si dáte pokoj?“

Zeptal jsem se Madge: „Co se vlastně stalo u toho startu?“

Rozesmála se. „Byl tam nějaký tlustý pán, úplně nepřičetný, a vykřikoval, že Tiddely Porna zastaví, i kdyby ho to mělo stát život.“

Roncey se prudce otočil a vytřeštěně se na ni podíval. Vyprávěla dál: „Pověsil se Tiddely Pomovi na otěže a nechtěl se pustit, když mu to startér nakázal. Jako v blázinci. Pokoušel se kopat Tiddely Porna do nohou. Tak jsem prostě podlezla zábradlí a řekla jsem mu, že to je náš kůň a ať ho laskavě nechá, a ten chlap byl na mne strašně sprostý.“ Zatvářila se zamyšleně. „Říkal slova, jaká jsem vlastně nikdy neslyšela.“

„Tak sakra povídej!“ pobízel ji netrpělivě Roncey.

Ochotně pokračovala: „Když pořád nechtěl dát pokoj, tak jsem ho jednoduše zdvihla a odnesla. Byl tak překvapený, že ty otěže pustil. Pak se mi pokoušel vyklouznout, tak jsem ho pustila na zem a dokutálela pod zábradlí a tam si na něho kluci sedli.“

Měl jsem co dělat, abych se vydržel tvářit vážně. „Říkal ten člověk ještě něco?“

„No, on na to moc nestačil s dechem,“ přikývla vážně. „Ale teď si vzpomínám, že říkal něco v tom smyslu, jako že vás zabije. Měla jsem dojem, že vás nemá moc rád. Prý jste všechno zmařil a zničil a prý jste mu překazil dostat se k Tiddely Pomovi. Abych vám pravdu řekla, byl tak rozčilený, že málem brečel.“

„Kde je ten člověk teď?“ zeptal jsem se.

„To já přesně nevím. Když jsem ho pustila, utekl.“

Roncey se na mne škodolibě podíval. „Takže mého koně nakonec zachránila moje žena a žádný Blaze.“

„Ale to ne, miláčku,“ vysvětlovala klidně. „Kdyby se pan Tyrone o koně tak nestaral, ten človíček by se k němu dostal mnohem dřív, a kdybych se já nevrátila z ostrova Wight, protože jsem si řekla, že se snad nic

nestane, když přijedeme a nikdo o tom nebude vědět, kdybych se nepostavila zrovna u startu, určitě by se našel někdo jiný, kdo by toho člověka odtáhl, spousta lidí se už na to chystala. To jen že jsem se k tomu náhodou dostala první.“ Sladce se na mne usmála. „Už roky jsem se tak nepobavila.“

Pak se den rozpadl na tisíce detailů, které jsem příliš nevnímala. Spousta lidí říkala spoustu věcí. Vybavují se mi jen některé podrobnosti. Jak Dermot Finnegan přijímal malý model zlatého poháru a tvářil se přitom, jako by přijímal svatý grál. Jak mi Willy Ondroy vyprávěl, že Charlieho Bostona vyvedli ze závodiště, nebo jak mi Eric Youll vysvětloval, že se sbor stevardů chystá zakázat Bostonovi vstup na všechna závodiště s trvalou platností a že mu zřejmě také zastaví činnost, vezmou mu bookmakerskou licenci, takže Boston bude muset zavřít všechny své kanceláře.

Derry mi řekl, že mluvil telefonicky s Luke-Johnem a dozvěděl se, že Luke-Johnův přítel nakonec od Bostona těch padesát tisíc přijal a zeje hluboce vděčný, že Tiddely Porn nevyhrál.

Colly Gibbons mě pozval na skleničku. Odmítl jsem. Pití mě toho času nelákalo. S Gibbonsem přišla jeho žena. Žádný americký plukovník nebyl v dohledu.

Pat Roncey se na mne zarputile díval, ruce v kapsách. Zeptal jsem se ho, jestli prodal moje telefonní číslo témuž člověku, kterému prozradil, kde je Tiddely Porn. Odbojně se snažil hájit: Ten člověk prý stál o mou adresu dokonce víc než o adresu koně. Jaký člověk? Takový vysoký, nažloutlý, s cizím přízvukem. Prý tvrdil, že píše pro New Statesmana. Copak to Pat neví, že New Statesman vůbec nemá dostihovou stránku? Ne, to prý nevěděl.

Vzpomínám si, jak Sandy Willisová vedla kolem Zig Zaga a ustaraně se na mne usmála. Zeptal jsem se, jestli je kůň v pořádku. Řekla, že doufá, že ano, chudák starý. Pak zamručela polohlasem zcela neženský komentář na účet žokeje, který dostih prošvihl. Také řekla, že si oblíbila Tiddely Porna a že je ráda, že si tak dobře vedl. Prý vyhrála trochu peněz, protože přišel druhý a ona si na něho vsadila. A že už musí jít, protože Zig Zag potřebuje řádně vyhrbelcovat.

Huntersonovi stáli zasmušile vedle Egocentrika a poslouchali trenérův výklad o tom, jak jejich kůň z tomboly nejmíň rok nebude moct běhat, protože se ošklivě zhroutil, a kdoví jestli prý vůbec kdy ještě poběží.

Tahle informace mi pronikla do mozku zcela ostře. Když nebude Egocentrik běhat, neobjeví se na dostizích Huntersonovi, ani Gail. Ani to ne.

Už jsem měl všeho po krk. Tělo mě bolelo a také jsem poprvé v životě pochopil, co je „bolavá duše“. Toho trápení jsem měl moc, a nebyl jsem si jistý, jestli stálo za to. Vjoersterod už nežil. Bert Checkov nežil, podvod s odhlášenými favority už nežil... a nebude existovat až do té doby, kdy s tím začne někdo další, dokud se nenajde jiný ostrý chlapec s výhrůžkami a gorilami. Jenže příště to bude muset likvidovat někdo jiný. Já už nechci. Já si toho užil víc než dost.

Pomalu jsem se loudal po dráze. Zůstal jsem stát u vodního příkopu. Domů jsem ještě nemohl, musel jsem počkat na zvláštní vlak. do konce posledního dostihu. Nemůžu domů, dokud nezatelefonuju Luke-Johnovi a nedomluví se s ním na konečné verzi své rubriky do nedělního čísla. Stejně nemám, k čemu bych se domů vracel, leda do prázdného bytu a k představám prázdné budoucnosti.

Za mnou zašustěla tráva... někdo se blížil. Neotáčel jsem se, nechtělo se mi s nikým bavit.

„Tyre.“

Okamžitě jsem se otočil. Byla náhle jiná, měkčí, ne tak chladná, věcná a samozřejmá. Krásná. Tuze jsem toužil po tom, co jsem neměl právo chtít.

„Tyre, proč jsi mi nevyprávěl o své ženě?“

Potřásl jsem hlavou, neodpověděl jsem.

„Byla jsem v baru s Harrym a se Sárou. Někdo nás představil majorovi Gibbonsovi a jeho ženě, protože byl také v tom tvém článku v Tally jako Harry a Sára. Bavili se o tobě... Major Gibbons říkal, že to s tvou ženou je skutečně tragédie. Zeptala jsem se, jaká tragédie, a tak nám vyprávěl...“

Odmíčkla se. Já se zhluboka nadechl. Zdržel jsem se komentáře. „Já řekla, že je štěstí, být tak bohatá, že to usnadňuje trochu situaci, a on na to řekl, jak bohatá, že prý nemá ani vindru a že prý ty jsi věčně bez peněz, protože se o ni tolik staráš, a že bys na tom mohl být docela dobře, kdybys ji dal do nemocnice, takže by všechny výlohy platil stát, místo toho se moříš...“

S odvrácenou hlavou se zadívala do dálky přes dráhu. „Proč jsi mi to neřekl?“

Polkl jsem a s námahou odpověděl: „Nemám rád... nechci... cenu útěchy.“

Po chvíli řekla: „Já ti rozumím,“ a já měl pocit, že mi skutečně rozuměla.

Trochu se jí chvíli hlas. Řekla: „Kdyby sis vzal mě, kdybych já byla dostala obrnu... je mi jasné, jak velice tě potřebuje. Kdybych to byla já... kdybys mě opustil...“ Smála se a vzlykala zároveň. „Život dovede být opravdu sprostý. Najdu člověka, se kterým se nikdy nechci rozejít, se kterým bych byla ochotná chroustat

kůrky... a nemůžu ho mít... ani občas, aspoň na chvíličku.“

18

Strávil jsem neděli doma sám. Většinu dne jsem prospal. Pak jsem trochu poklízal a snažil se dát do pořádku nejen byt, ale i svůj mozek. Moc se mi to nedařilo.

V pondělí jsem zajel pro Elizabeth. Odvezli ji domů v sanitce, s dvěma statnými muži v uniformě, kteří ji i s pumpou odnesli nahoru do bytu. Položili ji na čerstvě povlečenou postel, překontrolovali pumpu, pomohli mi dát na místo Spiroshell, přijali kávu, souhlasili s mým názorem, že počasí je vlhké a nevlídné, ale že v prosinci člověk nemůže nic jiného očekávat. Pak odešli.

Vybalil jsem Elizabeth její kufřík a přichystal k obědu míchaná vejíčka. Elizabeth jsem nakrmil, když už to sama nesvedla, a nachystal jsem jí do držáku hrníček kávy.

Usmála se a poděkovala. Vypadala unaveně, ale vyrovnaně. V něčem se změnila, ale v čem... Chvilí mi trvalo, než jsem na to přišel. Už se nebála! Z očí jí zmizelata mnohaletá vžitá úzkost a strach.

„Nech ted to nádobí, Tyre, pojď ke mně, chci ti něco říct.“

Sedl jsem si do křesla. Dívala se na mne. „Tebe ještě bolí... jak tě ten chlap zřídil, vid’?“

„Trochu,“ přiznal jsem se.

„Tonio mi řekl, že se ti dva zabili, ještě tu noc... když mě hledali.“

„To ti řekl?“

Přikývla. „Včera za mnou přišel. Dlouho jsme si povídali, dlouho. Řekl mi spoustu věcí.“

„Zlato, já...“

„Buď zticha... teď mluvím já, poslouvej, co mi povídal.“

„Unavíš se.“

„Ale kdepak. Jsem unavená, ale je to úplně jiná únava než dřív. Prostě jsem utahaná, ale ne uštvaná. O to se zasloužil Tonio. A ty. Chci říct, Tonio mi pomohl pochopit, čeho jsem byla sama ve čtvrtěk svědkem; viděla jsem přece, že by ses nechal málem rozčtvrtit, že jsi ochotný jet autem namol opilý a riskovat, že tě zavrou... že bys podstoupil jakékoli nebezpečí... jen aby mě nic neohrozilo. Tonio se mne ptal, proč, když jsem tohle viděla na vlastní oči, proč můžu... jak můžu pochybovat o tom, že u mne zůstaneš. Víš, mně se tak ulevilo... Jako kdyby najednou celý svět byl lehčí a světlejší... Já vím, tys mi to vždycky říkal... ale teď ti konečně doopravdy věřím, skutečně ti věřím, bez výhrad.“

„To jsem rád. Moc rád,“ řekl jsem upřímně.

„Tonio se mnou mluvil... o té dívce.“

„Zlato...“

„Tiše, počkej. Vyprávěla jsem mu o tom vydírání. Povídali jsme si hrozně dlouho... On to dovede všechno pochopit. Řekl, že je zcela normální, že jsem z toho byla v první chvíli nešťastná, to by byl každý, ale prý si s tím nemám lámat hlavu... Že jsi úplně normální zdravý mužský a že kdybys jen trochu myslela, tak bych musela přijít na to, že bych si o tebe mohla právem dělat starosti, teprve kdybys neměl chuť se s někým vyspat.“ Usmála se. „Prý kdybys se s tím dokázala smířit, byli bychom oba spolu mnohem šťastnější... Říkal, že se vždycky nakonec vrátíš ke mně.“

„Napovídal ti toho hodně.“

Přikývla. „Znělo to tak logicky. Nebyla jsem k tobě spravedlivá ani velkorysá.“

„Elizabeth...“

„Ne, opravdu jsem nebyla. Tolik jsem se bála, že tě ztratím, protože se pro mě musíš tolik obětovat... Ted je mi jasné, že čím větší budeš mít volnost, tím snáz se ti bude se mnou žít... a tím spíš budeš chtít být se mnou.“

„To ti řekl Tonio?“

„Ano.“

„Má tě opravdu rád.“

Ušklíbala se. „To mi taky řekl. Kromě toho říkal ledaco o tobě, červenal by ses, kdybys to slyšel, abys věděl.“ Něco z toho mi řekla a koutky úst se jí přitom stáčely vzhůru do obloučků. V očích jí zářila jistota a bezpečí.

„Přeháníš,“ řekl jsem skromně.

Dala se do smíchu. Do šťastného smíchu. Byla šťastná!

Vstal jsem a políbil ji na čelo a na tvář. Ji jsem si zvolil za ženu pro celý život. Měl jsem ji moc rád. Ji jsem miloval.

V úterý ráno, jakmile se dostavila paní Woodwardová, jsem vyrazil z našich dvorů a na hlavní ulici jsem zastavil u první telefonní budky. Vytočil jsem číslo Západní výtvarné školy.

